Viata si Invataturile Inteleptului Ramana Maharshi

Scripturile ne spun că a merge pe urmele unui înţelept de talia lui **Ramana Maharshi**, este tot atât de dificil, precum încercarea de a trasa o linie, însemnând direcţia pe care o capată o pasăre în aer în timp ce zboară. Majoritatea oamenilor se vor mulţumi cu o călătorie înceată şi greoaie către ţintă. Dar unii se nasc adepţii unui zbor neîntrerupt către căminul comun tuturor fiinţelor - Supremul Sine. Majoritatea omenirii capătă curaj atunci când apare un asemenea sfânt cum este Ramana Maharshi. Un om obişnuit, ce nu-şi poate păstra pacea permanent, simte o înnobilare sufletească în prezenţa unui înţelept şi obţine o mostră de fericire, cu care facând comparaţie, plăcerile acestei lumi devin egale cu zero. Nenumaraţii oameni ce au mers către Tiruvannamalai în timpul vieţii lui Sri Ramana Maharshi au avut această experienţă. Ei au văzut în Ramana Maharshi un înţelept neatins de cupiditate, un sfânt de o puritate unică şi un mărturisitor al eternului adevăr. Nu se întâmplă prea des ca un Geniu al Spiritului de însemnătatea lui Bhagavan Ramana Maharshi, să viziteze acest pamânt. Dar când un astfel de eveniment are loc, întreaga umanitate beneficiază şi o nouă era a speranţei se deschide înaintea ei.

Pentru a-l înţelege pe Sri Ramana Maharshi sunt improprii dogmatismul, fanatismul, tirania convertirii şi, în egală măsură, erudiţia. Ideală ramâne doar receptivitatea conştiinţei!

Ramana Maharshi - Prezentare

pagina 1

La aproximativ 30 de mile sud de Madurai, există un sat Tirucculi după numele unui străvechi templu al lui Siva, despre care au cântat doi dintre cei mai mari sfinţi tamili, Sanduramurti şi Manikkavacakar. În acest loc sacru, au trăit la sfarşitul secolului nouăsprezece, un avocat fără atestat, Sundaram Aiyar împreuna cu soţia sa Alagammal. Pietatea, devoţiunea şi caritatea, defineau acest cuplu deosebit. Sundaram Aiyar era generos peste măsură. Alagammal era o soţie hindusă ideală. Ea l-a născut pe Venkataraman în 30 Decembrie 1879, cel ce mai târziu avea să-i fie cunoscut lumii sub numele de Ramana Maharshi. A fost o zi norocoasă pentru hinduşi, ziua de Ardradarsanam. În fiecare an, în această zi, imaginea lui Siva dansând, - Nataraja, este scoasă afară din templu într-o procesiune ordonată, pentru celebrarea graţiei divine a Stăpânului, ce l-a făcut să apară înaintea unor sfinţi cum ar fi Gautama, Patanjali, Vyaghrapada şi Manikkavacaka. În anul 1879 în ziua de Ardra, imaginea lui Nataraja din templul de la Tirucculi a fost scoasă cu tot fastul ceremonios şi chiar în momentul în care

se pregăteau s-o reintroducă în templu, s-a născut Venkataraman. Nu s-a remarcat nimic distinctiv în primii ani de tinereţe ai lui Venkataraman. El a crescut asemenea unui băiat de nivel mediu. A fost trimis pentru şcoala elementară în Tirucculi, iar apoi pentru şcoala generala în Dindigul. Când a împlinit doisprezece ani, tatăl lui a murit. Acest fapt a impus plecarea la Madurai împreuna cu familia, pentru a trăi la unchiul Subbaiyar din partea tatălui. Acolo a fost trimis la Scott's Middle School, iar apoi la Liceul Misiunii Americane. Era un elev indiferent, nici pe departe preocupat de studii. Însă era un tânăr sănătos şi puternic. Colegii lui de şcoală şi alţi prieteni se temeau de puterea lui. Oricând, dacă vreunul dintre ei avea vreo plângere împotriva lui, n-ar fi îndrăznit să-l înfrunte, în afara perioadei când era adormit. Se spune ca era destul de neobişnuit: nu ştia nimic din ce i se întampla în timpul somnului. Era scos uneori afară şi chiar bătut fără ca măcar să se trezească. În mod aparent a fost un accident că Venkataraman a auzit de Arunachala la vârsta de şaisprezece ani. Într-o zi, o rudă mai în vârstă a fost invitată de familie în Madurai. Băiatul l-a întrebat de unde vine. Ruda i-a raspuns: "De la Arunachala". Acest nume, "Arunachala", a acţionat ca o vrajă magică asupra lui Venkataraman, care cu evidentă exaltare i-a pus următoarea întrebare bătrânului domn: "Ce? De la Arunachala? Unde-i asta?". I s-a răspuns că Tiruvannamalai este tot una cu Arunachala.

Curând după incidentul ce i-a atras lui Venkataraman atenţia spre Arunachala, a existat o altă întamplare, care de asemenea a contribuit la întoarcerea minţii băiatului către valorile mai adânci ale spiritualităţii. S-a întamplat să pună mâna pe o copie din Periyapuranam a lui Sekkilar, ce relata despre vieţtile sfinţilor Saiva. A citit cartea şi a fost vrăjit de ea. Aceasta a fost prima parte de literatură religioasă pe care a citit-o. Exemplul sfinţilor l-a fascinat; şi în ascunzişurile inimii sale a găsit ceva ce-i răspundea cu bunăvoinţă. Fără vreo vizibilă pregătire timpurie, s-a ivit o dorinţă în el către emulaţia spiritului de renunţare şi devoţiune, ce constituie esenţa unei vieţi sfinte.

Experienţa spirituală pe care acum Venkataraman era sincer doritor să o aibă, a venit curând şi într-un mod total neaşteptat. Era cam pe la mijlocul anului 1896; Venkataraman avea şaptesprezece ani atunci. Într-una din zile stătea singur la primul etaj al casei unchiului său. Era sănătos ca de obicei. Nu era nimic în neregulă în privinţa asta. Însă o neaşteptată şi evidentă frică de moarte a pus stăpânire pe el. Simţea că este pe moarte. De ce acest sentiment avea să-l cuprindă, nu ştia. Sentimentul unei morţi iminente, totuşi, nu l-a descurajat. Cu calm reflecta la ce avea să facă. şi-a spus: "Acum, moartea vine. Ce înseamnă asta?. Ce înseamnă să mori? Acest corp moare." Imediat după aceea, s-a lăsat jos întinzându-şi mâinile şi încleştându-le, ca şi cum ar fi fost în rigor mortis. Şi-a oprit respiraţia şi şi-a ţinut buzele foarte strâns, astfel încat, pentru oricine din exterior înfăţişarea corpului său semăna cu un cadavru. Acum, ce-ar urma? Iată ce gândea: "Ei bine, acum corpul acesta este mort. Va fi purtat către rug şi acolo ars şi transformat în cenuşă. Dar odată cu moartea acestui corp, sunt eu mort? Sunt eu corpul? Corpul acesta este inert şi tăcut. Dar simt intreaga forţă a personalităţii mele, şi chiar vocea "Eu-lui" înăuntrul meu, separată de corp. Deci sunt Spiritul ce transcende corpul. Corpul moare, dar Spiritul care-l transcende, nu poate fi atins de moarte. Asta înseamnă că sunt Spiritul etern". Povestită de Bhagavan Sri Ramana mai târziu, în beneficiul discipolilor săi, această experienţă arată ca şi cum fusese un proces al raţiunii. Dar, a avut grijă să le explice că nu a fost aşa. Realizarea s-a petrecut fulgerător. A perceput adevărul direct.

"Eu-l" era ceva foarte real, singurul lucru real. Frica de moarte a dispărut odată pentru totdeauna. De atunci, "Eu-l" a continuat să fie perceput asemenea notei fundamentale sruti , ce stă la baza tuturor celorlalte note şi cu care se împleteşte. Astfel, tânărul Venkataraman s-a regăsit în vârful spiritualităţii, fără nici o pregătire serioasă anterioară. Ego-ul s-a pierdut în torentul Conştiinţei Sinelui. Dintr-o dată, băiatul ce în mod obişnuit era numit Venkataraman, a înflorit într-un înţelept şi Sfânt.

S-a observat o transformare completă în viaţa tânărului înţelept. Lucrurile ce mai înainte aveau importanţă pentru el, acum îşi pierduseră valoarea. Valorile spirituale ce le ignorase până atunci, au devenit singurul subiect de interes. Studiile şcolare, prietenii, relaţiile, toate acestea nu mai aveau nici o semnificaţie pentru el. S-a maturizat, devenind total indiferent la ceea ce-l înconjura. Umilinţa, blândeţea, supunerea şi alte virtuţi, au devenit podoabele lui. Evita orice companie, prefera să stea singur, total absorbit în concentrarea Sinelui. Mergea zilnic la templul Minaksi şi trăia o mare exaltare, ori de câte ori stătea aşezat înaintea imaginilor zeilor şi sfinţilor. Noua viziune asupra existenţei îl însoţea permanent, transfigurându-i întreaga viaţă.

Fratele mai mare al lui Venkataraman a observat această schimbare radicală. De câteva ori i-a reproşat această indiferenţă şi acest comportament tipic yoghin . Aproximativ la şase săptămâni după marea experienţă, a urmat momentul de cotitură. Era în 29 August 1896. Profesorul de limba engleză al lui Venkataraman, îi dăduse acestuia drept pedeapsă pentru dezinteresul la învăţătură, să copieze o lecţie de trei ori. Băiatul tocmai o copiase de două ori, când s-a oprit, realizând totala inutilitate a unor astfel de acţiuni. Aruncând deoparte cartea şi caietele, şi-a îndreptat corpul, a închis ochii şi s-a adâncit în meditaţie. Între timp, fratele mai mare urmărindu-i întreg comportamentul, a venit la el şi i-a spus: "La ce-i folosesc toate astea unuia care se comportă ca tine?" în mod evident se dorea a fi un reproş la comportamentul nefiresc al lui Venkataraman, incluzând neglijarea studiilor. Venkataraman nu i-a răspuns în nici un fel. A recunoscut în sine, că nu există nici un folos în a pretinde că învaţă, minţindu-se singur. A hotărât să-şi părăsească familia; şi-a amintit că era un loc pe care ar fi vrut să-l viziteze, Tiruvannamalai. Dacă şi-ar fi făcut cunoscută intenţia şi celorlalţi, nu l-ar fi lăsat să plece. Aăa că s-a hotarât să-i păcălească. I-a spus fratelui mai mare, că va merge la şcoală după amiază, pentru a participa la un curs special. Fratele său i-a cerut să ia cinci rupii dintr-o cutie şi să plătească taxa la colegiul unde studia. Venkataraman a coborât la parter; unchiul său i-a pus să manance şi i-a dat cele cinci rupii. Apoi a luat un atlas geografic din casă şi şi-a însemnat pe el cea mai apropiată gară de Tiruvannamalai, - aceasta era Tindivanam. De fapt exista o linie de cale ferată ce ducea direct la Tiruvannamalai. Însă atlasul era vechi, iar traseul respectiv nu era menţionat. Spunându-şi că trei rupii ar trebui să-i fie de ajuns pentru călătorie, Venkataraman a lăsat restul de bani împreună cu o scrisoare, într-un loc din casă unde fratele său le-ar fi putut găsi cu uşurintă, şi a plecat spre Tiruvannamalai. Iată ce a scris în scrisoare: "Am pornit în căutarea Tatălui meu, conform poruncii Lui. Acesta (Venkataraman se referea la persoana lui) a pornit într-o misiune virtuoasă. De aceea nimeni nu ar trebui să-şi facă griji în privinţa acestuia. Nici un ban nu trebuie cheltuit pentru căutarea acestuia. Taxa pentru colegiu nu a fost plătită. Alături sunt două rupii."

Exista un blestem în familia lui Venkataraman - de fapt, era o binecuvântare - conform

căruia în fiecare generaţie, trebuia ca cineva să ajungă cerşetor. Acest blestem a fost lăsat de un ascet rătăcitor, care, se spune că a cerşit pomană la uşa unuia dintre strămoşii lui Venkataraman şi a fost refuzat. Un unchi de-al lui Sundaram Aiyar din partea tatălui a devenit sannyasin; la fel şi fratele mai mare al lui Sundaram Aiyar. Acum, i-a venit rândul lui Venkataraman, deşi nimeni nu a prevăzut, că lucrurile vor lua o asemenea întorsatură. Detaşarea şi-a găsit adăpost în inima lui Venkataraman, şi astfel a devenit un parivrajaka.

Călătoria pe care Venkataraman a făcut-o de la Madurai la Tiruvannamalai, a fost o adevărată epopee. Pe la amiază, el a părăsit casa unchiului său. A mers pe jos până la gară cam un kilometru. Din fericire trenul a avut întârziere în acea zi, altfel l-ar fi scăpat. S-a interesat de preţul biletului şi a aflat că pentru clasa a treia spre Tindivanam, costă două rupii şi treisprezece annas. Şi-a cumpărat un bilet şi a păstrat restul. Dacă ar fi ştiut că mai exista o legătură direct spre Tiruvannamalai şi ar fi consultat tabela cu preţul biletului, ar fi aflat că acesta costa exact trei rupii, cât avea el. Imediat ce trenul a sosit, s-a urcat în el liniştit, ocupându-şi locul. Unul dintre călători, un Maulvi, a intrat în conversaţie cu Venkataraman. De la acesta Venkataraman a aflat că exista o linie ce deservea un traseu direct spre Tiruvannamalai şi că are posibilitatea să schimbe la Viluppuram, fără a mai merge până la Tindivanam. Aceasta a fost o informaţie folositoare. Se lăsase întunericul când trenul a ajuns la Tiruccirappalli. Lui Venkataraman i se făcuse foame; cu o jumătate de anna, a cumpărat doua pere; şi în mod destul de ciudat, chiar de la prima îmbucătură, foamea i-a fost potolită. Cam pe la trei dimineaţa trenul a sosit la Viluppuram. Venkataraman a coborât din tren cu intenţia de a parcurge restul drumului până la Tiruvannamalai pe jos.

La revărsatul zorilor a intrat în oraş şi a căutat să dea de un indicator care să-i arate drumul către Tiruvannamalai. A zărit o bornă kilometrică pe care scria 'Mamballappatu', însă nu ştia dacă Mamballappatu este una dintre localităţile pe drumul spre Tiruvannamalai. Înainte de a mai încerca să afle care este drumul pe care trebuie să apuce, a căutat să se reîmprospăteze puţin, fiind obosit şi înfometat. A intrat într-un hotel şi a cerut mâncare. A trebuit să aştepte până la prânz pentru ca mâncarea să fie gata. După ce a mâncat, a oferit doi annas drept plată. Proprietarul hotelului l-a întrebat câţi bani are. Când a aflat de la Venkataraman că mai are doar doi annas şi jumătate, a refuzat să accepte plata. De asemenea, proprietarul hotelului i-a spus că Mambalappattu este în drum spre Tiruvannamalai. Venkataraman s-a întors la gara Viluppuram şi a cumpărat un bilet spre Mambalappattu, care l-a costat exact măruntul pe care îl mai avea.

Era într-o după amiază, când Venkataraman a sosit la Mambalappattu cu trenul. De acolo a luat-o la pas spre Tiruvannamalai. A mers cam şaisprezece kilometri şi se înserase. Era un templu construit din roci uriaşe, în vecinătatea localităţii Arayaninallur. A mers la intrare, a aşteptat să i se deschidă uşile, a intrat şi s-a aşezat în sala coloanelor. Acolo a avut o viziune - cum o lumină strălucitoare a învăluit întreg locul. Nu era o lumină fizică. A persistat pentru o vreme, apoi a dispărut. Venkataraman a continuat să stea într-o stare de adâncă meditaţie, până ce a fost adus la realitate de către preoţii templului, ce aşteptau să încuie uşile şi să meargă la un alt templu cam la un kilometru distanţă la Kilur, pentru o slujbă. Venkataraman i-a urmat, iar când a intrat în celălalt templu, s-a pierdut iarăşi în meditaţie (Samadhi). După ce preoţii şi-au terminat îndatoririle, l-au trezit, dar nu i-au

oferit nimic de mâncare. Paracliserul templului ce văzuse comportamentul colţuros al preoţilor, i-a implorat pe aceştia să-i ofere o parte din ofranda adusă la templu şi neobişnuitului tânăr. Cand Venkataraman a cerut să bea puţină apă, a fost îndrumat către casa unui anume Sastri, ce era la oarecare distanţă. Ajuns la acea casă, a leşinat. Câteva minute mai târziu, şi-a revenit şi a văzut un mic grup de oameni privindu-l curioşi. A băut apă, a mâncat puţin, s-a întis şi a adormit.

În următoarea dimineaţă s-a trezit. Era 31 August 1896, sărbătoarea Gokulastami, ziua de naştere a lui Sri Krishna. Venkataraman şi-a reluat călătoria, mergând în tăcere pentru o vreme. Se simţea obosit şi înfometat. Aşa că, s-a gândit să mănânce mai întâi, iar apoi să pornească spre Tiruvannamalai, cu trenul dacă ar fi fost posibil. I-a trecut prin minte că s-ar putea dispensa de perechea de cercei din aur pe care o avea, pentru banii necesari unui eventual bilet pentru călătorie. Dar cum putea fi realizat acest lucru? A mers şi s-a aşezat în faţa unei case, ce din întamplare aparţinea unui anume Muthukrishna Bhagavatar. I-a cerut lui Bhagavatar mâncare şi a fost îndrumat către stăpâna casei. Bunei doamne i-a făcut plăcere să-l primească pe tânărul sadhu şi l-a hrănit, într-un moment de bun augur, ziua de naştere a lui Krishna. După masă, Venkataraman a mers iaraşi la Bhagavatar şi i-a spus acestuia că ar vrea să-şi amaneteze cerceii pentru patru rupii, ceea, ce i-ar fi permis să-şi ducă la bun sfarşit pelerinajul. Cerceii valorau cam douăzeci de rupii, dar Venkataraman nu avea nevoie de atâţia bani. Bhagavatar a examinat cerceii, i-a oferit lui Venkataraman suma pe care acesta a cerut-o, a notat adresa tânărului, şi-a scris propria adresă pe o bucată de hârtie pentru tânăr şi i-a spus acestuia că îşi poate răscumpăra cerceii oricând. Venkataraman a luat masa în casa lui Bhagavatar. Pioasa doamnă i-a oferit un pachet cu dulciuri pe care le pregătise pentru Goculastami. Venkataraman şi-a luat rămas bun, a rupt bucata de hârtie pe care Bhagavatar i-a dat-o (deoarece nu avea nici cea mai mică intenţie de a-şi recupera cerceii) şi a plecat spre gară. Ne existând nici un tren până spre dimineaţă, şi-a petrecut noaptea acolo. În dimineaţa de 1 Septembrie 1896, s-a urcat în trenul spre Tiruvanamalai. Călătoria nu a durat prea mult. Coborând din tren, s-a grăbit spre marele templu Arunacalesvara. Toate porţile erau deschise, chiar şi porţile altarului interior. Nu era nici un om în templu, nici măcar preoţii. Venkataraman a intrat în sanctum sanctorum şi astfel, stând în faţa Tatălui Arunacalesvara, a trăit un mare extaz şi o bucurie de nedescris. Călătoria epică a luat sfârşit. Corabia a ajuns cu bine în port.

Restul a ceea ce noi numim cu preţuire ca fiind viaţa lui Ramana, (de acum în colo îl vom numi Ramana) a fost petrecut la Tiruvanamalai. Ramana nu a fost iniţiat oficial în sannyasa. După ce a ieşit din templu, rătăcind pe străzile oraşului, cineva l-a strigat şi l-a întrebat dacă nu doreşte să-şi taie părul. A consimţit imediat şi a fost condus la rezervorul Ayyankulam, unde un frizer i-a bărbierit capul. Apoi stând pe treptele bazinului, şi-a aruncat în apă restul de bani rămaşi. De asemenea a renunţat la pachetul cu dulciuri dăruit de doamna Bhagavatar, precum şi la cordonul sacru, ce-l poartă orice brahman. Pe când se întorcea la templu şi tocmai se întreba de ce şi-ar supune trupul luxului unei băii, o ploaie torenţială ivită din senin, l-a făcut leoarcă.

Primul loc din Tiruvannamalai în care Ramana a locuit, a fost marele templu. Pentru câteva săptămâni a rămas în sala celor o mie de coloane. Dar era tot mai adesea deranjat

de unii copii neastâmpărați, ce aruncau cu pietre în el în timp ce medita. S-a mutat într-un colţ întunecos, un fel de scobitură în pământ, denumită Patala-lingam. Ne tulburat de nimeni, obișnuia să petreacă zile întregi într-o adâncă interiorizare. Stătea în samadhi neclintit, ne luând în seamă nici măcar muşcăturile viermilor şi insectelor. Curând, neastâmpărații băieți au descoperit unde s-a retras, reîncepând să arunce cu cioburi în tânărul Svami. Trăia în acea vreme în Tiruvannamalai un Svami mai învârstă pe nume Seshadri. Cei care nu-l cunoșteau îl luau drept nebun. Acesta uneori îl păzea pe tânărul Svami şi alunga derbedeii. În cele din urmă, Ramana a fost luat din groapă de nişte devoți, fără ca el să fie conştient de acest lucru, şi aşezat în vecinătatea altarului dedicat lui Subrahmanya. Din acel moment a existat tot timpul cineva care să aibă grijă de Ramana. Locul în care îşi ducea zilele era schimbat deseori. Grădini, peşteri, temple - toate acestea erau alese de ce-i ce-l ocroteau pe Svami. El nu vorbea niciodată. Nu pentru că făcuse vreun legământ în acest sens, ci pentru că nu era înclinat să vorbească. Uneori texte precum Vasistham sau Kaivalyanavanitam, îi erau citite cu voce tare.

La mai puţin de şase luni după ce a ajuns la Tiruvannamalai, Ramana s-a stabilit la templul Gurumurtam în urma rugăminților insistente a celui ce avea grija de el, un anume Tambiransvami. Cu fiecare zi care trecea, Ramana devenea tot mai cunoscut, sporind numărul pelerinilor şi curioşilor ce veneau să-l vadă. Cam după un an de şedere la Gurumurtam, Svami - ce era cunoscut de către localnici sub numele de Barhmana-Svami - s-a mutat în apropierea unei livezi de mango. În acest loc, unul din unchii săi, Nelliyappa Aiyar, i-a dat de urmă. Nelliyappa Aiyar era un avocat de gradul doi la Manamadurai. Având să afle de la un prieten ca Venkataraman era un Sadhu respectat la Tiruvannamalai, a plecat într-acolo să-l vadă. A făcut tot ce-a putut să-l convingă pe Ramana să-l însoţească la Manamadurai, dar tânărul înţelept nu s-a lăsat înduplecat. Nu a arătat nici cel mai mic semn de interes faţă de vizitatorul său, aşa că Nelliyappa Aiyar s-a întors dezamăgit la Manamadurai. Oricum, el a transmis NOUTAȚIle către Alagamal, mama lui Ramana. Alagamal a mers la Tiruvannamalai însoțită de către fiul său mai mare. Ramana trăia pe atunci la Pavalakkunru, undeva la est de Arunachala. Cu lacrimi în ochi, Alagamal l-a implorat pe Ramana să se întoarcă acasă, dar pentru sfânt nu exista cale de întoarcere. Nimic nu l-a impresionat, nici măcar plânsul şi vaietele mamei sale. A păstrat tăcerea fără a da vreun răspuns. Un devot ce a observat eforturile îndelungate ale mamei atâtea zile la rând, i-a cerut lui Ramana măcar să scrie un răspuns. Înţeleptul a scris pe o bucată de hartie, în tăcere şi la un mod impersonal, următoarele: "în conformitate cu prarabdha fiecăruia, Unicul hotărăşte pentru fiecare cum să acţioneze. Ceea ce nu trebuie să se întâmple, nu se va întâmpla niciodată, indiferent de eforturile făcute. Iar ceea ce trebuie să se întâmple, nu va avea cum să nu se întâmple, oricât de mult s-ar strădui cineva să împiedice acest lucru. Este o certitudine. De aceea înţelept este să stai liniştit".

Dezamăgită şi cu inima grea, Alagamal s-a întors la Manamadurai. După o anumită perioadă de la acest eveniment Ramana a urcat pe muntele Arunachala şi s-a stabilit în grota Virupaksa, denumită astfel după un sfânt ce a trăit şi a fost înmormântat acolo. Şi aici au venit o mulţime de oameni să-l caute, iar printre ei se aflau şi căutători sinceri ai adevărului. Aceştia din urmă obişnuiau să-i pună întrebări în legatură cu experienţa spirituală, sau aduceau cărţi sacre, pentru a li se clarifica anumite neînţelegeri. Uneori

Ramana scria pe hârtie răspunsurile sau explicaţiile. Una dintre cărţile ce i-au fost aduse în acea perioadă, a fost Vivekacudamani a lui Sankara, pe care mai târziu a interpretat-o în proză în limba tamilă. Mai erau de asemenea şi unii oameni simpli, neştiutori de carte, ce veneau la el pentru consolare şi îndrumare spirituală. Una dintre aceştia a fost Echammal, ce-şi pierduse soţul, fiul şi fiica, ne simţind pic de mângâiere sufletească până ce soarta a adus-o în prezenţa lui Ramana. Îşi făcuse o obişnuinţă să-l viziteze pe Svami în fiecare zi şi luase asupra ei îndatorirea de a aduce mâncare şi sfântului şi celor ce locuiau împreuna cu el.

In 1903 a sosit la Tiruvannamalai un mare învaţat, un savant al limbii sanskrite, Ganapati Sastri, cunoscut şi sub numele de Ganapati Muni datorită austerităţilor la care se supunea. El avea titlul onorific de Kavyakantha (cel ce s-a născut poet), iar discipolii i se adresau cu nayana (tata). Era un specialist în cultul Mamei Divine. El l-a vizitat pe Ramana în grota Virupaksa de câteva ori. O data în 1970 era măcinat de îndoială în ceea ce priveşte propriile practici spirituale. A urcat muntele, l-a vazut pe Ramana stând singur în peşteră şi i s-a adresat ca pentru sine: "Tot ceea ce am avut de citit am citit; chiar şi Vedanta Sastra am înteles-o pe deplin; am făcut şi Japa după pofta inimii mele; însă nu am ajuns să înţeleg ce înseamnă tapas. De aceea am căutat refugiu la picioarele tale. Te rog luminează-mă în legatură cu natura tapas- ului." Ramana a răspuns, de data aceasta prin viu grai: "Dacă cineva cercetează de unde apare noţiunea de 'Eu', mintea este absorbită acolo, acesta este tapas. Când se repetă o mantra, iar cel ce o repetă cercetează de unde apare sunetul acelei mantra, mintea este absorbită în acel loc; acesta este tapas." Pentru cărturar acest răspuns a fost ca o revelaţie; a simţit graţia sfântului învăluindu-l. El este cel ce l-a proclamat pe Ramana ca fiind Maharshi şi Bhagavan. A compus imnuri în sanskrită în cinstea înţeleptului şi de asemenea a scris Ramana-Gita, în care explica învăţăturile lui.

S-a observat o transformare completă în viaţa tânărului înţelept. Lucrurile ce mai înainte aveau importanţă pentru el, acum îşi pierduseră valoarea. Valorile spirituale ce le ignorase până atunci, au devenit singurul subiect de interes. Studiile şcolare, prietenii, relaţiile, toate acestea nu mai aveau nici o semnificaţie pentru el. S-a maturizat, devenind total indiferent la ceea ce-l înconjura. Umilinţa, blândeţea, supunerea şi alte virtuţi, au devenit podoabele lui. Evita orice companie, prefera să stea singur, total absorbit în concentrarea Sinelui. Mergea zilnic la templul Minaksi şi trăia o mare exaltare, ori de câte ori stătea aşezat înaintea imaginilor zeilor şi sfinţilor. Noua viziune asupra existenţei îl însoţea permanent, transfigurându-i întreaga viaţă.

Fratele mai mare al lui Venkataraman a observat această schimbare radicală. De câteva ori i-a reproşat această indiferenţă şi acest comportament tipic yoghin . Aproximativ la şase săptămâni după marea experienţă, a urmat momentul de cotitură. Era în 29 August 1896. Profesorul de limba engleză al lui Venkataraman, îi dăduse acestuia drept pedeapsă pentru dezinteresul la învăţătură, să copieze o lecţie de trei ori. Băiatul tocmai o copiase de două ori, când s-a oprit, realizând totala inutilitate a unor astfel de acţiuni. Aruncând deoparte cartea şi caietele, şi-a îndreptat corpul, a închis ochii şi s-a adâncit în meditaţie. Între timp, fratele mai mare urmărindu-i întreg comportamentul, a venit la el şi i-a spus: "La ce-i folosesc toate astea unuia care se comportă ca tine?" în mod evident se dorea a fi

un reproş la comportamentul nefiresc al lui Venkataraman, incluzând neglijarea studiilor. Venkataraman nu i-a răspuns în nici un fel. A recunoscut în sine, că nu există nici un folos în a pretinde că învaţă, minţindu-se singur. A hotărât să-şi părăsească familia; şi-a amintit că era un loc pe care ar fi vrut să-l viziteze, Tiruvannamalai. Dacă şi-ar fi făcut cunoscută intenţia şi celorlalţi, nu l-ar fi lăsat să plece. Aăa că s-a hotarât să-i păcălească. I-a spus fratelui mai mare, că va merge la şcoală după amiază, pentru a participa la un curs special. Fratele său i-a cerut să ia cinci rupii dintr-o cutie şi să plătească taxa la colegiul unde studia. Venkataraman a coborât la parter; unchiul său i-a pus să manance şi i-a dat cele cinci rupii. Apoi a luat un atlas geografic din casă şi şi-a însemnat pe el cea mai apropiată gară de Tiruvannamalai, - aceasta era Tindivanam. De fapt exista o linie de cale ferată ce ducea direct la Tiruvannamalai. Însă atlasul era vechi, iar traseul respectiv nu era menţionat. Spunându-şi că trei rupii ar trebui să-i fie de ajuns pentru călătorie, Venkataraman a lăsat restul de bani împreună cu o scrisoare, într-un loc din casă unde fratele său le-ar fi putut găsi cu uşurintă, şi a plecat spre Tiruvannamalai. Iată ce a scris în scrisoare: "Am pornit în căutarea Tatălui meu, conform poruncii Lui. Acesta (Venkataraman se referea la persoana lui) a pornit într-o misiune virtuoasă. De aceea nimeni nu ar trebui să-şi facă griji în privinţa acestuia. Nici un ban nu trebuie cheltuit pentru căutarea acestuia. Taxa pentru colegiu nu a fost plătită. Alături sunt două rupii."

Exista un blestem în familia lui Venkataraman - de fapt, era o binecuvântare - conform căruia în fiecare generaţie, trebuia ca cineva să ajungă cerşetor. Acest blestem a fost lăsat de un ascet rătăcitor, care, se spune că a cerşit pomană la uşa unuia dintre strămoşii lui Venkataraman şi a fost refuzat. Un unchi de-al lui Sundaram Aiyar din partea tatălui a devenit sannyasin; la fel şi fratele mai mare al lui Sundaram Aiyar. Acum, i-a venit rândul lui Venkataraman, deşi nimeni nu a prevăzut, că lucrurile vor lua o asemenea întorsatură. Detaşarea şi-a găsit adăpost în inima lui Venkataraman, şi astfel a devenit un parivrajaka.

Călătoria pe care Venkataraman a făcut-o de la Madurai la Tiruvannamalai, a fost o adevărată epopee. Pe la amiază, el a părăsit casa unchiului său. A mers pe jos până la gară cam un kilometru. Din fericire trenul a avut întârziere în acea zi, altfel l-ar fi scăpat. S-a interesat de preţul biletului şi a aflat că pentru clasa a treia spre Tindivanam, costă două rupii şi treisprezece annas. Şi-a cumpărat un bilet şi a păstrat restul. Dacă ar fi ştiut că mai exista o legătură direct spre Tiruvannamalai şi ar fi consultat tabela cu preţul biletului, ar fi aflat că acesta costa exact trei rupii, cât avea el. Imediat ce trenul a sosit, s-a urcat în el liniştit, ocupându-şi locul. Unul dintre călători, un Maulvi, a intrat în conversaţie cu Venkataraman. De la acesta Venkataraman a aflat că exista o linie ce deservea un traseu direct spre Tiruvannamalai şi că are posibilitatea să schimbe la Viluppuram, fără a mai merge până la Tindivanam. Aceasta a fost o informaţie folositoare. Se lăsase întunericul când trenul a ajuns la Tiruccirappalli. Lui Venkataraman i se făcuse foame; cu o jumătate de anna, a cumpărat doua pere; şi în mod destul de ciudat, chiar de la prima îmbucătură, foamea i-a fost potolită. Cam pe la trei dimineaţa trenul a sosit la Viluppuram. Venkataraman a coborât din tren cu intenţia de a parcurge restul drumului până la Tiruvannamalai pe jos.

La revărsatul zorilor a intrat în oraş şi a căutat să dea de un indicator care să-i arate drumul către Tiruvannamalai. A zărit o bornă kilometrică pe care scria 'Mamballappatu',

însă nu știa dacă Mamballappatu este una dintre localitățile pe drumul spre Tiruvannamalai. Înainte de a mai încerca să afle care este drumul pe care trebuie să apuce, a căutat să se reîmprospăteze puțin, fiind obosit și înfometat. A intrat într-un hotel și a cerut mâncare. A trebuit să aștepte până la prânz pentru ca mâncarea să fie gata. După ce a mâncat, a oferit doi annas drept plată. Proprietarul hotelului l-a întrebat câți bani are. Când a aflat de la Venkataraman că mai are doar doi annas și jumătate, a refuzat să accepte plata. De asemenea, proprietarul hotelului i-a spus că Mambalappattu este în drum spre Tiruvannamalai. Venkataraman s-a întors la gara Viluppuram și a cumpărat un bilet spre Mambalappattu, care l-a costat exact măruntul pe care îl mai avea.

Era într-o după amiază, când Venkataraman a sosit la Mambalappattu cu trenul. De acolo a luat-o la pas spre Tiruvannamalai. A mers cam șaisprezece kilometri și se înserase. Era un templu construit din roci uriașe, în vecinătatea localității Arayaninallur. A mers la intrare, a așteptat să i se deschidă ușile, a intrat și s-a așezat în sala coloanelor. Acolo a avut o viziune - cum o lumină strălucitoare a învăluit întreg locul. Nu era o lumină fizică. A persistat pentru o vreme, apoi a dispărut. Venkataraman a continuat să stea într-o stare de adâncă meditație, până ce a fost adus la realitate de către preoții templului, ce așteptau să încuie ușile și să meargă la un alt templu cam la un kilometru distanță la Kilur, pentru o slujbă. Venkataraman i-a urmat, iar când a intrat în celălalt templu, s-a pierdut iarăși în meditație (Samadhi). După ce preoții și-au terminat îndatoririle, l-au trezit, dar nu i-au oferit nimic de mâncare. Paracliserul templului ce văzuse comportamentul colțuros al preoților, i-a implorat pe aceștia să-i ofere o parte din ofranda adusă la templu și neobișnuitului tânăr. Cand Venkataraman a cerut să bea puțină apă, a fost îndrumat către casa unui anume Sastri, ce era la oarecare distanță. Ajuns la acea casă, a leșinat. Câteva minute mai târziu, și-a revenit și a văzut un mic grup de oameni privindu-l curioși. A băut apă, a mâncat puțin, s-a întis și a adormit.

În următoarea dimineață s-a trezit. Era 31 August 1896, sărbătoarea Gokulastami, ziua de naștere a lui Sri Krishna. Venkataraman și-a reluat călătoria, mergând în tăcere pentru o vreme. Se simțea obosit și înfometat. Așa că, s-a gândit să mănânce mai întâi, iar apoi să pornească spre Tiruvannamalai, cu trenul dacă ar fi fost posibil. I-a trecut prin minte că s-ar putea dispensa de perechea de cercei din aur pe care o avea, pentru banii necesari unui eventual bilet pentru călătorie. Dar cum putea fi realizat acest lucru? A mers și s-a așezat în fața unei case, ce din întamplare aparținea unui anume Muthukrishna Bhagavatar. I-a cerut lui Bhagavatar mâncare și a fost îndrumat către stăpâna casei. Bunei doamne i-a făcut plăcere să-l primească pe tânărul sadhu și l-a hrănit, într-un moment de bun augur, ziua de naștere a lui Krishna. După masă, Venkataraman a mers iarași la Bhagavatar și i-a spus acestuia că ar vrea să-și amaneteze cerceii pentru patru rupii, ceea, ce i-ar fi permis să-și ducă la bun sfarșit pelerinajul. Cerceii valorau cam douăzeci de rupii, dar Venkataraman nu avea nevoie de atâția bani. Bhagavatar a examinat cerceii, i-a oferit lui Venkataraman suma pe care acesta a cerut-o, a notat adresa tânărului, și-a scris propria adresă pe o bucată de hârtie pentru tânăr și i-a spus acestuia că își poate răscumpăra cerceii oricând. Venkataraman a luat masa în casa lui Bhagavatar. Pioasa doamnă i-a oferit un pachet cu dulciuri pe care le pregătise pentru Goculastami. Venkataraman și-a luat rămas bun, a rupt bucata de hârtie pe care Bhagavatar i-a dat-o (deoarece nu avea nici cea mai mică intenție de a-și recupera cerceii) și a plecat spre gară. Ne existând nici

un tren până spre dimineaţă, şi-a petrecut noaptea acolo. În dimineaţa de 1 Septembrie 1896, s-a urcat în trenul spre Tiruvanamalai. Călătoria nu a durat prea mult. Coborând din tren, s-a grăbit spre marele templu Arunacalesvara. Toate porţile erau deschise, chiar şi porţile altarului interior. Nu era nici un om în templu, nici măcar preoţii. Venkataraman a intrat în sanctum sanctorum şi astfel, stând în faţa Tatălui Arunacalesvara, a trăit un mare extaz şi o bucurie de nedescris. Călătoria epică a luat sfârşit. Corabia a ajuns cu bine în port.

Restul a ceea ce noi numim cu preţuire ca fiind viaţa lui Ramana, (de acum în colo îl vom numi Ramana) a fost petrecut la Tiruvanamalai. Ramana nu a fost iniţiat oficial în sannyasa. După ce a ieşit din templu, rătăcind pe străzile oraşului, cineva l-a strigat şi l-a întrebat dacă nu doreşte să-şi taie părul. A consimţit imediat şi a fost condus la rezervorul Ayyankulam, unde un frizer i-a bărbierit capul. Apoi stând pe treptele bazinului, şi-a aruncat în apă restul de bani rămaşi. De asemenea a renunţat la pachetul cu dulciuri dăruit de doamna Bhagavatar, precum şi la cordonul sacru, ce-l poartă orice brahman. Pe când se întorcea la templu şi tocmai se întreba de ce şi-ar supune trupul luxului unei băii, o ploaie torenţială ivită din senin, l-a făcut leoarcă.

Primul loc din Tiruvannamalai în care Ramana a locuit, a fost marele templu. Pentru câteva săptămâni a rămas în sala celor o mie de coloane. Dar era tot mai adesea deranjat de unii copii neastâmpăraţi, ce aruncau cu pietre în el în timp ce medita. S-a mutat într-un colţ întunecos, un fel de scobitură în pământ, denumită Patala-lingam. Ne tulburat de nimeni, obişnuia să petreacă zile întregi într-o adâncă interiorizare. Stătea în samadhi neclintit, ne luând în seamă nici măcar muşcăturile viermilor şi insectelor. Curând, neastâmpăraţii băieţi au descoperit unde s-a retras, reîncepând să arunce cu cioburi în tânărul Svami. Trăia în acea vreme în Tiruvannamalai un Svami mai învârstă pe nume Seshadri. Cei care nu-l cunoşteau îl luau drept nebun. Acesta uneori îl păzea pe tânărul Svami şi alunga derbedeii. În cele din urmă, Ramana a fost luat din groapă de nişte devoţi, fără ca el să fie conştient de acest lucru, şi aşezat în vecinătatea altarului dedicat lui Subrahmanya. Din acel moment a existat tot timpul cineva care să aibă grijă de Ramana. Locul în care îşi ducea zilele era schimbat deseori. Grădini, peşteri, temple - toate acestea erau alese de ce-i ce-l ocroteau pe Svami. El nu vorbea niciodată. Nu pentru că făcuse vreun legământ în acest sens, ci pentru că nu era înclinat să vorbească. Uneori texte precum Vasistham sau Kaivalyanavanitam, îi erau citite cu voce tare.

La mai puţin de şase luni după ce a ajuns la Tiruvannamalai, Ramana s-a stabilit la templul Gurumurtam în urma rugăminţilor insistente a celui ce avea grija de el, un anume Tambiransvami. Cu fiecare zi care trecea, Ramana devenea tot mai cunoscut, sporind numărul pelerinilor şi curioşilor ce veneau să-l vadă. Cam după un an de şedere la Gurumurtam, Svami - ce era cunoscut de către localnici sub numele de Barhmana-Svami - s-a mutat în apropierea unei livezi de mango. În acest loc, unul din unchii săi, Nelliyappa Aiyar, i-a dat de urmă. Nelliyappa Aiyar era un avocat de gradul doi la Manamadurai. Având să afle de la un prieten ca Venkataraman era un Sadhu respectat la Tiruvannamalai, a plecat într-acolo să-l vadă. A făcut tot ce-a putut să-l convingă pe Ramana să-l însoţească la Manamadurai, dar tânărul înţelept nu s-a lăsat înduplecat. Nu a arătat nici cel mai mic semn de interes faţă de vizitatorul său, aşa că Nelliyappa Aiyar s-a

întors dezamăgit la Manamadurai. Oricum, el a transmis NOUTAȚIle către Alagamal, mama lui Ramana. Alagamal a mers la Tiruvannamalai însoțită de către fiul său mai mare. Ramana trăia pe atunci la Pavalakkunru, undeva la est de Arunachala. Cu lacrimi în ochi, Alagamal l-a implorat pe Ramana să se întoarcă acasă, dar pentru sfânt nu exista cale de întoarcere. Nimic nu l-a impresionat, nici măcar plânsul şi vaietele mamei sale. A păstrat tăcerea fără a da vreun răspuns. Un devot ce a observat eforturile îndelungate ale mamei atâtea zile la rând, i-a cerut lui Ramana măcar să scrie un răspuns. Înţeleptul a scris pe o bucată de hartie, în tăcere şi la un mod impersonal, următoarele: "în conformitate cu prarabdha fiecăruia, Unicul hotărăşte pentru fiecare cum să acţioneze. Ceea ce nu trebuie să se întâmple, nu se va întâmpla niciodată, indiferent de eforturile făcute. Iar ceea ce trebuie să se întâmple, nu va avea cum să nu se întâmple, oricât de mult s-ar strădui cineva să împiedice acest lucru. Este o certitudine. De aceea înţelept este să stai liniştit".

Dezamăgită şi cu inima grea, Alagamal s-a întors la Manamadurai. După o anumită perioadă de la acest eveniment Ramana a urcat pe muntele Arunachala şi s-a stabilit în grota Virupaksa, denumită astfel după un sfânt ce a trăit şi a fost înmormântat acolo. Şi aici au venit o mulţime de oameni să-l caute, iar printre ei se aflau şi căutători sinceri ai adevărului. Aceştia din urmă obişnuiau să-i pună întrebări în legatură cu experienţa spirituală, sau aduceau cărţi sacre, pentru a li se clarifica anumite neînţelegeri. Uneori Ramana scria pe hârtie răspunsurile sau explicaţiile. Una dintre cărţile ce i-au fost aduse în acea perioadă, a fost Vivekacudamani a lui Sankara, pe care mai târziu a interpretat-o în proză în limba tamilă. Mai erau de asemenea şi unii oameni simpli, neştiutori de carte, ce veneau la el pentru consolare şi îndrumare spirituală. Una dintre aceştia a fost Echammal, ce-şi pierduse soţul, fiul şi fiica, ne simţind pic de mângâiere sufletească până ce soarta a adus-o în prezenţa lui Ramana. Îşi făcuse o obişnuinţă să-l viziteze pe Svami în fiecare zi şi luase asupra ei îndatorirea de a aduce mâncare şi sfântului şi celor ce locuiau împreuna cu el.

In 1903 a sosit la Tiruvannamalai un mare învaţat, un savant al limbii sanskrite, Ganapati Sastri, cunoscut şi sub numele de Ganapati Muni datorită austerităţilor la care se supunea. El avea titlul onorific de Kavyakantha (cel ce s-a născut poet), iar discipolii i se adresau cu nayana (tata). Era un specialist în cultul Mamei Divine. El l-a vizitat pe Ramana în grota Virupaksa de câteva ori. O data în 1970 era măcinat de îndoială în ceea ce priveşte propriile practici spirituale. A urcat muntele, l-a vazut pe Ramana stând singur în peşteră şi i s-a adresat ca pentru sine: "Tot ceea ce am avut de citit am citit; chiar şi Vedanta Sastra am înteles-o pe deplin; am făcut şi Japa după pofta inimii mele; însă nu am ajuns să înţeleg ce înseamnă tapas. De aceea am căutat refugiu la picioarele tale. Te rog luminează-mă în legatură cu natura tapas- ului." Ramana a răspuns, de data aceasta prin viu grai: "Dacă cineva cercetează de unde apare noţiunea de 'Eu', mintea este absorbită acolo, acesta este tapas. Când se repetă o mantra, iar cel ce o repetă cercetează de unde apare sunetul acelei mantra, mintea este absorbită în acel loc; acesta este tapas." Pentru cărturar acest răspuns a fost ca o revelaţie; a simţit graţia sfântului învăluindu-l. El este cel ce l-a proclamat pe Ramana ca fiind Maharshi şi Bhagavan. A compus imnuri în sanskrită în cinstea înţeleptului şi de asemenea a scris Ramana-Gita, în care explica învăţăturile lui.

Agamal, mama lui Ramana, după ce s-a întors la Manamadurai, şi-a pierdut fiul cel mare. Doi ani mai târziu, Nagasundaram, fiul ei cel mai mic, a făcut o scurtă vizită la Tiruvannamalai. Ea însăşi mai fusese odata acolo, pe când se întorcea dintr-un pelerinaj de la Varanasi, iar altădată în timpul unei vizite la Tirupati. Cu această ocazie s-a îmbolnăvit şi a suferit câteva săptămâni, având simptome de febră tifoidă. Ramana a arătat o mare atenţie în a o îngriji pentru a-i reface sănătatea. El chiar a compus un imn în limba tamilă, implorandu-l pe Stapanul Arunachala să o vindece de orice boală. Primul vers al imnului suna astfel: "O, Vindecătorule în forma unui Munte ce-ai apărut să vindeci boala tuturor celor născuţi, ce vin unul după altul asemenea valurilor! O, Stăpâne! Este datoria Ta să-mi salvezi mama, vindecându-i febra celei ce şi-a găsit singurul refugiu la picioarele Tale." De asemenea s-a rugat ca mamei sale să-i fie acordată viziunea divină şi detaşarea de orice deşertăciune lumească. Nu mai este nevoie să spunem că ambele rugăciuni au primit răspuns favorabil. Alagamal şi-a revenit şi s-a întors la Manamadurai. Dar nu mult timp după aceea, a revenit la Tiruvannamalai; puţin mai târziu a urmat-o şi fiul cel mic, Nagasundaram care între timp îşi pierduse soţia, lăsându-l cu un copil. Era pe la începutul anului 1916 când Mama a venit, hotărâtă să-şi petreacă tot restul vieţii cu Ramana.

Curând, după ce mama sa a sosit, Ramana s-a mutat din Virupaksa la Skandasramam, puţin mai sus pe munte. Mama a primit înstruire pentru o viaţă spirituală intensă. Ea a îmbrăcat roba galben-brună şi a luat în grijă bucătăria ashram-ului. Nagasundaram de asemenea a devenit un sannyasin, luîndu-şi numele de Niranjanananda. Între discipolii lui Ramana, el a fost mai bine cunoscut ca Chinnaswami (Swami Cel Tânăr). În 1920 sănătatea Mamei s-a şubrezit, iar suferinţele unei vârste înaintate au început să o ajungă. Ramana i-a arătat multă grijă şi afecţiune, şi-a petrecut chiar şi nopţile lângă ea, fără să doarmă. Sfârşitul a venit pe 19 Mai 1922, ziua Bahulanavami, în luna de Vaisakha. Trupul ei a fost coborât la poalele muntelui pentru a fi îngropat. Locul a fost ales în cel mai sudic punct, între Palitirtham şi Daksinamurti Mantapam. În timpul îndeplinirii ceremoniei, Ramana a stat privind în tăcere. Nirajanananda Swami s-a hotărât să locuiască lângă mormânt. Ramana a rămas în continuare la Skandasramam, dar a vizitat zilnic mormântul. Cam după şase luni, a venit să se stabilească acolo, la poalele muntelui, după cum a explicat mai târziu, nu din proprie iniţiativă, ci ca supus al Voinţei Divine. Astfel a fost fondat Ramanasramam. Peste mormânt s-a construit un templu ce a fost sfinţit în 1949. Odată cu trecerea anilor, ashram-ul s-a dezvoltat constant, iar oamenii, nu numai din India, ci din toate colţurile lumii, au venit să-l viziteze pe sfânt şi să primească ajutor în străduania lor spirituală.

Primul discipol occidental al lui Ramana a fost F.H. Humphrys. A sosit în India în 1911, pentru a prelua un post în serviciul de poliţie la Vellore. Încredintându-se practicilor oculte, era în căutarea unui Mahatma. Humphrys avea un profesor meditator de limba telegu, prin intermediul căruia l-a cunoscut pe Ganapati Sastri, iar acesta din urmă l-a dus în faţa lui Ramana. Englezul a fost extrem de impresionat. Scriind despre prima s-a întâlnire cu Ramana în International Psychic Gazzete , el spunea: "Odată ajunşi la peşteră, ne-am aşezat în faţa Lui, la picioarele Lui, fără a spune nimic. Am rămas aşa pentru o lungă perioadă de timp şi am simţit cum mă înalţ din propria-mi fiinţă. O jumătate de oră am privit în ochii lui Maharshi, a căror expresie de profundă

contemplație, nu s-a schimbat deloc... Maharshi este un om dincolo de orice descriere a expresiei de demnitate, blândețe, stăpânire de sine și forță de convingere." Ideile despre spiritualitate ale lui Humphrys s-au schimbat în mai bine, ca rezultat al contactului cu Ramana. Și-a repetat vizita la Arunachala. El și-a consemnat impresiile într-o scrisoare către un prieten din Anglia, care l-a rândul lui a publicat-o în Gazette menționată mai sus. Într-una dintre aceste scrisori, a scris: "Nu-ți poți imagina un lucru mai frumos decât zambetul Său." și iarăși, "Este deosebită schimbarea ce se produce într-un om în Prezența Sa!"

Nu toți cei ce au vizitat ashramul erau oameni buni. Uneori își făceau apariția chiar și așa ziși sadhu, nu tocmai bine intentionați. În anul 1924, hoții au spart de două ori ashram-ul pentru a-l prăda. A doua oară, ei chiar L-au lovit pe Maharshi, considerând că au găsit prea puțin de furat. Când unul dintre discipoli i-a cerut permisiunea lui Maharshi de a-i pedepsi pe hoți, sfântul nu a fost de acord, spunând: "Ei au propria lor Dharma, noi o avem pe a noastră. Este datoria noastră de a îndura și de a ne abține. Mai bine să nu fim asemenea lor." Când unul dintre hoți L-a lovit peste coapsa stângă, El i-a spus: "Dacă nu ești mulțumit, mă poți lovi și peste celălalt picior." După ce hoții au plecat, unul dintre discipoli a examinat urmările loviturilor primite de Ramana. Sfântul a adăugat: "Am primit și eu puțină puja," cuvânt care semnifică atât adorare, veneratie, cât și lovitură, purjare, șoc.

Spiritul de pace și liniște impregnat în Sfânt și în mediul din jurul Lui, avea efect chiar și asupra animalelor și păsărilor ce deveneau foarte prietenoase. Ramana a arătat celorlalte ființe aceeași considerație pe care le-a arătat-o și oamenilor ce L-au vizitat. Cand se referea l-a un animal sau pasăre, întotdeauna spunea la un mod mai personal "el", sau "ea", nu spunea "acesta" sau "aceasta". Păsările și veveriţele și-au construit cuiburi în jurul Lui. Vacile, câinii și maimuțele și-au găsit refugiu în ashram. Toate aceste ființe aveau un comportament foarte inteligent - în special vaca Laksmi. El le cunoștea starea în amănunt. Se interesa dacă s-au hrănit bine. Când se întampla să moară una dintre aceste ființe, corpul ii era îngropat și i se făcea ceremonia cuvenită. Viața la ashram curgea lin, într-un mod plăcut. O dată cu trecerea timpului, tot mai mulți vizitatori veneau la ashram, - unii dintre ei pentru o perioadă scurtă, alții pentru perioade mai lungi. Dimensiunile ashramului creșteau, s-au construit anexe noi, - un grajd pentru vite, o școală pentru studiul vedelor, un departament pentru publicații, Templul de adorație al Mamei, etc. Ramana își petrecea majoritatea timpului într-un hol, ce fusese construit cu intenția de a le da cât mai multor posibilitatea de a se afla în jurul Sîu. Asta nu însemnă că nu era activ. Obișnuia să împletească frunze ce se foloseau drept farfurii, îngrijea legumele, citea articole de presă, se uita prin ziare și cărți, sugera răspunsuri la scrisorile primite, etc. și totuși era clar detașat de toate lucrurile. Primea numeroase invitații de peste tot, dar niciodată nu a părăsit Tiruvannamalai, iar în ultimii ani nu a mai ieșit nici măcar din ashram. În cea mai mare parte a timpului, zilnic, oamenii stăteau înaintea Lui. Stăteau mai mult tăcuți. Se întampla uneori să i se pună întrebări; uneori răspundea. Era o experiență aparte să stai înaintea Lui și să-i privești ochii strălucitori. Mulți, prin experiențele trăite, ajungeau la o liniște și pace dincolo de orice descriere.

În 1946 s-au sărbătorit cincizeci de ani de când Ramana venise la Tiruvannamalai. În

1947 starea sănătăţii Lui a început să se înrăutăţească. Încă nu împlinise 70 de ani, dar arăta mult mai în vârstă. Spre sfârşitul anului 1948 un mic nodul i-a apărut sub cotul braţului stâng. Crescând în mărime, doctorul ashramului a hotărât să-l extirpe, dar în decurs de o lună, acesta a reapărut. Au fost chemaţi chirurgi din Madras, iar aceştia l-au operat. Rana nu s-a vindecat, iar tumora a revenit. La o examinare ulterioară, a fost diagnosticat cancerul. Doctorii au sugerat amputarea braţului până deasupra părţii afectate. Ramana a răspuns zâmbind: "Nu este nici un motiv de îngrijorare. Trupul este el însuşi o boală. Lăsaţi-l să aibă un sfârşit natural. De ce să fie mutilat? Simpla bandajare a părţii afectate este de ajuns." I s-au mai făcut doua operaţii, dar tumora a reapărut de fiecare dată. A fost încercată şi medicina tradiţională şi homeopatia. Boala nu a cedat nici unui tratament. Sfântul nu se arăta deloc îngrijorat, şi era cu totul indiferent la suferinţă. A privit parcă din exterior cum boala ii distruge trupul. Dar ochii Lui au continuat să radieze ca întotdeauna; iar Graţia Lui s-a revărsat asupra tuturor fiinţelor. Mulţimea venea în număr mare. Ramana a insistat ca toţi să fie lăsaţi să-şi primească darsana de la El. Devoţii îşi doreau ca Ramana să-şi cureţe trupul apelând la puterile sale supranaturale. Ramana le-a arătat compasiune acelor ce s-au întristat şi le-a reamintit permanent că Bhagavan nu este trupul: "Ei iau acest trup drept Bhagavan şi îi atribuie suferinţa. Ce păcat! Ei sunt mâhniţi că Bhagavan este pe cale să-i părăsească - unde ar putea pleca şi cum?"

Sfârşitul a venit pe 14 Aprilie 1950. În acea seară, Ramana a dăruit darsana devoţilor sosiţi. Toţi cei prezenţi în ashram ştiau că sfârşitul este aproape. Toţi cântau imnul lui Ramana către Arunachala, cu refrenul Arunachala-Siva. Bhagavan le-a cerut celor ce-L îngrijeau să-L ajute să se ridice. Şi-a deschis ochii luminoşi şi plini de graţie pentru puţin timp; a zâmbit; o lacrimă de fericire i s-a prelins din ochi; iar la 8:47... s-a întâmplat. N-a fost nici o luptă, nici o zbatere, nici un spasm, nici unul dintre semnele morţii. Chiar în acel moment, o cometă foarte strălucitoare a străbătut încet bolta cerească, a ajuns în dreptul culmii sfântului munte Arunachala, apoi a dispărut în spatele acestuia.

Ramana Maharshi rareori a scris; iar puţinul pe care l-a scris în versuri sau proză, a fost scris pentru a veni în întâmpinarea cererilor devoţilor. El însuşi a spus o dată: "într-un fel sau altul, nu mi s-a întâmplat niciodată să scriu pur şi simplu o carte sau să compun un poem, toate poemele pe care le-am făcut, au fost la cererea cuiva, iar altele au fost în legătură cu un anumit eveniment particular." Cea mai importantă lucrare a Lui este Patruzeci de Versuri despre Viaţă. În poemul Upadesa Saram, deasemenea o chintesenta a Vedanta este redat al patru-lea vers. Ramana a compus Cinci Imnuri către Arunachala. Unele lucrari ale lui Shankara cum ar fi Vivekacudamani şi Atmabodhah au fost redate în limba tamilă ca imn. Majoritatea scrierilor Lui sunt în limba tamilă, dar a scris şi în sanskrită, telegu şi malayalam.

Cunoaşterea lui Sri Ramana, aceeaşi cu cea din Advaita Vedanta, are ca ţintă proprie Relizarea Sinelui. Punctul principal al învăţăturii este legat de cercetarea naturii Sinelui şi a conţinutului noţiunii de "Eu". Introspecţia în natura Sinelui este mijlocul. Când mintea identifică Sinele cu Non-Sinele (corpul fizic) se manifestă sclavia; când această identificare greşită este înlăturată prin întrebarea: "Cine sunt eu?" se produce eliberarea. Astfel introspecţia este calea directă propusă de Bhagavan Ramana.

Ramana Arunachala - de Arthur Osborne

Doar cu puţin timp înainte de sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial s-a întâmplat, că nişte prieteni mi-au trimis câteva fotografii cu Bhagavan Sri Ramana Maharshi şi câteva din cărţile sale. Sub influenţa scriitorului francez Rene Guenon, care a reinterpretat lumii vestice tradiţiile spirituale uitate, înţelesesem deja că toate fiinţele sunt manifestarea unuia şi aceluiaşi Sine sau Existenţa Pură şi că eu, în esenţa mea, sunt identic cu acest Sine. Aceasta înseamnă că este posibil de realizat şi de devenit Una cu această Supremă Identitate şi că de fapt scopul vieţii este chiar această realizare. Pâna ce acest scop nu va fi atins, iluzia unei vieţi separate va continua într-o formă sau alta şi va umbri strălucirea Existenţei Pure cu toate suferinţele şi frustrările ei. Am ştiut că această sarcină este eroică, marea căutare, a Sfântului Graal şi a Lânii de Aur şi că aceasta cere un efort constant pe o cale prescrisă şi sub îndrumarea unui guru. Eu făceam eforturi să descopăr şi să urmez o asemenea cale, dar oameni pentru care nutream cel mai mare respect m-au asigurat că Bhagavan nu era un guru şi că învăţăturile lui, oricât de sublime, nu constituiau o îndrumare practică pe o cale pe care oamenii ar fi putut să o urmeze.

Am fost enorm de impresionat de cărţile şi de fotografiile sale, de frumuseţea şi de puterea lor spirituală, dar le-am clasat, considerat, mai degrabă ca pe o părere personală, decât ca pe o utilitate.

În orice caz, nu m-aş fi putut duce la Tiruvannamalai, pentru că la acea dată lucram în Siam ca lector universitar. Curând însă a devenit posibil. În 1941 am avut un concediu de şase luni pe care l-am petrecut în India. Cu toate acestea nu m-am dus; acceptasem opinia că efortul bazat pe o aspiraţie mai modestă era mai practicabil şi că o îndrumare mai puţin iluminată era mai efectivă.

În septembrie, când mi s-a terminat concediul, războiul se apropiase de Siam, aşa că mi-am lăsat soţia şi cei trei copii în India şi m-am întors singur. Un prieten le-a deschis cu multă amabilitate uşa casei lui în Tiruvannamalai, unicul loc unde soţia mea îşi dorea să locuiască. Ea era mult mai practică decât mine, mai puţin preocupată de teorie. M-am întors înapoi fără să-l fi văzut pe Bhagavan.

În decembrie, când Japonezii au invadat Siamul, am fost arestat şi închis. Chiar cu puţin înainte am primit o scrisoare în care mi se spunea că fiica mea mai mare, atunci în vârstă de cinci ani, şi fiul meu cu trei ani mai mic, îl rugaseră pe Bhagavan să mă aibe în grijă pe timpul războiului, iar el zâmbise, dându-şi acordul.

Au urmat trei ani şi jumătate de închisoare până la capitularea Japoniei în 1945. A fost un timp îndelungat pentru sadhana. Bhagavan a devenit din ce în ce mai mult suportul strădaniilor mele, deşi încă nu mă întorsesem spre el ca spre un Guru. De îndată ce evacuarea a fost posibilă, am plecat spre Tiruvannamalai ajungând acolo la începutul lui Octombrie; şi totuşi m-am dus mai degrabă pentru a mă realătura familiei mele, decât pentru a-l vedea pe Bhagavan. Poate mai aproape de adevăr ar fi să spun că am simţit că trebuie să merg acolo.

Am intrat în holul Ashramului chiar în dimineaţa sosirii mele, chiar înainte ca Bhagavan să se fi întors din plimbarea lui zilnică pe colină. Am fost puţin uimit să descopăr cât era de scund şi cât de aproape de el urma să mă aşez; mă aşteptasem la ceva mai grandios şi mai putin intim.

Iar apoi el a intrat şi, spre surpriza mea, nu am simţit nimic deosebit. Cu siguranţă era cu mult mai puţin impresionant decât în fotografiile lui. Doar un om foarte graţios, cu păr cărunt, cu mersul puţin îngreunat de reumatism şi uşor gârbovit. De îndată ce s-a aşezat comfortabil pe canapea, mi-a zâmbit, după care s-a întors spre cei din jur şi spre fiul meu cel mic, zicând: "Deci rugăciunea lui Adam s-a împlinit; tatăl lui s-a întors sănătos acasă." Am simţit cât poate fi de amabil, însă nimic mai mult. Am apreciat că vorbise în Engleză doar pentru mine, dat fiind că Adam ştia Tamil.

In cursul săptămânilor care au urmat a fost deosebit de atent cu mine şi încet încet încordarea nervilor şi mintii mele a făcut loc relaxării, însă încă nu s-a realizat nici un contact dinamic. Am fost dezamăgit, deoarece acest fapt indica o lipsă de receptivitate în mine, şi totuşi, în acelaşi timp, mi-a reconfirmat opinia pe care mi-o făcusem referitor la faptul că nu era un guru şi că nu dădea nici un fel de îndrumare practică pe o cale spirituală. Iar Bhagavan nu a zis nimic care să îmi schimbe punctul de vedere.

Asta până în seara de Khartikai când, ca în fiecare an, o flacără este aprinsă pe vârful colinei Arunachala (sau poate că era Deepavali, nu sunt foarte sigur), şi când mari mase de oameni se adună pentru festival. Noi stăteam afară în curtea în care dădea holul. Bhagavan era rezemat pe canapea iar eu şedeam în primul rând din faţa sa. S-a ridicat, cu faţa spre mine, şi, cu ochi scrutători, a sfredelit în mine, patrunzându-mă, adânc, cu o intensitate pe care nu o pot descrie. Era ca şi cum ochii lui ar fi spus: "ţi s-a spus deja; de ce nu ai realizat asta pâna acum?" şi apoi linişte, o pace adâncă, o uşurare şi o fericire indescriptibilă.

De atunci, iubirea pentru Bhagavan a început să crească în inima mea, şi am început să îi simt puterea şi frumuseţea. În dimineaţa următoare, pentru prima oară de când obişnuiam să stau în faţa lui în hol, am încercat să-i urmez învăţăturile prin a practica vichara, "Cine sunt eu?". Am crezut că eu eram cel ce decisesem. Nu am realizat de la început că ceea ce m-a vitalizat şi mi-a determinat schimbarea de atitudine a fost iniţierea prin privire. Auzisem într-adevăr numai vag de această iniţiere, şi nu dădusem mare atenţie celor auzite. Doar mai târziu am auzit că şi alţi discipoli au avut experienţe similare, şi că şi lor aceste experienţe le-au marcat începutul adevaratei lor sadhana sub îndrumarea lui Bhagavan.

În timp, iubirea şi devoţiunea mea pentru Bhagavan s-au adâncit. Am început să trăiesc cu un ritm de fericire în inimă, simţind binecuvântarea şi misterul celui care era gurul meu, repetându-mi ca pe un cântec de iubire că el era gurul meu, legatura între cer şi pământ, între Dumnezeu şi mine, între Existenţa fără formă şi inima mea. Am devenit conştient de uriaşa graţie a prezenţei sale. Până şi în aspectele exterioare se purta graţios cu mine, zâmbindu-mi când intram în hol, facându-mi semn să mă aşez în locuri în care mă putea privi în meditaţie.

Într-o zi, o amintire bruscă s-a trezit în mine: "Legătura cu Existenţa fără formă? Dar el este Existenţa fără formă!" şi am început să percep semnificaţia Jnanei sale şi să înţeleg de ce discipolii i se adresau simplu cu "Bhagavan", cuvânt care înseamna Dumnezeu. În acest fel a început să dovedească în mine ceea ce a declarat în învăţăturile sale: că gurul exterior serveşte la a-l trezi pe cel din inimă, din interior. Vichara, continua interogare "Cine sunt eu?", a început să trezească în mine o anume conştiinţă a Sinelui ce se manifesta drept Baghavan în afară, precum şi drept Sine interior în acelaşi timp.

Neîntemeiata teorie cum că Bhagavan nu era un Guru s-a evaporat pur şi simplu în stralucirea Graţiei sale. Ba mai mult decât atât, în ceea ce privea ideea că învăţăturile lui nu constituiau o îndrumare practică, am înţeles că, de fapt, cu adevărat şi în mod exclusiv erau exact o cale practică. Am observat că evita explicaţiile teoretice şi că obişnuia să-i orienteze pe cei care-l chestionau spre consideraţii practice legate de sadhana, de calea care era de urmat. Aceasta şi numai aceasta era ceea ce avea să ne înveţe aici. Le-am scris şi le-am explicat acest lucru celor care mă dezinformaseră şi, înainte să le trimit scrisoarea, i-am arătat-o lui pentru confirmare. A aprobat-o şi mi-a înapoiat-o, cerându-mi să o trimit.

Spiritul de pace şi linişte impregnat în Sfânt şi în mediul din jurul Lui, avea efect chiar şi asupra animalelor şi păsărilor ce deveneau foarte prietenoase. Ramana a arătat celorlalte fiinţe aceeaşi consideraţie pe care le-a arătat-o şi oamenilor ce L-au vizitat. Cand se referea l-a un animal sau pasăre, întotdeauna spunea la un mod mai personal "el", sau "ea", nu spunea "acesta" sau "aceasta". Păsările şi veveriţele şi-au construit cuiburi în jurul Lui. Vacile, câinii şi maimuţele şi-au găsit refugiu în ashram. Toate aceste fiinţe aveau un comportament foarte inteligent - în special vaca Laksmi. El le cunoştea starea în amănunt. Se interesa dacă s-au hrănit bine. Când se întampla să moară una dintre aceste fiinţe, corpul ii era îngropat şi i se făcea ceremonia cuvenită. Viaţa la ashram curgea lin, într-un mod plăcut. O dată cu trecerea timpului, tot mai mulţi vizitatori veneau la ashram, - unii dintre ei pentru o perioadă scurtă, alţii pentru perioade mai lungi. Dimensiunile ashramului creşteau, s-au construit anexe noi, - un grajd pentru vite, o şcoală pentru studiul vedelor, un departament pentru publicaţii, Templul de adoraţie al Mamei, etc. Ramana îşi petrecea majoritatea timpului într-un hol, ce fusese construit cu intenţia de a le da cât mai multor posibilitatea de a se afla în jurul Sîu. Asta nu însemnă că nu era activ. Obişnuia să împletească frunze ce se foloseau drept farfurii, îngrijea legumele, citea articole de presă, se uita prin ziare şi cărţi, sugera răspunsuri la scrisorile primite, etc. şi totuşi era clar detaşat de toate lucrurile. Primea numeroase invitaţii de peste tot, dar niciodată nu a părăsit Tiruvannamalai, iar în ultimii ani nu a mai ieşit nici măcar din

ashram. În cea mai mare parte a timpului, zilnic, oamenii stăteau înaintea Lui. Stăteau mai mult tăcuți. Se întampla uneori să i se pună întrebări; uneori răspundea. Era o experiență aparte să stai înaintea Lui și să-i privești ochii strălucitori. Mulți, prin experiențele trăite, ajungeau la o liniște și pace dincolo de orice descriere.

În 1946 s-au sărbătorit cincizeci de ani de când Ramana venise la Tiruvannamalai. În 1947 starea sănătății Lui a început să se înrăutățească. Încă nu împlinise 70 de ani, dar arăta mult mai în vârstă. Spre sfârșitul anului 1948 un mic nodul i-a apărut sub cotul brațului stâng. Crescând în mărime, doctorul ashramului a hotărât să-l extirpe, dar în decurs de o lună, acesta a reapărut. Au fost chemați chirurgi din Madras, iar aceștia l-au operat. Rana nu s-a vindecat, iar tumora a revenit. La o examinare ulterioară, a fost diagnosticat cancerul. Doctorii au sugerat amputarea brațului până deasupra părții afectate. Ramana a răspuns zâmbind: "Nu este nici un motiv de îngrijorare. Trupul este el insuși o boală. Lăsați-l să aibă un sfârșit natural. De ce să fie mutilat? Simpla bandajare a părții afectate este de ajuns." I s-au mai făcut doua operații, dar tumora a reapărut de fiecare dată. A fost încercată și medicina tradițională și homeopatia. Boala nu a cedat nici unui tratament. Sfântul nu se arăta deloc îngrijorat, și era cu totul indiferent la suferință. A privit parcă din exterior cum boala ii distruge trupul. Dar ochii Lui au continuat să radieze ca întotdeauna; iar Grația Lui s-a revărsat asupra tuturor ființelor. Mulțimea venea în număr mare. Ramana a insistat ca toți să fie lăsați să-și primească darsana de la El. Devoții își doreau ca Ramana să-și curețe trupul apelând la puterile sale supranaturale. Ramana le-a arătat compasiune acelor ce s-au întristat și le-a reamintit permanent că Bhagavan nu este trupul: "Ei iau acest trup drept Bhagavan și îi atribuie suferința. Ce păcat! Ei sunt mâhniți că Bhagavan este pe cale să-i părăsească - unde ar putea pleca și cum?"

Sfârșitul a venit pe 14 Aprilie 1950. În acea seară, Ramana a dăruit darsana devoților sosiți. Toți cei prezenți în ashram știau că sfârșitul este aproape. Toți cântau imnul lui Ramana către Arunachala, cu refrenul Arunachala-Siva. Bhagavan le-a cerut celor ce-L îngrijeau să-L ajute să se ridice. Și-a deschis ochii luminoși și plini de grație pentru puțin timp; a zâmbit; o lacrimă de fericire i s-a prelins din ochi; iar la 8:47... s-a întâmplat. N-a fost nici o luptă, nici o zbatere, nici un spasm, nici unul dintre semnele morții. Chiar în acel moment, o cometă foarte strălucitoare a străbătut încet bolta cerească, a ajuns în dreptul culmii sfântului munte Arunachala, apoi a dispărut în spatele acestuia.

Ramana Maharshi rareori a scris; iar puținul pe care l-a scris în versuri sau proză, a fost scris pentru a veni în întâmpinarea cererilor devoților. El însuși a spus o dată: "într-un fel sau altul, nu mi s-a întâmplat niciodată să scriu pur și simplu o carte sau să compun un poem, toate poemele pe care le-am făcut, au fost la cererea cuiva, iar altele au fost în legătură cu un anumit eveniment particular." Cea mai importantă lucrare a Lui este Patruzeci de Versuri despre Viață. În poemul Upadesa Saram, deasemenea o chintesent a Vedanta este redat al patru-lea vers. Ramana a compus Cinci Imnuri către Arunachala. Unele lucrari ale lui Shankara cum ar fi Vivekacudamani și Atmabodhah au fost redate în limba tamilă ca imn. Majoritatea scrierilor Lui sunt în limba tamilă, dar a scris și în sanskrită, telegu și malayalam.

Cunoaşterea lui Sri Ramana, aceeaşi cu cea din Advaita Vedanta, are ca ţintă proprie Relizarea Sinelui. Punctul principal al învăţăturii este legat de cercetarea naturii Sinelui şi a conţinutului noţiunii de "Eu". Introspecţia în natura Sinelui este mijlocul. Când mintea identifică Sinele cu Non-Sinele (corpul fizic) se manifestă sclavia; când această identificare greşită este înlăturată prin întrebarea: "Cine sunt eu?" se produce eliberarea. Astfel introspecţia este calea directă propusă de Bhagavan Ramana.

Introspecţia

Toate fiinţele vii doresc să fie mereu fericite, să trăiască fără să sufere. La fiecare fiinţă se poate constata o supremă iubire de sine, şi numai fericirea este cauza acestei iubiri. Pentru a dobândi această fericire absolută care este natura proprie oricărei creaturi şi care este experimentată în starea de somn profund fără vise, când mintea obişnuită dispare, trebuie să ne cunoaştem Sinele-Esenţă. Pentru a obţine aceasta, calea cunoaşterii, căutarea interioară de forma "Cine sunt eu?" este principalul mijloc.

Cine sunt eu?
Nu sunt corpul fizic, care este alcătuit din cele şapte umori (dhatus). Nu sunt cele cinci organe de simţ - aspectele mentale ale organelor fizice: urechi, piele, ochi, limbă şi nas care îşi au fiecare obiectele lor specifice - esenţele subtile: sunet, atingere, culoare (formă), gust şi miros, respectiv; nu sunt cele cinci organe de acţiune - corespondentul subtil, lăuntric al organelor fizice: coardele vocale, mâini, picioare, sex şi anus, care îndeplinesc functiile specifice de vorbire, apucare, locomoţie, procreaţie-creare a plăcerii erotice şi excreţie. Nu sunt cele cinci sufluri vitale: prana, apana, samana, udana, vyana, care realizează funcţiile specifice de inspiraţie (asimilare), excreţie, digestie, vorbire şi circulaţie a sângelui şi a fluidelor vitale. Nu sunt nici chiar mintea care gândeşte; şi de asemenea, nici necunoaşterea care este înzestrată numai cu impresiile reziduale ale obiectelor şi în care nu există nici obiecte şi nici funcţii.

Dacă nu sunt nimic din toate acestea, atunci cine sunt eu?
După negarea şi transcenderea tuturor lucrurilor menţionate mai înainte, ca ne fiind eu-însumi (neti, neti), numai acea Conştiinţă care rămâne singură, aceasta sunt eu.

Care este natura Conştiinţei Supreme?
Natura Conştiinţei Supreme este pura existenţă - pura conştiinţă - pura beatitudine (Sat - Chit - Ananda).

Când va fi obţinută Realizarea Sinelui-Esenţă?
Când lumea vizibilă va fi transcensă, atunci va fi realizat Sinele-Esenţă, care este văzătorul, conştiinţa martor.

Nu poate avea loc revelarea Sinelui chiar dacă lumea vizibilă nu este transcensă, fiind considerată în continuare drept reală?
Nu, nu se poate.

De ce?
Văzătorul şi obiectul văzut sunt precum frânghia şi şarpele, atunci când în întuneric confundăm înspăimântaţi frânghia cu un şarpe veninos. Întocmai cum cunoaşterea frânghiei, care este substratul real al experienţei, nu survine până când falsa cunoaştere a şarpelui iluzoriu nu dispare, tot astfel Realizare Sinelui, care este substratul esenţial al fiinţei, nu se va produce pâna când nu este îndepărtată convingerea că lumea vizibilă este reală.

Când va fi transcensă lumea (care reprezintă de fapt obiectul văzut)?
Atunci când mintea, care este cauza tuturor percepţiilor şi acţiunilor, devine liniştită şi imobilă, lumea este transcensă.

Care este natura minţii?
Ceea ce este numit "minte" este o uimitoare putere ce rezidă în Sinele Suprem. Aceasta provoacă apariţia oricărui gând. Fără gânduri nu există minte. Astfel, gândul este natura minţii. Fără gânduri nu există nici o entitate independentă numită "lume". În starea de somn profund fără vise nu există gânduri şi nu există nici lumea exterioară pentru subiect. În starea de veghe şi în starea de vis există gânduri şi de asemenea există şi o lume exterioară. Exact aşa cum păianjenul îşi întinde pânza, scoţând-o din el însuşi şi şi-o retrage apoi în el însuşi, tot aşa şi mintea proiectează lumea în afara sa şi o resoarbe apoi din nou în ea însăşi. Când mintea iese din interiorul Sinelui, se naşte lumea exterioară. Prin urmare, când lumea exterioară ne apare ca fiind reală, Sinele Suprem nu mai este văzut. Iar când Sinele străluceşte în conştiinţa noastră, lumea exterioară dispare. Când cineva îşi pune cu perseverenţă întrebări despre natura minţii, mintea ca un reziduu, va sfârşi prin a părăsi Sinele. Ceea ce noi numim Sine este de fapt Atman. Mintea există întotdeauna doar depinzând de ceva grosier; ea nu poate exista singură. Mintea formează este ceea ce numim corpul subtil sau (jiva).

În ce fel trebuie să ne punem întrebări pentru a înţelege natura minţii?
Ceea ce apare în acest corp ca fiind "eu-l" (ego-ul) este mintea. Dacă cineva se întreabă unde apare prima dată în corp ideea de "Eu" va descoperii că ea apare în Inimă. Acesta este locul de origine al minţii. Chiar şi dacă cineva gândeşte constant "Eu", "Eu", va fi condus către acel loc. Din toate gândurile care apar în minte, gândul "Eu-lui" este primul. Numai după apariţia primului pronume personal, cel de-al doilea şi al treilea pronume personal pot să apară. Fără primul pronume personal nu pot exista al doilea şi al treilea.

Cum va putea deveni mintea liniştită?
Prin întrebarea "Cine sunt eu?", gândul "Cine sunt eu?" va distruge toate celelalte gânduri şi precum bâtul folosit pentru a aprinde un rug de foc, el însuşi în final va fi distrus. Atunci va înflori Realizarea de Sine.

Ce rost are păstrarea în permanenţă în minte a gândului "Cine sunt eu"?

Când alte gânduri apar, ele nu trebuie urmate ci trebuie să ne întrebăm "Cui îi apar aceste gânduri?". Nu are importanţă câte gânduri apar. De fiecare dată când un gând apare trebuie să ne întrebăm cu seriozitate "Cui i-a apărut acest gând?". Răspunsul care va veni va fi "Mie". Apoi dacă se pune întrebarea "Cine sunt eu?", mintea se va întoarce la sursa sa, iar gândul care a apărut se va liniști. Printr-o practică repetată realizată în această manieră, mintea îşi va dezvolta capacitatea de a ramâne permanent cufundată în propria sa sursă. Când mintea, care este de natură subtilă se exteriorizează prin intermediul creierului şi a organelor de simţ, apar numele grosiere şi formele. Când ea ramâne în Inimă, numele şi formele dispar. A nu lăsa mintea să se exteriorizeze şi a o păstra interiorizată în Inimă, este ceea ce se numeşte interiorizare (Antar-Mukha). A lăsa mintea să meargă în afara Inimii este cunoscut ca fiind exteriorizare (Bahir-Mukha). Astfel, când mintea stă în Inimă, "eu-l" (ego-ul) care este sursa tuturor gândurilor va fi eliminat şi Sinele care există de-a pururi va strălucii. Orice ar face un asemenea om, el nu va fi impulsionat de ideea egotică de "Eu". Dacă cineva acţionează în acest fel, toate îi vor apare ca fiind de natura lui Shiva.

Mai există oare şi alte metode pentru a liniști mintea?
Alte metode decât acest fel de a ne întreba nu reprezintă metode adecvate. Dacă prin intermediul altor metode se va încerca un control al minţii, mintea ne va părea că este controlată, dar va continua să existe şi mai departe. Prin controlul respiraţiei, de asemenea, mintea va deveni liniştită. Dar ea va fi liniştită doar atât timp cât respiraţia rămâne controlată. Când respiraţia va fi reluată, mintea de asemenea va reîncepe să se mişte şi va hoinări, împinsă fiind de impresiile reziduale care se află în ea.
Sursa este aceeaşi atât pentru minte cât şi pentru respiraţie. Într-adevăr, gândul este natura reală a minţii. Gândul de "Eu" este primul gând din minte şi cu el apare ego-ul. Acolo de unde ego-ul îşi trage originea, respiraţia de asemenea îşi trage originea. Deci când mintea devine liniştită, respiraţia este controlată şi când respiraţia este controlată, mintea devine liniştită. Dar în starea de somn profund fără vise, deşi mintea devine liniştită, respiraţia nu se opreşte. Aceasta se întâmplă datorită voinţei lui Dumnezeu, pentru a putea fi păstrat corpul fizic şi pentru ca ceilaţii oameni să nu trăiască cu impresia că fiinţa a murit. În starea de veghe şi în samadhi, atunci când mintea devine liniştită, respiraţia este controlată. Respiraţia este forma grosieră a minţii. Până în momentul morţii, mintea păstrează respiraţia în corp; când corpul moare, mintea îşi ia şi respiraţia odată cu plecarea ei. Deci exerciţiul de control al respiraţiei este doar un sprijin pentru a face mintea să devină liniştită; acest exerciţiu nu va distruge mintea. Întocmai precum practica controlului respiraţiei, meditaţia făcută pe formele lui Dumnezeu, repetarea de mantre, postul alimentar, etc. nu sunt decât ajutoare pentru a face mintea liniştită. Prin intermediul meditaţiei asupra formelor lui Dumnezeu şi prin repetarea de mantre, mintea devine focalizată. De obicei, mintea hoinăreşte în permanenţă. După cum atunci când unui elefant îi este dată o frânghie pe care să o apuce cu trompa el va începe să meargă după noi ţinându-se de frânghie şi de nimic altceva, tot astfel, când mintea este ocupată cu un nume sau cu o formă ea se va "apuca" doar de aceasta. Când mintea se diversifică sub forma nenumăratelor gânduri, fiecare gând devine lipsit de forţă; când însă gândurile se dizolvă, mintea devine focalizată şi puternică. Pentru o asemenea minte, căutarea Sinelui prin intermediul întrebarii "Cine sunt eu?" devine uşoară. Dintre toate regulile restrictive ce ajută la liniştirea minţii, cea în legatură cu consumarea în exclusivitate a

hranei sattvice în cantităţi moderate este cea mai importantă. Respectând această regulă, calitatea sattvică a minţii va creşte şi acest lucru va fi foarte util în căutarea Sinelui prin intermediul întrebarii "Cine sunt eu?".

Impresiile reziduale (gândurile) despre obiecte apar fără sfârşit, precum valurile unui ocean. Când vor fi eliminate toate aceste gânduri?
Pe măsură ce meditaţia asupra Sinelui ajunge la nivele din ce în ce mai înalte, gândurile vor fi treptat distruse.

Este posibil ca aceste impresii reziduale ale obiectelor, care provin chiar din alte existenţe, dintr-un timp fără început, să fie dizolvate astfel încât fiinţa să rămână cufundată în puritatea Sinelui?
Fără a-ţi mai pune problema dacă "Este posibil sau nu?" trebuie să te păstrezi cu perseverenţă într-o stare de meditaţie asupra Sinelui. Chiar dacă cineva este un mare păcătos, el nu va trebui să se îngrijoreze plângându-se "Vai, sunt un păcătos, cum aş putea atinge eu eliberarea?"; el va trebui să renunţe complet la gândul "Sunt un păcătos" şi să se dăruiască cu fervoare în meditaţia asupra Sinelui. Cu siguranţă, astfel va reuşi să atingă Realizarea Ultimă. Nu există doua minţi - una bună şi una rea. Impresiile reziduale sunt de doua feluri - pozitive şi negative. Când mintea este sub influenţta impresiilor pozitive este numită bună, iar când este sub influenţa impresiilor negative este considerată rea. Nu va trebui să-i permitem minţii să se îndrepte către obiectele lumeşti şi către lucrurile care îi preocupă pe oamenii ignoranţi. Oricât de rău ar fi omul de lângă tine, nu trebuie să îndrepţi ura asupra lui. Atracţia posesivă şi ura vor trebui să fie amândouă evitate. Tot ceea ce o fiinţă dă celorlalţi, ea dă Sinelui său Suprem. Dacă acest adevăr este înţeles, cine va mai putea să nu dăruiască totul celorlalţi? Când Sinele se dezvăluie, totul se dezvăluie; când mintea devine liniştită totul devine liniştit. Pe măsură ce ne purtăm cu mai multă umilinţă, vom putea genera din ce în ce mai mult bine. Dacă mintea devine tăcută putem trăi fericiţi oriunde.

Cât timp va trebui practicată introspecţia, calea de evoluţie spirituală prin întrebarea "Cine sunt eu"?
Atât timp cât în minte se mai păstrează impresii ale obiectelor exterioare sau interioare, întrebarea "Cine sunt eu?" este necesară. Pe măsură ce gândurile răsar, ele vor fi distruse imediat, chiar în locul lor de origine, prin intermediul acestei întrebări. Dacă ne păstrăm în contemplarea Sinelui neîntrerupt pâna ce Sinele a fost recunoscut, doar atunci putem renunţa la această întrebare. Atâta timp cât mai există duşmani în interiorul fortăreţei, ei vor continua să atace fortăreaţa, dar dacă ei sunt distruşi imediat ce apar, fortăreaţa va fi în totalitate sub stăpânirea noastră.

Care este natura Sinelui?
Ceea ce există cu adevărat este doar Sinele. Lumea şi sufletul individual apar în acest Sine (precum sideful în scoica ce va naşte o perlă); lumea şi sufletul individual apar şi dispar în acelaşi timp. Sinele este acolo unde în mod absolut nu există nici un gând despre "Eu". Acesta (Sinele) este numit (Tăcere). Sinele însuşi este lumea, Sinele însuşi este "Eu-l", Sinele însuşi este Dumnezeu; totul este Shiva, totul este Sine.

Nu este totul lucrarea lui Dumnezeu?
Fără dorinţă sau efort, soarele răsare; şi numai în prezenţa acestuia, pietrele preţioase strălucesc, lotusul înfloreşte şi apa se evaporă; oamenii îşi realizează diferitele lor activităţi şi apoi se odihnesc. Precum pilitura de fier se mişcă şi se ordonează în prezenţa magnetului, doar în virtutea prezenţei lui Dumnezeu, sufletele guvernate de cele trei funcţii cosmice sau de încincita activitate divină îşi realizează acţiunile şi apoi se odihnesc, în concordanţă cu karma proprie. Dumnezeu nu impune; nici o karmă nu Îl poate atinge. Este la fel cum acţiunile lumeşti nu afectează soarele sau precum activitatea celorlalte patru elemente (pamânt, apă, foc, aer) nu afectează eterul atotcuprinzător.

Dintre toţi cei ce se dăruiesc prin devoţiune lui Dumnezeu cine este cel mai de admirat?
Cel care este dăruit Sinelui care cu adevărat este Dumnezeu, este cel mai devotat lui Dumnezeu. A te dărui lui Dumnezeu înseamnă a rămâne mereu cufundat în Sine fără a lăsa să apară nici un alt gând în afară de gândul faţă de Sine. Oricâte probleme i-am lăsa lui Dumnezeu, El le suportă pe toate. Din moment ce puterea Supremă a lui Dumnezeu face toate lucrurile să se mişte, de ce oare noi, fără a ne supune Lui, ne preocupăm în mod constant de gânduri de genul "ce ar trebui făcut şi cum şi ce nu ar trebui să facem şi cum să nu facem?". ştim că un tren cară toate bagajele, aşa că, după ce ne-am urcat în el, de ce ar mai fi necesar în continuare să ne cărăm pe cap cu efort micul nostru bagaj, în loc să îl punem jos în tren şi să ne simţim astfel uşuraţi?

Ce este nonataşamentul?
A distruge gândul în momentul în care acesta apare, fără ezitare, fără a mai lăsa vreun reziduu, chiar în locul în care gândul îşi are originea, aceasta înseamnă nonataşament. La fel cum un căutător de perle îşi agaţă la brâu o greutate şi se scufundă pâna pe fundul mării şi de acolo adună perle, tot astfel fiecare dintre noi trebuie să fie înzestrat cu nobila calitate a nonataşamentului pentru a se cufunda astfel în interiorul său de unde să obţină Perla Sinelui.

Este posibil pentru Guru să realizeze prin propria sa voinţă eliberarea unui discipol?
Guru nu va face decât să arate calea către eliberare; el nu va aduce prin el însuşi un suflet la starea de eliberare. Într-adevăr, Dumnezeu şi Guru nu sunt diferiţi. La fel cum prada căzută în ghearele tigrului nu are nici o scăpare, tot astfel cei care intră în sfera privirii pline de graţie a unui Guru vor fi eliberaţi cu ajutorul Guru-lui şi nu se vor mai rătăci; totuşi fiecare va trebui să-şi urmeze prin propriul său efort calea revelată de Dumnezeu sau Guru şi să atingă eliberarea. Nimeni nu se poate autocunoaşte decât prin proprii săi ochi ai cunoaşterii şi nu cu ai altora. Cel care este Rama solicită oare ajutorul unei oglinzi pentru a şti că el este Rama?

Este necesar pentru cel care caută eliberarea să cerceteze natura categoriilor fundamentale ale manifestării?
La fel precum cel care vrea să arunce gunoiul nu are nevoie să îl analizeze şi să vadă cum este, tot astfel cel care vrea să cunoască Sinele nu are nevoie să ţină cont de numărul de tatve sau să le cerceteze caracteristicile; tot ceea ce trebuie să facă este să elimine împreună toate tatvele care îi ascund Sinele. Lumea trebuie să fie considerată iluzorie precum un vis.

Există vreo diferenţă între starea de veghe şi starea de vis?
Stare de veghe durează mai mult timp, iar visul este mai scurt; în afară de această diferenţă nu mai există o alta. La fel cum starea de veghe pare a fi reală când suntem treji, tot astfel se întâmplă să ni se pară într-un vis atunci când visăm. În vis mintea ia un alt corp. Atât în starea de veghe cât şi în cea de somn gândurile, numele şi formele apar simultan.

Pentru cei ce caută eliberarea este util să citească cărţi?
Toate textele sacre afirmă că pentru a atinge eliberarea trebuie ca mintea să devină liniştită; deci concluzia acestor învăţături este că mintea va trebui făcută să devină liniştită; odată ce acest lucru a fost înţeles nu mai este nevoie să citim la nesfârşit. Pentru a linişti mintea nu trebuie decât să căutăm în interiorul nostru ceea ce este Sinele; cum ar putea fi făcută această căutare citind carţi? Trebuie să ne cunoaştem propriul Sine cu propriul ochi al înţelepciunii. Sinele este în interiorul celor cinci învelişuri (corpul fizic, corpul eteric, corpul astral, corpul mental şi corpul cauzal), în timp ce cărţile sunt în afara lor. Deoarece Sinele trebuie căutat prin eliminarea celor cinci învelişuri (corpuri), este inutil să-l căutăm în cărţi. Vine un timp când fiecare trebuie să uite tot ceea ce a învăţat.

Ce este fericirea?
Fericirea este însăşi natura Sinelui; fericirea şi Sinele nu sunt diferite. Nu există fericire în obiectele lumii. Datorită ignoranţei noastre ne imaginăm că primim fericire de la obiectele exterioare. Când mintea se îndreaptă către exterior noi nu experimentăm decât suferinţă. Într-adevăr, când dorinţele ei sunt împlinite, ea se reîntoarce în propriului ei loc şi se bucură de fericirea că este Sinele. Tot astfel, în stările de somn, samadhi şi leşin (pierderea cunoştinţei) şi când obiectul dorit este obţinut sau obiectul neplăcut este eliminat, mintea devine orientată către interior şi se bucură de pura fericire a Sinelui. Astfel, mintea se mişcă fără odihnă plecând de la Sine şi întorcându-se către aceasta în mod repetat. Sub copac, la umbră este plăcut, dar sub cerul liber căldura este insuportabilă. O persoană care a călătorit prin arşiţa soarelui simte bucuria răcorii când ajunge la umbră. Cel care continuă să meargă de la umbră la Soare şi apoi iar la umbră şi iar la Soare este un ignorant. Un înţelept stă în permanenţă la umbră. În mod similar, mintea celui care cunoaşte adevărul ultim nu îl părăseşte pe Brahman (Divinitatea). Mintea unui om ignorant din contră se îndreaptă către lume, suferă şi apoi pentru o scurtă perioadă se întoarce către Brahman pentru a experimenta fericirea. De fapt ceea ce este considerată a fi lumea, nu este decât gând. Când lumea dispare, adică atunci când nu există gânduri, mintea trăieşte fericirea; când lumea apare mintea se îndreaptă către suferinţă.

Ce este înţelegerea (viziunea, pătrunderea) înţelepciunii (Jnana-Drsti)?
A rămâne liniştit este ceea ce este numit Jnana-Drsti. A rămâne liniştit înseamnă a-ţi stabili ferm mintea în Sine. Telepatia, cunoaşterea întâmplărilor din trecut, prezent şi viitor şi clarviziunea nu constituie Jnana-Drsti.

Care este relaţia dintre starea fără dorinţe şi înţelepciune?
Starea fără dorinţe este înţelepciune. Cele două nu sunt diferite, sunt unul şi acelaşi lucru.

Starea fără dorinţe înseamnă a stăpâni mintea, împiedicând-o să se orienteze către obiecte. Înţelepciunea înseamnă apariţia a ceea ce nu este obiect. Cu alte cuvinte, a nu căuta nimic altceva decât Sinele înseamnă detaşare sau stare fără dorinţe; înţelepciunea înseamnă a nu părăsi Sinele.

Care este diferenţa dintre metoda autoanalizei (prin întrebarea "Cine sunt eu?") şi meditaţie ?
Metoda autoanalizei (prin întrebarea "Cine sunt eu?") constă în a-ţi retrage mintea în Sine. Meditaţia constă în a trăi faptul că Sinele este Brahman, pura existenţă, pura conştiinţă, pura beatitudine.

Ce este eliberarea?
A realiza o căutare profundă asupra naturii Sinelui care este ascuns în ignoranţă şi a-i înţelege adevărata sa natură înseamnă a atinge eliberarea.

Tacere si Singuratate

Discipolul: Este bine să faci legământul tăcerii?
Maestrul: Tăcerea interioară înseamnă renunţarea la tine însuţi. Adică vieţuirea în afara ego-ului.

Discipolul: Singurătatea este o necesitate pentru un sanyasin?
Maestrul: Singurătatea se află în inima omului. Poţi trăi în iureşul lumii şi, cu toate acestea, să-ţi păstrezi o deplină serenitate a minţii, Aceasta înseamnă că trăieşti în singurătate. Un altul trăieşte în padure, dar nu este în stare să-şi ţină în frâu mintea; nu se poate spune despre el că trăieşte în singurătate. Singurătatea este o atitudine mentală. Fiinţa legată de lucrurile acestei lumi nu poate s-o obţină, indiferent unde s-ar afla; dar acela care este detaşat de lume, trăieşte în singurătate, oriunde s-ar afla.

Discipolul: Ce este mauna?
Maestrul: Mauna este starea care transcende vorbirea şi gândirea. Este meditaţia în care nu există activitate mentală. Ea constă în supunerea minţii. Meditaţia profundă este o vorbire fără de sfârşit. Tăcerea vorbeşte neîncetat, este un etern torent de "limbaj". Acesta se opreşte atunci când începem să vorbim, căci vorbele pun stavilă acestui "limbaj" mut. Discursuri şi conferinţe pot să-i captiveze pe oameni ore întregi, fără să le fie de vreun folos. Tăcerea însă este permanentă şi face ca întreaga umanitate să evolueze. Tăcerea este însăşi elocvenţă. Îndrumările verbale nu sunt niciodată atât de elocvente ca tăcerea. Ea însăşi este o continuă elocvenţă. Este cel mai bun limbaj. Există o stare în care cuvintele încetează, făcându-i loc tăcerii.

Discipolul: Dar atunci, cum ne-am mai putea exprima gândurile pentru a comunica între

noi?
Maestrul: Aceasta nu este o necesitate decât atunci când există simţul dualităţii.

Discipolul: De ce nu merge Bhagavan să propovăduiască adevărul tuturor oamenilor de pe Pământ?
Maestrul: De unde ştii că n-o fac? A propovădui înseamnă a transmite Cunoaşterea; aceasta nu se poate face cu adevărat decât în tăcere. Ce-ai zice despre un om care ascultă o predică timp de o oră şi pleacă fără să fi ajuns să-şi schimbe viaţa? Comparaţi-l cu acela care se aşează la picioarele unei Sfinte Prezenţe şi duce cu sine, întorcându-se acasă, un mod de a gândi cu totul nou. Ce este mai bine: să predici cu glas tare dar fără efect, sau să rămâi tăcut, revărsând razele forţei lăuntrice în jurul tău?
Gândeşte-te şi la originea vorbirii. La început este cunoaşterea abstractă, din care purcede ego-ul. La rândul său, acesta zămisleşte gândirea, iar gândirea dă naştere cuvintelor. Prin urmare, cuvântul este strănepotul Izvorului originar. Şi dacă el este atât de eficient, gândeşte-te de câte ori trebuie să fie mai puternică propovăduirea prin tăcere! Dar oamenii nu înţeleg acest adevăr simplu şi limpede, adevărul experienţei lor de zi cu zi, veşnic, mereu prezent. Acest adevăr este cel al Sinelui.
Există oare cineva care să nu aibă cunoştinţă de Sine? Dar oamenilor nu le place să audă vorbindu-se despre acest adevăr. Ei au nevoie de lumea de dincolo, de cer, de infern şi de reîncarnare. Pentru că iubesc mai mult misterul decât Adevărul, religia le dă ceea ce îşi doresc, în speranţa de a-i aduce în cele din urmă în Sine; atunci de ce să nu ne statornicim în El, chiar de acum, aici, în clipa aceasta? Pentru a fi martor altor lumi, sau pentru a face speculaţii pe seama lor, Sinele este absolut necesar; Acestea nu sunt diferite de El. Chiar şi atunci când cel ignorant crede că vede obiectele, el nu vede altceva decât Sinele.

Disciplina Mentală

pagina 1

Discipolul: Cum pot să-mi disciplinez mintea?
Maestrul: Nici o minte nu trebuie disciplinată dacă realizezi Sinele. Sinele străluceşte atunci când mentalul dispare. Indiferent dacă mintea unui realizat este activă sau nu, doar Sinele există (cu adevărat) pentru el, căci mintea, corpul şi lumea nu sunt despărţite de Sine. Ar putea oare toate acestea să fie altceva decât Sinele? Atunci când eşti conştient de aceasta, când ai înţeles acest adevăr, pentru ce ţi-ai mai face griji din pricina acestor umbre zadarnice? Cum ar mai putea ele să afecteze Sinele?

Discipolul: Dar dacă mentalul nu este decât o umbră, cum vom putea cunoaşte Sinele?
Maestrul: Sinele este însăşi Inima ce străluceşte prin propria ei lumină. Iluminarea vine din Inimă şi se îndreaptă spre creier, sediul mentalului. Noi privim lumea cu mintea, deci prin lumina reflectată a Sinelui. Lumea este percepută printr-un act al minţii. Atunci când

mintea este iluminată, ea este conştientă de lume; dar atunci când mintea este în întuneric, nu este conştientă de nimic. Dacă îţi îndrepţi mintea spre interior, către izvorul iluminării, cunoaşterea obiectivă încetează şi în Inima va străluci numai Sinele. Luna străluceşte pentru că reflectă lumina soarelui. Atunci când soarele asfinţeşte, luna ne ajută să distingem obiectele, datorită luminii pe care o reflectă. Dar atunci când soarele răsare din nou, nimeni nu mai are nevoie de lună, al cărei disc se vede totuşi pe cer. Mintea şi Inima nu se pot compara. Mintea ne este de folos datorită luminii pe care o reflectă. O folosim pentru a vedea obiectele. Când o întoarcem spre interior, ea se cufunda în Izvorul iluminării, care străluceşte prin el însuşi. Atunci mintea este ca luna în timpul zilei. Când este întuneric, ai nevoie de o lampă ca să faci lumină. Dar atunci când soarele a răsărit, orice lampă devine inutilă, căci obiectele sunt vizibile. Pentru a vedea soarele nu ai nevoie de nici o lampă, ajunge numai să-ţi îndrepţi privirea spre astrul luminos al zilei. Tot astfel, pentru a vedea obiectele, ai nevoie de lumina pe care o reflecta mintea. Pentru a vedea însă Inima, este de ajuns ca toată atenţia să se îndrepte către ea. Atunci mintea nu mai contează, şi Inima va străluci în toată splendoarea, prin propria ei lumină.

Discipolul: După ce am părăsit ashramul, în octombrie, m-am simţit învăluit, timp de vreo zece zile, de această pace care domneşte în jurul Dumneavoastră. în fiecare clipă, chiar şi în timpul celei mai intense activităţi cotidiene, simţeam în adâncul meu această pace în sânul unităţii; era ceva asemănător cu dedublarea conştiinţei, care apare atunci când moţăi în timpul unei conferinţe plicticoase. Apoi totul dispărea şi mă întorceam la obişnuitele fleacuri stupide. Munca nu ne lasă suficient timp pentru meditaţie. Ajunge oare să mă gândesc neîncetat că "Eu sunt" în timp ce muncesc?
Maestrul: (după un scurt moment de tăcere): Dacă îţi întăreşti spiritul, această pace va continua fără încetare. Durata ei este proporţională cu forţa mentală dobândită printr-o practică asidua. O minte astfel "îmbăiată" ajunge repede în stare să urmeze cursul râului. în acest caz, indiferent dacă te afli sau nu în activitate, râul nu va fi nici deviat, nici întrerupt. Nu munca este adevăratul obstacol, ci ideea că tu eşti cel care o face.

Discipolul: Trebuie să facem meditaţii special ca să ne întărim mintea?
Maestrul: Nu, dacă păstraţi mereu în minte ideea ca nu este vorba de munca voastră personală. La început trebuie să faceţi eforturi ca să fiţi conştienţi de aceasta tot timpul, dar mai târziu devine un lucru firesc şi continuu. Atunci munca se va face de la sine şi pacea lăuntrică îşi va păstra întreaga puritate. Meditaţia este adevărata voastră natură. Acum o numiţi meditaţie pentru că sunteţi distraţi de alte gânduri. Dar atunci când acestea sunt eliminate, rămâneţi singuri - adică în starea de meditaţie, eliberaţi de orice gând. Iar ceea ce încercaţi să dobândiţi prin eliminarea gândurilor este adevărata voastră natură. Această înlăturare a gândurilor parazite, voi o numiţi meditaţie. Dar atunci când practica ajunge să se aşeze pe baze solide, adevărata natură se manifestă în toată splendoarea, şi descoperim că aceasta este adevărata meditaţie.

Discipolul: Cu cât încercăm mai mult să medităm, cu atât mai puternice devin gândurile parazite!
Maestrul: Da, tot felul de gânduri apar în timpul meditaţiei. Este un lucru firesc, pentru că tot ce este ascuns în voi iese atunci la lumină. Dacă toate acestea n-ar fi aduse la

suprafaţă, cum am mai putea să le distrugem? Gândurile apar oarecum spontan, pentru ca, în cele din urmă, să dispară, întărind astfel mentalul.

Discipolul: Există momente în care persoanele şi lucrurile capătă o formă vagă, transparentă, ca într-un vis. Nu ne mai dăm seama că ele vin din afară; suntem conştienţi în mod pasiv de existenţa lor, fără să le mai raportăm la noi înşine. Atunci spiritul se scaldă într-o pace profundă. Oare în astfel de momente suntem pregătiţi să ne cufundăm în Sine? Sau o astfel de stare e nesănătoasă, provenind dintr-un fel de auto hipnoză? E bine să o întreţinem datorită păcii temporare pe care o aduce?
Maestrul: Există în noi o stare de conştiinţă asociată unei linişti lăuntrice; este exact starea în care trebuie să ajungem. Dar faptul de a pune întrebări cu privire la aceasta fără a fi înţeles că e vorba despre Sine, arată că starea experimentată nu e stabilă, ci întâmplătoare.
Verbul "a se cufunda" se potriveşte atunci când este vorba despre tendinţe extrovertite. Mentalul trebuie dirijat şi introvertit, în aşa fel încât să se cufunde la o adâncime mai mare decât cea a aparenţelor exterioare. Dar atunci când pacea domneşte ca o regină, fără să umbrească totuşi conştiinţa, mai e oare nevoie să ne cufundăm? Atât timp cât nu înţelegem că e vorba despre Sine, efortul pentru a ajunge în această stare se poate într-adevăr numi o "Scufundare". În acest sens putem folosi verbul "a se cufunda" în loc de "a realiza". În această lumină întrebarea pe care aţi pus-o nu-şi mai are rostul.

Discipolul: Mintea mea continuă să aibă o preferinţă pentru copii, poate din cauză că forma unui copil este adeseori folosită pentru a personifica Idealul. Cum să fac să depăşesc această preferinţă?
Maestrul: Fixează-te asupra Sinelui. De ce să te mai gândeşti la copii şi la reacţiile tale faţă de ei?

Discipolul: Mi se pare că a treia mea vizită la Tiruvannamalai mi-a intensificat simţul egoismului şi m-a făcut să meditez mai greu. E întâmplător sau ar fi mai bine să evit astfel de locuri pe viitor?
Maestrul: E imaginar. Acest loc, sau indiferent care altul, se află în tine însuţi. Trebuie să pui capăt unor astfel de scorneli; căci locurile, să-ţi fie clar, n-au nimic de-a face cu activităţile spirituale. Asta e valabil şi pentru mediul tău înconjurător. Tu nu te afli în el ca urmare a unei alegeri personale. El apare în mod natural şi îţi este impus într-o oarecare măsură. Trebuie să te ridici deasupra, fără să te laşi prins în capcana lui. (Un băiat de opt ani şi jumătate vine şi se aşează în camera unde se întâlneau discipolii pe la ora cinci seara, pe când Bhagavan era plecat pe Munte. Cât timp a lipsit el, băieţelul a vorbit despre Yoga şi despre Vedanta într-o tamilă pură, simplu şi literar, cu numeroase citate din învăţăturile Sfinţilor şi din Scripturile Sacre. Atunci când Sri Bhagavan, care lipsise vreo trei sferturi de oră, s-a întors, o linişte deplină domnea în încăpere. Copilul a rămas douazeci de minute în prezenţa lui Sri Bhagavan fără a scoate o vorbă, dar şi fără a-şi mai lua privirea de la el. Apoi au început să-i curgă lacrimi din ochi. Le-a şters cu mâna şi a plecat la puţin timp după aceea, spunând că mai are încă de aşteptat Realizarea Sinelui).

Discipolul: Acest copil este extraordinar! Cum se explică aceasta?
Maestrul: Caracteristicile ultimei sale vieţi sunt foarte marcante la el. Dar oricât de

puternică ar fi amprenta lor, ele nu se pot manifesta decât când mintea este calmă şi împăcată. Toată lumea ştie că atunci când te străduieşti să-ţi trezeşti memoria, te confrunţi deseori cu un eşec, în timp ce alte ori eşti pur şi simplu străfulgerat de amintiri dacă mintea rămâne liniştită.

Discipolul: Cum putem face ca mintea rebelă să devină calmă şi liniştită?
Maestrul: Întoarceţi-vă la izvorul ei ca s-o faceţi să dispară, sau practicaţi o renunţare totală ca s-o înfrângeţi total. Acest sacrificiu este echivalentul Cunoaşterii Sinelui. Ambele căi implică în mod necesar propria voastră disciplinare. Ego-ul nu se supune decât atunci când recunoaşte prezenţa Puterii Supreme.

Discipolul: Cum aş putea să scap din Samsara, ce pare a fi adevărata cauză a agitaţiei noastre mentale? Renunţarea nu este oare un mijloc eficient pentru a obţine liniştea spiritului?
Maestrul: Samsara nu există decât în mintea voastră. Aţi auzit vreodată ca lumea să strige: "Iată-mă, sunt eu, lumea!"? Dac-ar fi aşa i-am simţi neîncetat prezenţa, chiar şi în timpul somnului. Dar cum ea nu există de fapt în timp ce dormim, înseamnă că nu e permanentă. Iar ceea ce nu e statornic n-ar putea avea nici un fel de substanţă. Întrucât lumea n-are nici un fel de realitate în afara Sinelui, acestuia îi e uşor să o supună. Doar Sinele e permanent. Renunţarea constă în a nu confunda Sinele cu non-Sinele. Îndată ce ignoranţa care face ca acestea să pară identice este distrusă, non-Eul încetează de a mai exista. Abia atunci apare adevărata renunţare.

Discipolul: Putem munci în lume în mod detaşat chiar şi în absenţa unei astfel de renunţări?
Maestrul: Numai un Atma-Jnani poate fi un bun Karma-Yoghin.

Discipolul: Bhagavan condamnă filosofia Dvaita?
Maestrul: Dvaita presupune confuzia între Sine şi non-Sine. Advaita înseamnă non-identificarea acestora.

Bhakti și Jnana

Bhakti = Adorare sau devoțiune, o dăruire ardentă către un ideal spiritual.
Jnana = „Cunoaşterea” veritabilă - a experimenta în mod continuu că „Eu sunt Brahman”, „totul este Sinele”.

Discipolul: Sri Bhagavata ne-a învățat o metodă pentru a-l găsi pe Krishna în adâncul Inimii noastre: aceea de a ne închina în fața a tot ceea ce există şi a privi totul ca fiind însuși Dumnezeu. Poate fi acesta drumul care să ducă la Realizarea Sinelui? Nu este mult mai uşor să-l adorăm pe Bhagavan în tot ceea ce mintea noastră descoperă în interiorul şi

în afara noastră, decât să investigăm supra mentalul prin întrebarea „Cine sunt eu?”
Maestrul: Vă gândiți la Dumnezeu atunci când Îl vedeți în tot ceea ce există? Cu siguranță că vă gândiți la El dacă îl vedeți pretutindeni în jurul vostru. Păstrându-L pe Dumnezeu în inima voastră ajungeți la dhyana; dhyana este etapa care precede Realizarea ultimă. Nu există decât o singură Realizare: aceea a Sinelui, în Sine. Ea nu poate să fie exterioară Sinelui, iar dhyana precede această Realizare. Este absolut lipsit de importanță dacă practicați dhyana (meditația) asupra lui Dumnezeu sau asupra Sinelui, deoarece scopul ultim este acelaşi. În nici un fel nu puteți scăpa de Sine. Dacă vreți să-L vedeți pe Dumnezeu în tot, nu Îl veți vedea, de asemenea, şi în voi înşivă? Dacă totul este Dumnezeu, nu sunteți şi voi incluşi în El? Voi înşivă sunteți Dumnezeu. Este atât de surprinzător faptul că totul este Dumnezeu? Această metodă este indicată în Sri Bhagavata şi în alte cărți. Totodată însă, chiar şi această disciplină spirituală presupune existența unui martor sau gânditor. Cine este acesta?

Discipolul: Cum poate fi văzut Dumnezeu imediat în toate lucrurile?
Maestrul: A-L vedea pe Dumnezeu înseamnă a fi Dumnezeu. Nu există un „tot” care să fie în afara lui Dumnezeu, în care El ar putea să fie imanent. Numai El există.

Discipolul: Este necesar să citim Bhagavad Gita din când în când?
Maestrul: Mereu.

Discipolul: Care este relația dintre Bhakti şi Jnana?
Maestrul: Starea eternă, constantă şi naturală, care constă în a rămâne în Sine, se numeşte Jnana. Dar pentru a rămâne în Sine trebuie să iubeşti Sinele. Dumnezeu fiind Sinele, iubirea Sinelui echivalează cu iubirea de Dumnezeu. Numai această iubire este Bhakti. Jnana şi Bhakti sunt deci unul şi acelaşi lucru.

Discipolul: Atunci când recit Nama-Japa (repetarea unui nume divin) timp de o oră sau mai mult, intru într-o stare comparabilă cu cea a somnului. Apoi mă trezesc şi constat că Japa s-a întrerupt, şi reîncep să o repet.
Maestrul: „Comparabilă cu somnul”. Expresia este corectă. Aceasta este starea naturală. Deoarece deocamdată vă identificați cu ego-ul, considerați că această stare naturală care survine în timpul tehnicii de Japa este ceva care vă întrerupe lucrul cu mantra. Trebuie deci să repetați această experiență până când veți ajunge să înțelegeți că prin această trăire vă cufundați de fapt în starea voastră naturală. Veți descoperi atunci că Japa nu este indispensabilă, dar ea va putea continua totodată, într-un mod automat. Nelămuririle actuale provin dintr-o identificare greşită: vă identificați cu mentalul care repetă Japa. Japa semnifică a te raporta la un singur gând, eliminând toate celelalte gânduri. Acesta este scopul său şi rațiunea sa de a exista. Ea (Japa) conduce la dhyana, iar aceasta sfârşeşte prin Realizarea Sinelui în Jnana.

Discipolul: Cum trebuie să practicăm Nama-Japa?
Maestrul: Nu trebuie niciodată să repetăm numele lui Dumnezeu mecanic şi intr-un mod superficial, fără a avea în adâncul inimii iubirea de Dumnezeu. Repetând numele Său, trebuie să Îl invocăm cu fervoare şi să ne abandonăm fără rezerve. Numai după acest sacrificiu Numele lui Dumnezeu rămâne constant în om.

Discipolul: De ce folos este atunci să ne dăruim unei căutări spirituale (Vichara) (Investigația lucrurilor profunde printr-o metodă rațională)?
Maestrul: Abandonul nostru în Dumnezeu nu are un efect total decât atunci când este realizat într-o deplină cunoaştere a cauzei. Dar o asemenea înțelegere nu apare decât după o căutare spirituală şi după reflecție. Ea se termină invariabil printr-o renunțare totală. Nu există nici o diferență între Jnana și sacrificiul absolut de sine pentru Dumnezeu: în gânduri, în cuvinte și în acțiuni. Pentru a fi complet, acest abandon trebuie să fie necondiționat, deoarece cel ce Îl iubește pe Dumnezeu nu cere nici o favoare şi nu negociază cu El. Un asemenea abandon cuprinde totul. Este în același timp Jnana, Vairagia (detaşarea completă, abandonarea tuturor dorințelor), devoțiune şi iubire.

Pacea și Fericirea

Discipolul: Cum pot să obțin pacea? Am impresia că nu o pot obține prin Vichara (investigarea adevărurilor profunde printr-o metodă rațională).
Maestrul: Pacea este starea ta naturală. Mentalul este cel care creeaza obstacolele. Vichara ta a fost în întregime o creație a mentalului. Caută natura spiritului, şi vei vedea că mentalul va dispărea. Căci nu există nimic din toate acestea, decât un mental fără gânduri. Deoarece gândurile apar totuşi fără încetare, tu le atribui o origine pe care o numeşti spirit sau mental. Dar atunci când cauți natura acestuia din urmă, sfârşeşti prin a descoperii că el nu există. Când mentalul dispare astfel, te cufunzi în pacea eternă.

Discipolul: Prin poezie, muzica, Japa Bhajana, peisajele minunate pe care le vedem, lectura unor poezii religioase, etc., se întâmplă să conştientizăm un veritabil sens al Unității. Acest sentiment de pace profundă şi preafericită (în care eul personal nu ocupă nici un loc) este totuna cu acea cufundare în Inimă despre care vorbește Bhagavan? Practica spirituală îndreptată către asemenea stări va putea conduce la un Samadhi (stare de fuziune cu Divinul) mai profund şi până la urmă la deplina şi totala viziune a Realului?
Maestrul: Fericirea există atunci când mentalul se află în prezența unor lucruri plăcute. Aceasta este fericirea inerentă a Sinelui; nici o altă fericire nu există. Fericirea nu este nici străină, nici îndepărtată. În aceste ocazii pe care le găseşti plăcute, de fapt te cufunzi în Sine. Această cufundare prilejuieşte o fericire necondiționată care există prin ea însăşi. Dar diferitele asociații de idei te fac să atribui această fericire altor lucruri sau altor evenimente, pe când, de fapt, fericirea se află în tine. Într-o asemenea situație te cufunzi în Sine, cu toate că o faci în mod inconştient. Dacă ajungi să o faci în mod conştient, cu convingerea venind din experiența că eşti identic cu Realitatea, atunci o numeşti Realizare. Vreau ca tu să te cufunzi în mod conştient în Sine, adică în Inimă.

Jnani și Lumea

pagina 1

Discipolul: Jnani (cel eliberat) percepe lumea?
Maestrul: De la cine vine o asemenea întrebare? De la un Jnani sau de la un Ajnani (om ignorant)?

Discipolul: Admit că de la un Ajnani.
Maestrul: Încearca lumea sa afle dacă într-adevăr exista? Îndoiala se ridica în tine însuti. Afla mai întâi cine este cel ce se îndoieste şi vei fi liber apoi sa apreciezi dacă lumea este reala sau nu.

Discipolul: Ajnani vede şi cunoaşte lumea şi obiectele ei, care îi afectează simţurile: auzul, gustul, etc. Jnani experimentează în acelaşi fel lumea?
Maestrul: Vorbeşti despre a vedea şi despre a cunoaşte lumea. Ori, tu te ignori pe tine însuţi (deşi tu eşti subiectul care cunoaşte şi care este indispensabil cunoaşterii obiectului). Cum vei putea înţelege natura adevărată a lumii care constituie obiectul de cunoscut? Fără îndoială că obiectele afectează corpul şi organele de simţ; dar oare corpul tău este cel care pune întrebarea? Declară oare corpul tău: "Simt acest obiect, el este real?", sau vine oare lumea să-ţi spună: "Eu, lumea, sunt reală"?

Discipolul: Încerc doar să înţeleg punctul de vedere al unui Jnani despre lume. Lumea mai poate fi percepută după ce s-a obţinut Realizarea Sinelui?
Maestrul: De ce să te frământi în legătură cu lumea şi cu ceea ce survine după Realizarea Sinelui? Realizează mai întâi Sinele. A percepe sau a nu percepe lumea - acestea nu au nici o importanţă. În timpul somnului tu nu percepi universul material şi vice-versa, pierzi ceva în acest moment pentru că percepi obiectele exterioare? Este un fapt cu totul lipsit de importanţă, atât pentru Jnani cât şi pentru Ajnani dacă ei percep sau nu lumea. Amândoi o văd, dar punctul lor de vedere diferă.

Discipolul: Dacă Jnani şi Ajnani percep lumea în aceeaşi manieră, prin ce diferă ei?
Maestrul: Văzând lumea, Jnani vede Sinele care formează substratul acestei lumi. Ajnani, fie că vede, fie că nu vede lumea, îşi ignoră fiinţa lui adevărată, Sinele. Ia exemplul imaginilor care se mişcă şi care se văd pe ecran în timpul unui film la cinema. Ce există în faţa ta înainte de a începe filmul? Numai ecranul. Pe pânză vezi derulându-se în întregime filmul; în aparenţă, scenele acestea sunt reale. Dar încearcă să te duci şi să le prinzi! Ce-ti ramâne între degete? Numai ecranul, pe care personajele păreau atât de reale. După prezentarea filmului, când imaginile dispar, ce mai ramâne? Din nou, doar ecranul. La fel este şi cu Sinele. El singur există; imaginile se duc şi vin. Dacă eşti mereu concentrat asupra Sinelui, nu eşti înşelat de aparenţa spectacolului şi pentru tine nu are importanţă dacă el apare sau dispare. Ignorând Sinele, Ajnani gândeşte că lumea este reală, tot aşa cum, ignorând ecranul, el vede numai scenele filmului, ca şi cum ele ar

exista în afara pânzei. Când vei conştientiza faptul că fără martor nimic nu poate fi perceput, tot aşa cum nu pot exista imaginile fără ecran, atunci nu vei mai comite erori. Jnani şi-a dat seama odată pentru totdeauna că ecranul, cu imaginile care se văd pe el, nu este nimic altceva decât Sinele. Când nu există spectacol, Sinele se manifestă fără imagini, El rămâne ne manifestat. Jnani rămâne indiferent la formele sub care poate să se prezinte Sinele: El este mereu Sinele. Dar Ajnani îl vede pe Jnani în plină acţiune şi nu-i poate înţelege natura.

Discipolul: Exact acest lucru m-a făcut să pun prima mea întrebare: cel ce a realizat Sinele percepe lumea ca şi noi? Dacă aşa stau lucrurile, mi-ar place să ştiu ce părere aveţi Dumneavoastră despre dispariţia misterioasă a acelei fotografii, ieri?
Maestrul: (surâzând): Faci aluzie la fotografia templului din Madura. (Cu câteva minute mai înainte trecea din mână în mână printre vizitatorii care o priveau, fiecare când ii venea rândul. Probabil că din neatenţia cuiva, fotografia alunecase între paginile vreunei cărţi pe care ei tocmai o consultau în acel moment).

Discipolul: Da, tocmai la acest incident mă gandesc. Care este punctul Dumneavoastră de vedere? Fotografia a fost căutată peste tot şi în final nu a mai fost regăsită. Cum explicaţi dumneavoastră această misterioasă dispariţie, chiar în momentul când toată lumea voia să o vadă?
Maestrul: Imaginează-ţi că în vis m-ai luat cu tine în patria ta îndepărtată, Polonia. Te trezeşti şi imi spui: "Am visat una şi alta. Ai avut acelaşi vis cu mine, şi ţi-ai dat seama că eu te luam cu mine în Polonia?" Această cercetare nu are pentru tine nici cea mai mică importanţă.

Discipolul: Dar în ceea ce priveşte fotografia pierdută, incidentul s-a desfăşurat sub ochii dumneavoastră.
Maestrul: Fotografia care a fost văzută, apoi pierdută, cât şi întrebarea ta despre ea, toate acestea nu reprezintă, de fapt, decât o simplă operaţiune a mentalului tău.
Purana ne povesteşte o întâmplare care ilustrează acest punct de vedere. Când Sita pleca din mănăstire, în pădure, Rama începu să o caute, strigând-o pe nume cât putea de tare: "Oh Sita, Sita!" Parvati şi Parameswara văzură din înaltul cerului ce se petrecea în pădure. Parvati îşi exprima surpriza către Shiva, spunandu-i: "L-ai lăudat pe Rama şi l-ai considerat ca fiind perfect. Totuşi vezi cum se poartă, cum se tânguie pentru pierderea Sitei!"
"Dacă ai îndoieli în privinţa perfecţiunii lui Rama", răspunse Shiva, "pune-l tu însaţi la încercare. Prin virtutea Yoga - Mayei tale ia-ţi înfăţişarea Sitei şi apari dinaintea lui". Parvati se supuse şi apăru înaintea lui Rama sub trăsăturile exacte ale Sitei; dar, spre marea sa surprindere, Rama nu-i lua în seamă prezenşa şi continua să strige: "Oh, Sita, Sita!", ca şi când ar fi fost orb.

Discipolul: Nu înţeleg morala acestei întâmplări.
Maestrul: Dacă Rama ar fi căutat intr-adevăr prezenţa corporală a Sitei, ar fi recunoscut-o pe Sita pe care o pierdu-se, în persoana care se afla dinaintea lui. Dar nu, pentru el Sita dispărută era la fel de ireală ca şi cea care tocmai apăruse în faţa ochilor lui. Rama nu era cu adevărat orb; dar pentru el, un Jnani, plecarea Sitei în sihăstrie, dispariţia sa, căutările

pe care le făcuse, ca și apariția lui Parvati sub trăsăturile Sitei, totul era la fel de ireal. Înțelegi, acum, incidentul cu fotografia dispărută?

Discipolul: N-aș putea spune că-mi este foarte clar. Lumea pe care o vedem, o simțim și o percepem în atâtea moduri este, deci, o iluzie, un vis?
Maestrul: Dacă tu cauți adevărul, nu ai decât o alternativă, și aceasta este acceptarea irealității lumii. Discipolul: De ce?
Maestrul: Dintr-un motiv simplu: dacă tu nu abandonezi ideea că lumea este reală, spiritul tău este continuu atașat de această lume. Dacă iei aparența drept realitate, nu vei cunoaște niciodată Realitatea, deși numai Realitatea singură există. Acest lucru este ilustrat prin analogia cu șarpele și franghia. Dacă tu vezi șarpele, nu poți vedea frânghia, cu toate că ea există. Șarpele inexistent devine real în ochii tăi, în timp ce franghia reală pare a fi, în intregime, inexistentă.

Discipolul: E ușor să accepți la modul intelectual ipoteza că lumea nu este reală, dar este greu să ai convingerea că ea este, realmente, ireală.
Maestrul: Pentru tine, universul visului tău este perfect real atunci când visezi. Atât timp cât durează iluzia, tot ceea ce vezi, simți, etc. în această lume a visului îți pare real.

Discipolul: Atunci înseamnă că lumea nu este nimic altceva decât un vis?
Maestrul: Pui tu oare la îndoială realitatea percepțiilor tale atunci când visezi? Tu poți visa că faci lucruri cu totul imposibile, de exemplu că tocmai discuți, vesel, cu o persoană, în realitate, defunctă. Pentru câteva clipe ai putea avea o îndoială în vis și atunci îți spui: dar credeam, totuși, că el este mort. Apoi mentalul tău pare că se împacă cu această idee. Prietenul tău decedat sfârșește prin a fi perfect viu pentru tine, în vis. Cu alte cuvinte, visul, atunci când este trăit, nu-ți permite nici o îndoială asupra realității sale. În același fel, îți este imposibil să păstrezi cea mai mică suspiciune cu privire la realitatea lumii percepute în starea de veghe. Cum ar putea mentalul, care el însuși a creat lumea, să admită irealitatea ei? Aceasta este semnificația comparației făcută între lumea experimentală în starea de veghe și lumea visului. Amândouă sunt creații ale mentalului. În timp ce acesta se complace într-una sau în cealaltă, el este incapabil să nege realitatea lumii visului atunci când visează, și a lumii stării de veghe atunci când este în stare de veghe. Dacă, dimpotrivă, îți retragi complet mintea față de lume, o întorci către interior și rămâi în această stare, adică dacă ești mereu concentrat asupra Sinelui, care este substratul întregii experiențe, vei descoperi că lumea, care pentru moment îți este perceptibilă într-un singur fel, este la fel de ireală ca aceea pe care o trăiești în vis.

Discipolul: Cum am spus deja, noi vedem și simțim lumea într-o mulțime de feluri. Aceste senzații sunt reacții la obiectele văzute, simțite etc. și nu sunt creații mentale ca cele din vis, care diferă nu numai de la o persoană la alta, ci chiar și pentru aceeași persoană. Aceasta nu dovedește realitatea obiectivă a lumii?
Maestrul: Tot ceea ce spui despre atributele și contradicțiile lumii visului le declari în acest moment, când ești treaz. În timp ce visezi, totul pare perfect coerent. Aceasta revine la a spune că dacă îți este sete în vis, vei bea în mod iluzoriu apa iluzorie, care-ți va potoli setea iluzorie. Toate acestea pentru tine sunt reale. Ele nu au nici o legătură cu iluzia, atât timp cât nu știi că visul însuși este o iluzie. La fel este cu lumea percepută în timpul stării

de veghe: senzațiile pe care le ai în acest moment sunt perfect coordonate și astfel îți dau impresia că lumea este reală.
Dacă, dimpotrivă, lumea este o realitate care există prin ea insaşi, ceea ce în mod evident tu vrei să afirmi atunci când vorbești despre obiectivitatea ei, ce o împiedică să se reveleze în timpul somnului? Nu spui niciodată că nu exişti în timpul somnului tau.

Discipolul: Într-adevăr, eu nu neg că lumea există atunci când dorm. Ea există pe întreaga durată a somnului meu. Dacă în acel moment eu nu o văd, totuși, cei care sunt în starea de veghe, sunt conştienți de ea.
Maestrul: Pentru a declara că exişti în timp ce eşti adormit, ai avut nevoie să-i chemi pe ceilalți drept mărturie pentru a ți-o dovedi. De ce cauți mărturia lor acum? Aceşti ‚alții' nu pot să-ti spună că au văzut lumea (în timpul somnului tău) decât atunci când tu însuți eşti treaz. Din contră, în ceea ce priveşte propria-ți existență, lucrurile stau cu totul altfel. Trezindu-te, declari că ai dormit bine, și astfel afirmi că ai fost conştient de tine insuți, pe durata celui mai profund somn în care totuși n-ai avut nici cea mai mică noțiune despre existența lumii. Acum, în acest moment, chiar dacă eşti treaz, lumea este cea care îți declară: "Eu sunt real", sau tu eşti cel care afirmă aceasta?

Discipolul: Bine-înțeles că cel care afirmă sunt eu, dar o spun în legătură cu lumea.
Maestrul: Ei bine, atunci această lume pe care o califici drept reală îşi bate joc, de fapt, de tine, căci tu încerci să-i dovedești realitatea în timp ce nu-ți cunoşti propria ta Realitate. Vrei să dovedeşti într-un fel sau altul că lumea este reală. Dar care este criteriul Realității? Real este doar ceea ce există prin sine insuși, care se revelează prin sine însuși și care este etern și imuabil.
Lumea există prin sine insăși? A fost ea vreodată văzută altfel decât cu ajutorul minții? În somn, nu există nici mental, nici lume. În starea de veghe, există mental și de aceea există și lumea. Ce înseamnă această continuă alternanță? Te-ai familiarizat cu principiile logicii inductive, considerate a fi insăși baza investigației ştiințifice. De ce nu incerci să rezolvi problema realității lumii folosindu-te de aceste principii universale de logica.
Cu de la tine putere, poți declara "exist". Aceasta înseamnă că existența ta nu este o existență obiectivă, ci că ea este existența de care eşti conştient. În mod real, ea este Existența pură care este identică cu Conştiința.

Discipolul: Lumea poate să nu fie conştientă de sine insăși, totuși ea există.
Maestrul: Conştiința nu este altceva decât conştiința Sinelui. Fiind conştient de ceva, eşti esențialmente conştient de tine însuți. O existență care ar fi inconştientă de ea însăși, iată o formulare care ascunde în sine o contradicție în termeni. Aceasta nu ar fi deloc o existență, ci un atribut, pe când adevărata Existență, Sat nu este un atribut, ci însăși Substanța. Aceasta este Vastu. Realitatea este în consecință cunoscută ca Sat - Cit, Ființa - Conştiința și niciodată numai una sau cealaltă. Lumea nu există de la sine și nu este cu mult mai conştientă de propria ei existență. Cum poți trage concluzia că o astfel de lume este reală?
Care este natura lumii? Este o schimbare perpetuă, un talaz continuu, interminabil. O lume dependentă (de cel care o percepe), inconştientă de sine însăși și mereu schimbătoare, nu poate fi reală.

Discipolul: Nu numai ştiinţa experimentală occidentală consideră lumea ca reală, dar şi Vedele, etc., dau o descriere cosmologică complicată a universului şi a originii lui. De ce ar face-o dacă universul ar fi ireal?
Maestrul: Scopul esenţial al Vedelor, ca şi al tuturor celorlalte texte, este de a-ţi conferi învăţături despre natura lui Atman nepieritorul, şi de a declara cu fermitate: "Tu eşti Acela".

Discipolul: De acord. Înţeleg. Dar de ce prezintă aceste texte asemenea descrieri cosmologice, atât de vaste şi detaliate, dacă pe de altă parte ele nu consideră lumea ca reală?
Maestrul: Adoptă în practică ceea ce accepţi teoretic şi lasă la o parte restul. Shastrele trebuie să ghideze toate tipurile posibile de căutători ai Adevărului, de aceea ele nu au toate acelaşi conţinut. Ceea ce nu poţi accepta ca adevărat, tratează-l ca fiind arthavada, sau argument auxiliar.

Realizarea Sinelui

pagina 1

Discipolul: Cum poţi obţine Realizarea Sinelui?
Maestrul: Realizarea Sinelui nu este un lucru care trebuie să fie obţinut. El este deja în noi. Tot ceea ce trebuie să facem este să eliminăm ideea "eu nu L-am realizat". Liniştea şi pacea înseamnă Realizarea Sinelui. Nu există nici un moment în care Sinele să nu fie prezent. Atât timp cât mai există îndoieli sau avem sentimentul că nu L-am realizat, trebuie să facem eforturi susţinute pentru a elimina complet aceste gânduri. Ele sunt datorate faptului că realizăm o confuzie între Sine şi ceea ce nu este Sinele. Atunci când aceasta din urmă dispare, Sinele rămâne singur. Pentru a-I face loc, este suficient să elimini din mintea ta aglomeraţia. Nu este nevoie să aduci spaţiul necesar luându-l din altă parte.

Discipolul: Deoarece Realizarea nu este posibilă fără Vasanakshaya (anihilarea Vasanas-urilor - tendinţelor, latente psihice ce provoacă apariţia dorinţelor), cum ar trebui să realizez această stare în care Vasanas-urile sunt efectiv distruse?
Maestrul: Sunteţi în această stare chiar în acest moment.

Discipolul: Aceasta semnifică faptul că, cufundându-mă în Sine, Vasanas-urile vor fi distruse pe masură ce ele se prezintă?
Maestrul: Ele se distrug prin ele însele dacă veţi rămâne în starea naturală a cufundării în Sine.

Discipolul: Cum pot obţine Realizarea Sinelui?
Maestrul: Nu este vorba de a obţine Sinele. Dacă ar fi fost ceva care ar fi trebuit cucerit, acest lucru ar fi însemnat că el nu se găseşte deja aici, acum şi de-a pururi. Prin urmare, el nu este permanent. Merită să depunem atâtea eforturi pentru ceva care nu durează? De aceea eu spun că Sinele nu se cucereţte. Sunteţi Sinele, sunteţi deja Acela. În realitate vă

ignoraţi starea naturală de preafericire. Această ignoranţă va domina şi pune un voal peste Sinele pur care este beatitudine. Eforturile voastre trebuie în mod unic dirijate către eliminarea acestui voal care este identificarea Sinelui cu corpul, cu mentalul, etc. Ignoranţa trebuie să dispară pentru a lăsa loc Sinelui. Realizarea este accesibilă tuturor. Ea nu face nici o diferenţă între aspiranţi. Singurele obstacole provin din îndoielile referitoare la capacităţile voastre şi din convingerea că trebuie să spuneţi "eu nu am realizat". Trebuie să eliminaţi în întregime aceste obstacole.

Discipolul: Ce se întâmplă în starea de Samadhi? Mai subzistă gândirea în această stare?
Maestrul: Doar Samadhi ne permite să descoperim adevărul. Gândurile aruncă un voal asupra Realităţii pe care, de aceea, este imposibil să o atingem în întregime în alte stări decât aceea de Samadhi. În Samadhi nu mai supravieţuieşte decât un singur şi unic sentiment: "Eu sunt" care exclude orice alt gând. "Eu sunt" înseamnă "a rămâne mereu în pace".

Discipolul: Ce trebuie să fac pentru a obţine din nou starea de Samadhi şi pentru a regăsi Pacea pe care o simt aici?
Maestrul: Experienţa prezentă este datorată influenţei ambianţei în care sunteţi integrat aici. Regăsiţi aceeaşi stare atunci când sunteţi departe? Aceasta este, pentru moment, o stare tranzitorie, iar practica este indispensabilă pentru ca ea să devină permanentă.

Discipolul: Există momente în care strălucesc bruşte lumini pe fondul unei conştiinţe al cărei centru este la exteriorul eu-lui obişnuit şi care pare să cuprindă totalitatea. În mod independent de orice concept filosofic, cum mă sfătuiţi să acţionez pentru a obţine, menţine şi accentua aceste mult prea rare iluminări? Abhyasa (practica spirituală) pentru atingerea unor asemenea experienţe implică în mod obligatoriu retragerea (izolarea)?
Maestrul: La exterior. Cine trăieşte experienţa unui exterior şi a unui interior? Ele sunt concomitente în existenţa subiectului şi a obiectului. Dar, cine din nou, este conştient de acestea din urmă? După un examen profund veţi descoperii că ele n-au fost niciodată decât unul singur: subiectul. Căutaţi atunci cine poate fi acest subiect unic. Această analiză va sfârşi prin a vă conduce către pura conştiinţă, dincolo de subiect. Ceea ce numiţi "eul obişnuit" este mentalul. Strâmtele limitări cuprind acest mental în timp ce conştiinţa pură este dincolo de orice limitare. Putem ajunge la ea printr-o căutare de felul celei pe care eu deja am menţionat-o.
A obţine - Sinele este mereu acolo. N-aveţi decât un singur lucru de făcut, acela de a elimina valul care îl ascunde.
A menţine - Sinele, din momentul în care a fost realizat, devine experienţa noastră directă şi imediată.
Retragerea - A rămâne în Sine înseamnă singurătate. Nimic nu este străin Sinelui. Retragerea implică trecerea într-un loc sau dintr-o stare în alta. Dar nici una nici alta nu pot fi exterioare Sinelui. Totul este Sine; retragerea este imposibilă pentru că este de neconceput.
Abhyasa - înseamnă a nu lăsa să vină în minte nimic care să perturbe pacea inerentă a Sinelui. Dar, sunteţi mereu în această stare naturală, fie că practicaţi sau nu Abhyasa. A rămâne aşa cum sunteţi, fără întrebări şi îndoieli, aceasta vă este starea naturală.

Discipolul: atunci când este trăită starea de Samadhi, pot fi obținute în același timp și Siddhis-urile?
Maestrul: Pentru a manifesta Siddhis-urile trebuie ca alte persoane să le recunoască. Orice persoană care își arată astfel (fără discernământ) puterile sale, nu poate fi un Jnani (eliberat) Prin urmare, Siddhis-urile nu merită nici măcar umbra unui gând. Jnana (cunoașterea ultimă), trebuie să fie unicul scop al căutării voastre.

Discipolul: Realizarea mea îi ajută pe ceilalți?
Maestrul: Da, acesta este serviciul cel mai mare pe care puteți să li-l faceți. Cel care a descoperit mari adevăruri a ajuns în profunzimile tăcute ale Sinelui. Dar nu există nici un "altul' care trebuie să-l ajute. Ființa realizată vede doar Sinele, precum aurarul nu este atent decât la aurul bijuteriilor ornate cu pietre prețioase care i se dau pentru evaluare. Atunci când vă identificați cu corpul, sunteți de asemenea în mod fatal conștient de nume și forme. Dar atunci când transcendeți corpul, dispare, de asemenea, și ideea de "ceilalți." Ființa Realizată vede că lumea nu diferă de ea însăși.
Discipolul: Nu ar fi preferabil ca sfinții (ființele realizate) să trăiască în prezența celorlalți?
Maestrul: Pentru ei nu există "altul" lângă care să poată trăi. Sinele este unica realitate.

Discipolul: dar nu trebuie să încerc să ajut lumea care suferă?
Maestrul: Forța care va creat, a creat de asemenea și lumea. Dacă ea are grijă de voi, ea poate tot atât de bine să aibă grijă și de lume. Deoarece Dumnezeu a creat lumea, este treaba Lui să se ocupe de ea, nu a dumneavoastră.
Discipolul: și datoria noastră de patrioți?
Maestrul: datoria voastră constă în A FI și nu în a fi ceva sau altceva. "Eu sunt cel care sunt" - iată esența întregului adevăr. Metoda poate fi rezumată la fraza: "A rămâne în Pace". și ce semnifică pacea? Ea vrea să spună "Distruge natura ta inferioară", deoarece fiecare nume și fiecare formă sunt o cauză de tulburare a păcii. "Eu-Eu" este Sinele. "Eu sunt acesta" este ego-ul. Atunci când "Eu-l" rămâne singur și unic, el este Sinele. Atunci când se uită pe sine și spune "Eu sunt acesta sau acela, eu sunt ca acesta sau acela", atunci este ego-ul.

Discipolul: Atunci cine este Dumnezeu?
Maestrul: Sinele este Dumnezeu. Sentimentul "Eu sunt" este Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar fi exterior Sinelui, ar fi existat un Dumnezeu lipsit de Sine, și un Sine lipsit de Dumnezeu, ceea ce este absurd. Tot ceea ce este necesar pentru Realizarea Sinelui este de A FI ÎMPĂCAT. Ce poate fi mai ușor? De aceea Atma-Vidya este calea cea mai ușor de urmat.

Sinele și Individualitatea

pagina 1

Discipolul: Discipolul: Moartea dizolvă complet personalitatea unei fiinţe, astfel încât ea să nu mai aibă o nouă naştere, la fel ca râurile ce se varsă în ocean pierzându-se complet în acesta?
Maestrul: Apele se evaporă şi se reîntorc pe coline sub formă de ploaie, pentru a curge în rîuri care se varsă din nou în ocean; tot astfel, fiinţa îşi pierde în timpul somnului profund starea sa de fiinţă separată de Tot, pentru a o regăsi când se trezeşte, conform samskarasurilor sau tendinţelor datorate trecutului. (Latentele psihice al căror fascicol provoacă apariţia spectacolului lumii). La fel se întâmplă şi la moarte. Individualitatea unei persoane care mai are încă samskarasuri nu se pierde.

Discipolul: Cum este posibil acest lucru?
Maestrul: Priveşte un copac ale cărui ramuri au fost tăiate: el reînmugureşte. Atâta vreme cât rădăcinile sale nu sunt moarte, copacul continuă să crească. În acelaşi fel, samskarasurile, care plonjează pur şi simplu în Inimă în momentul morţii, dar care prin această cufundare nu sunt distruse, determină reîncarnarea atunci când soseşte momentul potrivit. Astfel renaşte Jiva.

Discipolul: Dar cum aceşti Jiva nenumăraţi şi universul imens a cărui existenţă o însoţeşte pe-a acestora, pot să izbucnească din aceste samskaras-uri atât de subtile care s-au cufundat în Inimă în momentul morţii?
Maestrul: Banyanul (arbore foarte mare) se naşte dintr-o sământă minusculă; tot astfel, Jivasii şi universul întreg cu nume şi formă germinează şi cresc plecând de la samskarasuri imateriale.

Discipolul: Cum emană individualitatea din Sinele Absolut şi cum este posibilă reîntoarcerea sa în Sine?
Maestrul: La fel cum o scânteie porneşte din foc, tot astfel individualitatea emană din Sinele Absolut. Scânteia este ego-ul. În cazul lui Ajnani (omul ignorant) ego-ul se identifică cu obiectul chiar în momentul apariţiei acestuia. El nu poate subzista fără această relaţie cu obiectele; ea este datorată lui Ajnana (ignoranţă) a cărei distrugere este chiar scopul eforturilor spirituale. Dacă această tendinţă de a te identifica cu lucrurile este distrusă, ego-ul devine atât de pur încât el sfârşeşte prin a se uni cu Sursa sa. Falsa identificare de sine cu corpul se numeşte Devatma-Buddhi sau ideea că "Eu sunt corpul." Această idee trebuie să disparăpentru a putea realiza un progres pe calea spirituală.

Discipolul: Cum trebuie să procedăm pentru a dezrădăcina această idee că "eu sunt corpul"?
Maestrul: În Sushupti sau somnul profund fără vise exişti fără ca această existenţă să fie asociată corpului sau mentalului, deşi o asemenea relaţie există în celelalte două stări de conştiinţă. Dacă aţi fi una cu corpul, cum aţi putea exista fără el în Sushupti? Vă puteţi separa de ceea ce este exterior, dar nu vă puteţi despărţi de cele cu care sunteţi indisolubil unit. Deci nu sunteţi una cu corpul. Trebuie să ajungeţi să înţelegeţi aceasta în starea de veghe. Studiem cele trei stări (de veghe, de somn cu vise, de somn fără vise) pentru a dobândi această cunoaştere.

Discipolul: Cum ego-ul, care se manifestă doar în limitele celor două stări, poate totuşi să încerce să realizeze Sinele care înglobează toate cele trei stări?
Maestrul: Trăim experienţa ego-ului pur în intervalele dintre două stări sau între doua gânduri. Ego-ul se aseamană cu o omidă care nu părăseşte o frunză decât după ce s-a agăţat de o alta. Îi putem cunoaşte adevărata sa natură numai atunci când am pierdut orice contact cu obiectele sau cu gândurile. Trebuie să înţelegem că în acest interval se manifestă Realitatea constantă şi imuabilă, adevărata noastră fiinţă, datorită convingerii pe care ne-o dă studiul celor trei stări: Jagrat, Swapna, Sushupti.

Discipolul: Aş putea rămâne în Sushupti cât timp vreau şi aş putea intra în această stare de voinţă, aşa cum fac în cazul stării de veghe? Cum experimentează un Jnanin (eliberat) aceste trei stări?
Maestrul: Sushupti există de asemenea în starea ta de veghe. În acest moment, de exemplu, eşti în Sushupti. Trebuie să deveniţi conştienţi de ea voluntar în timp ce sunteţi treji. De fapt, nu există un "a intra" şi un "a veni" între starea de veghe şi Sushupti. A fi conştient de aceasta din urmă în starea de Jagrat se numeşte "Jagrat-Sushupti": acesta este Samadhi.
Ajnani nu poate să rămână mult timp în Sushupti deoarece natura sa îl obligă să iasă de acolo. Ego-ul său nu este mort şi reapare în mod conştient. Din contră Jnani (cel eliberat) elimină ego-ul chiar de la sursa acestuia. El poate părea uneori că are ego, ca şi cum ar fi împins de Prarabdha. Aceasta semnifică faptul că în viaţa curentă a unui Jnani, Prarabdha poate să pară că menţine sau susţine ego-ul, cum se întâmplă în cazul unui Ajnani. Dar există între cei doi o diferenţă fundamentală. Ego-ul unui Ajnani atunci când se manifestă (de altfel el nu dispare niciodată în afara stării de somn profund) îşi ignoră complet Sursa. Cu alte cuvinte, Ajnani nu este conştient de starea sa de Sushupti în starea de veghe şi în cea de somn cu vise.
În cazul unui Jnani, din contră, apariţia sau existenţa ego-ului nu sunt decât aparenţe. El se bucură de existenţa sa continuă şi transcendentală în pofida acestei existenţe aparente a ego-ului. El îşi păstrează atenţia (Lakshya) fixată continuu asupra Sursei. Acest fel de ego nu mai poate face rău. Este precum scheletul unei frânghii putrezite: îşi păstrează forma dar nu mai poate să lege. Păstrând în mod constant atenţia asupra Sursei, ego-ul sfârşeşte prin a se dizolva, precum se dizolvă o păpuşă de sare în apa mării.

Discipolul: Ce semnifică Crucificarea?
Maestrul: Corpul este crucea. Isus, fiul omului este ego-ul, cu alte cuvinte ideea că "eu sunt corpul". Atunci când fiul omului este crucificat, ego-ul dispare. Doar Fiinţa Absolută mai supravieţuieşte; atunci este momentul învierii Sinelui Glorios, a învierii lui Christos - Fiul lui Dumnezeu.

Discipolul: Dar cum putem justifica crucificarea? Această omorâre nu este o crimă oribilă?
Maestrul: Întreaga lume este vinovată de sinucidere. Starea naturală de eternitate şi binecuvântare este sufocată de ignoranţă. Astfel, viaţa prezentă provine dintr-un asasinat, cel al Existenţei eterne. Nu este aceasta o sinucidere? La ce bun să vă frământaţi în problema morţii şi a crimei?

Discipolul: Sri Ramakrishna afirmă că Nirvikalpa Samadhi nu poate dura mai mult de 21 de zile; dacă ea continuă, fiinţa moare. Este această afirmaţie adevărată?
Maestrul: Atunci când Prarabdha este consumată ego-ul se dizolvă complet fără a lăsa cea mai mică urmă. Aceasta este Eliberarea Ultimă, Nirvana. Dar atâta timp cât Prarabdha nu este distrusă, ego-ul revine, menţinând în continuare fiinţa în viaţă, aşa cum este în cazul unui Jivanmukta (eliberat în viaţă).

Aham și Ahavritti

pagina 1

Discipolul: O căutare realizată prin intermediul ego-ului, cum ne poate revela faptul că acesta este ireal?
Maestrul: Existenţa ego-ului face parte din lumea fenomenelor. Îl putem transcende absorbindu-ne în sursa de unde se ridică Ahamvritti (sentimentul de „Eu", care este permanent la omul obişnuit).

Maharishi afirmă că această „formă mentală" (a eu-lui Ahamvritti) este sursa tuturor celorlalte forme mentale, adică a întregii experienţe în lumea manifestată.

Discipolul: Ahamvritti (sentimentul ego-ului) nu este totodată una din cele trei forme sub care se manifestă ego-ul? Yogavasishtha, ca de altfel şi alte texte străvechi, vorbesc despre trei forme ale ego-ului.
Maestrul: Este adevărat. Au fost descrise „trei corpuri" ale ego-ului: material, subtil (astral) şi cauzal. Aici nu este vorba decât de o analiză. Dacă metoda folosită pentru a face această analiză ar fi trebuit să depindă de forma ego-ului, puteţi fi siguri că niciodată, nici o căutare adevărată nu ar fi fost posibilă: formele pe care le poate lua ego-ul sunt multe. Atmavichara (investigarea de sine, introspecţia, căutarea în sine însuşi a Realităţii Absolute, realizată după o metoda raţională) cere ca voi să o realizaţi cu o singură formă a ego-ului, adică cu Ahamvritta.

Discipolul: E posibil totodată ca ea să rămână incapabilă să realizeze Jnana (cunoaşterea; a experimenta continuu starea „Eu sunt Brahman (Supremul Absolut)", „Totul este Sinele")?
Maestrul: Căutarea Sinelui, al cărui fir conducător este Ahamvritti, este comparabilă cu căutarea unui cîine care îşi găseşte stăpânul graţie mirosului său. Stăpânul se poate găşi într-un loc îndepărtat, necunoscut. Totuşi aceasta nu-l împiedică cu nimic pe cîine să revină lângă el. Mirosul stăpânului este pentru animal un indiciu infailibil. Nimic altceva: veşmântul său, statura – nu contează pentru cîine. Cîinele se ataşează fără greşeală mirosului, în timp ce îşi caută stăpânul şi în final el reuşeşte să-l regăsească.

Discipolul: Rămâne totuşi întrebarea: De ce trebuie să căutăm sursa lui Ahamvritti excluzând toate celelalte Vrittisuri (turbion mintal, orice fapt psihic, orice idee, orice sentiment, orice nuanţă afectivă) pentru a ajunge la realizarea Sinelui?
Maestrul: Cuvântul Aham este prin el însuşi foarte sugestiv. Cele două litere care îl compun, A şi ha, sunt prima şi ultima literă a alfabetului sanskrit. Acest cuvânt ne sugerează că totul este inclus în el. De ce? Pentru ca Aham semnifică existenţa în ea însăşi. Deşi conceptul de „Eu" sau de „Eu sunt" este desemnat de obicei prin termenii Ahamvritti, el nu se aseamănă totuşi cu celelalte Vrittisuri (fenomene psihice) ale mentalului. Spre deosebire de acestea din urmă care nu sunt legate în mod esenţial unele de altele, Ahamvritti este legat în mod egal, prin însăşi natura sa, de fiecare din celelalte Vrittisuri. El diferă deci de celelalte într-un mod fundamental. Căutarea sursei din care se naşte Ahamvritti nu vrea doar să ducă la fundamentele unei forme de ego ci chiar la sursa din care emană eu, atunci când acesta ia forma de Ahamvritti, implică în mod necesar să fi fost transcens ego-ul sub toate celelalte forme.

Discipolul: Admiţând că Ahamvritti include în esenţa sa toate formele de ego, de ce trebuie totuşi să alegem acest Vritti şi nu un altul atunci când căutăm Sinele?
Maestrul: Deoarece el este conţinutul ireductibil al tuturor experientelor voastre; deoarece căutând sursa sa adoptaţi singura metodă care poate fi utilizată pentru a ajunge la Sine. Se spune că ego-ul posedă un corp cauzal. Cum credeţi că puteţi să faceţi din el obiectul investigaţiei voastre? Atunci când el se afla în această formă, voi sunteţi cufundaţi în tenebrele somnului.

Discipolul: Ego-ul sub formele sale imateriale şi cauzale nu devine intangibil, astfel că nu mai putem să-l sesizăm căutând sursa lui Ahamvritti în timpul stării de veghe?
Maestrul: Nu. Această căutare duce la însăşi existenţa ego-ului. Imaterialitatea acestuia din urmă nu trebuie să ne deruteze.

Discipolul: Singurul scop adevărat este acela de a realiza fiinţa pura şi necondiţionată a Sinelui, care nu depinde deloc de ego. La ce-ar putea folosi o căutare centrată pe ego în forma sa de Ahamvritti?
Maestrul: Ego-ul nu se caracterizează decât printr-o singură funcţie esenţială (deoarece el este evanescent, contează mai puţin faptul că îl înfăţişăm aici sub forma sa, sub activitatea sa sau în orice alt fel). El este un nod care leagă Sinele (conştiinţa pură) de corpul fizic care este inert şi lipsit de capacitatea de a simţi. De aceea ego-ul este numit Cid Jada Granthi (nodul dintre conştiinţă şi ceea ce este ne animat), e-ul, aparatul psihic. Căutând sursa lui Ahamvritti veţi sesiza numai aspectul esenţial al ego-ului, Cit (conştiinţa, văzută ca o caracteristică a Realităţii Ultime). Din acest motiv această analiză trebuie să vă conducă la realizarea purei Conştiinţe de Sine.

Discipolul: Ce relaţie există între Conştiinţa Pură Realizată de Jnani şi "Eu", acceptat ca experienţă esenţială şi primordială?
Maestrul: Conştiinţa nediferenţiată a fiinţei pure este Inima, Hridayam, ceea ce sunteţi cu adevărat, aşa cum însuşi cuvântul o exprimă (Hrit + Ayam = inima, aceasta). Din inimă emană e-ul. Aceasta este experienţa primordială. Acest Eu are caracterul de Shuddha

Sattva (Sattva pură). Cu această calitate de Shuddha Sattva Svarupa (a cărei natură proprie este Sattva pură, adică neatins de Rajas şi Tamas) E-ul pare să subziste la Jnani (eliberat).

Discipolul: La Jnani (omul eliberat) ego-ul subzistă sub forma Sattvaica şi prin urmare el pare a fi real. Este adevărat?
Maestrul: Nu. Existenţa ego-ului, sub orice formă ar fi, este ea însăşi o aparenţă, atât la Jnani (omul eliberat) cât şi la Ajnani (omul ignorant). Dar acesta din urmă este dominat de iluzia că starea de veghe şi lumea sunt reale; ego-ul îi pare a fi real. Vazând un Jnani (om eliberat) acţionând ca celelalte persoane, se va simţi obligat să-i atribuie şi lui o individualitate.

Discipolul: Atunci care este rolul lui Ahamvritti la Jnani (omul eliberat)?
Maestrul: El nu are rol. Caracteristica unui Jnani este Inima însăşi. El este unit, identificat cu această pură Conştiinţă nediferenţiată pe care Upanishadele o desemnează sub numele de Prajnana (conştiinţa care cunoaşte). În Aitareyaupanishad există una din cele patru mari afirmaţii ale Upanishadelor: "Brahman este Prajnana". Prajnana este cu adevărat Brahman; nu există alt Brahman (Suprem Absolut) decât Prajnana."

Discipolul: Cum este posibil atunci ca Ajnani (omul ignorant) să trăiască în această nefericită ignorare a singurei şi unicei Realităţi?
Maestrul: Deoarece el nu-şi percepe decât propriul mental care nu face decât să reflecte lumina raspândită de Conştiinţa Pură care emană din Inimă. De această Inimă, Ajnani (omul ignorant) nu are cunoaştere. De ce? Pentru că mentalul său este extravertit şi nu şi-a căutat niciodată sursa.

Discipolul: Ce împiedică această lumină infinită şi nediferenţiată a Conştiinţei care emană din Inima să se reveleze unui Ajnani (om ignorant)?
Maestrul: Precum apa dintr-un vas reflectă imensul soare în limitele strâmte ale recipientului, tot astfel Vasanasurile sau tendinţele latente ale individului reflectă, precum oglinzile, lumina universală şi infinită a Conştiinţei emanând din Inimă, prezentând sub formă de reflexie, fenomenul pe care noi îl numim mental. Cum el nu vede decât această reflecţie, Ajnani (omul ignorant) ajunge să se creadă o fiinţă finită, un Jiva (individualitate). Dacă mentalul se introverteşte cautând sursa lui Ahamvritti, Vasanasurile se sting. Absenţa lor antrenează dispariţia fenomenului de reflexie, adică a mentalului care se resoarbe atunci în lumina Realitaţii Unice, Inima. Aici se află rezumatul şi esenţa a ceea ce un aspirant la desăvârşire trebuie să cunoască. Datoria sa imperioasă constă în a căuta cu fervoare şi concentrare sursa lui Ahamvritti.

Discipolul: Dar eforturile pe care el le poate face se limitează la starea de veghe. Cum o căutare realizată într-o singură stare din cele trei ale mentalului, poate să distrugă mentalul?
Maestrul: Fără îndoială, Sadaka începe să caute sursa lui Ahamvritti când este în starea de veghe. Nu se poate spune atunci că mentalul său a fost distrus. Dar însuşi procesul de căutare a Sinelui revelează aspirantului că alternanţa sau transmutarea celor trei stări ale mentalului, că de altfel a celor trei stări în sine, face parte din lumea fenomenală care nu

ar trebui să afecteze ardenta sa căutare interioară. Căutarea Sinelui prin intermediul autoanalizei nu este posibilă de fapt decât dacă se realizează cu o deosebit de intensă introvertire a minţii. Scopul final al unei asemenea căutări este cu adevărat Inima, Lumina Nediferenţiată a Conştiinţei Pure, în care strălucirea reflectată a mentalului este complet resorbită.

Discipolul: Nu există deci nici o distincţie pentru un Jnani între cele trei stări ale mentalului?
Maestrul: Cum ar putea să existe din moment ce mentalul însuşi este dizolvat şi pierdut în Lumina Conştiinţei? Pentru Jnani cele trei stări sunt la fel de ireale. Ajnani este incapabil să înţeleagă aceasta deoarece, pentru el, starea de veghe este modul prin care el atinge realitatea, în timp ce Jnani recunoaşte Realitatea prin realitatea însăşi. Pura Conştiinţă este eternă prin însăşi natura sa. Ea subzistă imuabil în starea de veghe, în vis şi în somnul profund. În ochii celui care s-a absorbit în această Realitate nu există nici mental, nici vreuna din stări şi prin urmare nici introvertire nici extrovertire. El este starea permanent trează deoarece el este trezit faţă de Sinele etern.
El este starea de vis perpetuu deoarece pentru el lumea nu este alt lucru decât un vis constant repetat.
El este starea de continuă adormire deoarece este în orice moment eliberat de conştiinţa lui "Eu sunt corpul".

Discipolul: Trebuie deci să consider că vă aflaţi într-o stare de trezire - visare - adormire în timp ce îmi vorbiţi?
Maestrul: Cum experienţa voastră conştientă se limitează doar la momentele de extrovertire a mentalului, voi numiţi momentul prezent stare "de veghe". Dar sunteţi în acest moment adormiţi faţă de Sine, ceea ce face din voi oameni care dorm perpetuu.

Discipolul: Somnul nu este pentru mine decât o simpla vacuitate.
Maestrul: Gândiţi astfel deoarece starea voastră de veghe constă într-o constantă efervescenţă a mentalului vostru agitat.

Discipolul: Prin vacuitate înţeleg că în timpul somnului nu am, ca să spun aşa, cunoştinţă de nimic. Pentru mine e ca şi cum nu aş exista.
Maestrul: Dar totuşi existaţi atunci când dormiţi.

Discipolul: Este posibil, în orice caz eu nu-mi dau seama.
Maestrul: Eu sper că glumiţi. Vreţi să spuneţi că nu existaţi în timpul somnului? Vă numiţi domnul X când adormiţi, iar când vă treziţi descoperiţi că aţi devenit domnul Y?

Discipolul: Dar eu nu sunt conştient de această continuitate atunci când dorm.
Maestrul: Nu. Dar cine declară în acest moment că nu a fost conştient? Bine-înţeles, mentalul tău. Puteţi să afirmaţi că nu mai există mental atunci când dormiţi. Dar ce valoare poate avea marturia pe care o aduce mentalul vostru asupra existenţei voastre şi asupra a ceea ce trăiţi în timpul somnului? A căuta sprijinul mentalului pentru a nega existenţa voastră sau conştiinţă în această stare de somn, este ca şi cum aţi cere fiului vostru să se îndoiască de propria voastră naştere. Aduceţi-vă aminte, v-am mai spus-o, că

existenţa şi conştiinţa nu sunt două lucruri diferite. Ele sunt identice şi dacă, dintr-un anumit motiv, vă simţiţi obligaţi să admiteţi că existaţi atunci când dormiţi, fiţi sigur că aveţi, de asemenea, conştiinţa că existaţi. Conştiinţa pe care o pierdeţi în timpul somnului este cea a existenţei voastre corporale. Confundaţi, pentru moment, veritabila conştiinţă a Sinelui care este eternă. Prajnana (conştiinţa care cunoaşte), sursa lui ‚Eu', subzistă întotdeauna şi nu este afectată de nici una din cele trei stări trecatoare ale mentalului. Prajnana vă permite să vă păstraţi identitatea. Prajnana provine de dincolo de cele trei stări şi poate să subziste dincolo de ele şi indiferent de ele. Va trebui să căutaţi această realitate în timpul a ceea ce voi numiţi starea de veghe, urcând de la Ahamvritti pâna la sursa sa. Această căutare, intens practicată, vă va revela faptul că mentalul şi cele trei stări ale sale sunt ne reale. Veţi descoperi că sunteţi Conştiinţa eternă, infinită a fiinţei Pure: Sinele, Inima.

Inima este Sinele

pagina 1

Discipolul: Sri Bhagavan vorbeşte despre Inimă ca fiind sediul Conştiinţei şi ca fiind identică cu Sinele. Ce semnifică în mod exact „Inima”?
Maestrul: Îmi puneţi această întrebare despre Inimă deoarece sunteţi interesat de izvorul conştiinţei. Cercetarea „Eu-lui” şi a naturii sale exercită asupra oricărui spirit profund o fascinaţie irezistibilă. Fie că îl numiţi Dumnezeu, sau Sinele, sau Inima, sau locul Conştiinţei, acest lucru nu are nici cea mai mică importanţă. Punctul pe care trebuie să-l percepem şi pe care de aceea îl numim Inimă, semnifică centrul cel mai profund al fiinţei noastre, fără de care nimic nu ar fi putut exista.

Discipolul: Totuăi Sri Bhagavan a indicat pentru Inimă un anumit loc în corpul fizic, adică în regiunea pieptului, la două degete în dreapta sternului.
Maestrul: Da, acolo este, aşa cum afirmă înţelepţii, centrul experienţei spirituale. Acest centru este spiritual; el nu are nici o legătură cu inima fizică, cea care face ca sângele să curgă şi care este denumită cu acelaşi nume. Centrul spiritual al Inimii nu este un organ corporal. Nu se poate spune despre Ea decât un singur lucru, că ea constituie chiar sursa fiinţei noastre. Este cea cu care sunteţi identic (cum o indică literar şi numele în sanskrită), fie că sunteţi treziţi, adormiţi, visând, absorbiţi în muncă, sau cufundaţi în Samadhi.

Discipolul: În acest caz, cum poate fi localizată într-o parte a corpului? Fixând un loc precis Inimii, se pare că atribuim limite fiziologice pentru ceva ce este dincolo de spaţiu şi timp.
Maestrul: Este adevărat. Dar persoana care pune această întrebare despre poziţia Inimii consideră, de asemenea, că ea există cu sau în corpul său. Dumneavoastră, cel care mă întrebaţi în acest moment aveţi impresia că doar corpul dumneavoastră se află aici şi că de fapt îmi vorbiţi de undeva din spaţiu? Nu, bine-înţeles, deoarece admiteţi existenţa voastră corporală. Pentru că pornim din acest punct de vedere putem vorbi despre corpul fizic.

La drept vorbind, Conştiinta Pură este indivizibilă. Ea nu se poate împarţi în parţi. Ea nu posedă nici formă, nici „interior", sau „exterior", nici „dreapta", sau „stânga". Conştiinta Pură, care este deci Inima, include în ea tot ceea ce există. Nimic nu-i poate fi exterior. Acesta este Adevărul Ultim. Pornind de la acest punct de vedere absolut, este evident imposibil să asociem vreun loc fizic Inimii, Sinelui sau Conştiinţei. De ce? Deoarece corpul este o simplă proiecţie a mentalului care la rândul său este o umilă reflecţie a Inimii luminoase. Cum ceea ce conţine totul ar putea fi mărginită în acest spaţiu minuscul al corpului fizic, când acest corp însuşi nu reprezintă decât o infimă manifestare fenomenală a Realităţii Ultime? Dar cine în această lume va înţelege asta? Oamenii nu pot să gândească decât în termenii corpului fizic şi ai universului senzorial. Să luăm un exemplu: Dumneavoastră spuneţi: „Am părăsit îndepărtata mea ţară, situată dincolo de Himalaya, pentru a veni în acest Ashram", dar acest lucru nu e adevărat. Ce reprezintă „a merge', ce reprezintă „a te întoarce", ce reprezintă orice mişcare pentru Spiritul unic şi universal care sunteţi? Voi sunteţi acolo unde întotdeauna aţi fost. Corpul vostru este cel care şi-a schimbat locul şi s-a transportat dintr-o ţară în alta pâna a ajuns la Ashram. Acesta este simplul adevăr. Totuşi pentru o persoană care se consideră a fi un subiect ce trăieşte într-o lume obiectivă, aceasta este o propoziţie care pare de domeniul imaginaţiei. Deci, coborând la nivelul de înţelegere obişnuit, i se asociază Inimii un loc determinat în corpul fizic.

Discipolul: Dar cum as putea înţelege atunci acea afirmaţie a lui Bhagavan, conform căreia experienţa centrului Inimii se poate realiza într-un loc anume din zona pieptului?
Maestrul: Atunci când aţi admis în mod real că din punctul de vedere veritabil şi absolut Inima (sau Conştiinta Pură) se găseşte dincolo de spaţiu şi timp, restul vă va fi uşor de înţeles dintr-o perspectivă exactă.

Discipolul: Chiar din această optică am pus întrebarea referitoare la poziţia Inimii. Eu aşi vrea să înţeleg experienţa lui Bhagavan.
Maestrul: Pura Conştiinţă transcende mentalul. Ea este experimentată direct. Înţelepţii cunosc existenţa lor acorporală, care nu are sfârşit, exact la fel cum oamenii obişnuiţi îşi cunosc existenţa în corpul fizic. Totodată, experienţa Conştiinţei poate s-o comporte pe cea a corpului, sau nu. În experimentarea acorporală a Conştiinţei pure un înţelept se află dincolo de spaţiu şi timp. Lui nu i se poate pune nici o întrebare referitoare la locul în care este plasată Inima. Corpul fizic nu poate ramâne în viaţă în afara Conştiinţei. Senzaţia noastră că trăim într-un corp are deci ca bază Conştiinţa. Dar, această senzaţie corporală, prin însăşi natura ei, implică limitări şi nu poate coincide cu conştiinţa eternă şi fără sfârsit. Ea nu este decât un reflex punctual şi minuscul al conştiinţei Pure cu care înţeleptul a înţeles că este identic. Pentru el, prin urmare, această conştiinţă corporală nu este decât un fel de reflexie în Conştiinţa infinită şi radioasă care este el însuşi. Este singurul mod în care înţeleptul îşi resimte existenta fizică. În timpul experienţei sale transcendente când percepe Inima în calitate de Pură Conştiinţă, înţeleptul nu ţine în nici un fel cont de corpul său. El localizează atunci în interiorul limitelor sale corporale această experientă a Absolutului, printr-un fel de amintire senzorială care provine din momentele în care el este conştient de corpul său.

Discipolul: Pentru oameni ca mine, care nu au nici experienţa directă a Inimii şi nici

amintirea care reprezintă o consecinţă a acestei experienţe, problema pare destul de dificilă. Am putea să încercăm să ghicim acest loc?
Maestrul: Dacă locul inimii ar fi trebuit să depindă de un fel de ghicit, chiar şi pentru omul obişnuit, aceasta ar fi fost o problemă lipsită de importanţă. Dar nu, în nici un caz, nu poate fi vorba de ghicit; trebuie să existe o intuiţie reală şi infailibilă.

Discipolul: Cine trebuie să aibă această intuiţie?
Maestrul: Toată lumea.

Discipolul: Sri Bhagavan, îmi atribuiţi o cunoaştere intuitivă a Inimii?
Maestrul: Nu, nu a Inimii, ci a amplasării sale în corpul fizic.

Discipolul: Sri Bhagavan, afirmaţi că eu îmi cunosc prin intuiţie poziţia Inimii în corpul fizic?
Maestrul: De ce nu?

Discipolul: (arătându-se cu degetul) Sri Bhagavan, vă referiţi la mine personal?
Maestrul: da, iată intuiţia. Cum v-aţi desemnat prin acest gest? Nu v-aţi plasat degetul pe partea dreaptă a pieptului? Chiar acolo este centrul Inimii.

Discipolul: Ne putând să cunosc direct Inima trebuie, deci, să mă sprijin pe această intuiţie?
Maestrul: Ce este atât de şocant? Atunci când un şcolar afirmă „Eu sunt cel care a făcut această adunare" sau atunci când va întreaba „Vreţi ca eu să vă aduc să citiţi această carte"?, vă va desemna capul său, care i-a permis să facă adunarea, sau picioarele sale, care l-au purtat atât de rapid pentru a vă face un serviciu? Nu. În ambele cazuri degetul arătător se va îndrepta către partea dreaptă a corpului în mod natural, exprimând cu inocenţă acest adevăr profund că sursa Eu-lui său se găseşte acolo. Aceasta este o intuiţie infailibilă care, în acest fel, îl face să se refere la el însuşi, la această Inimă care este Sinele. Este un act absolut involuntar şi universal, identic la toţi indivizii. Ce dovadă mai convingătoare doriţi în legătură cu poziţia Inimii în corpul fizic.

Discipolul: Totuşi, eu am auzit un sfânt declarând că îşi resimte experienţele spirituale în locul situat între sprâncene.
Maestrul: Cum am mai spus deja, aici este vorba de realizarea ultimă şi Perfectă, care transcende relaţia subiect – obiect. Atunci când este realizată, nu mai contează unde este plasată experienţa spirituală.

Discipolul: Este vorba de a ştii care dintre cele două puncte de vedere este corect:
1. Centrul experienţelor spirituale este situat între sprâncene.
2. El este situat în zona pieptului.
Maestrul: dacă doriţi să vă dăruiţi unei practici spirituale vă veţi concentra între sprâncene. Veţi realiza atunci Bhavana (contemplarea imaginativă a mentalului). Starea supremă (Anubhava) sau realizarea cu care vă identificaţi complet şi în care vi se resoarbe întreaga individualitate, transcende mentalul. Atunci nu mai există nici un centru care să vi se pară distinct şi separat.

Discipolul: Aş vrea să vă pun o întrebare în termeni uşor diferiţi. Locul dintre sprâncene poate fi considerat sediu al sinelui?
Maestrul: Dumneavoastră acceptaţi Sinele ca sursa ultimă a Conştiinţei, care subzistă fără schimbare în cele trei stări ale mentalului. Admiteţi acest lucru. Dar priviţi ce se întâmplă cu o persoană în meditaţie care se lasă stăpânită de somn. Primul semn al acestei toropeli este următorul: capul începe să cadă spre piept. Acest fenomen nu ar putea să se producă dacă Sinele ar fi fost situat între sprâncene sau în orice altă parte a capului. În timpul somnului profund, experienţa Sinelui nu este resimţită între sprâncene. Deci, nu am putea considera acest centru ca fiind sediul Sinelui fără a accepta în acelaşi timp faptul că acesta din urmă îşi abandonează din când în când locul său, ceea ce este absurd. Sadhaka (aspirantul la spiritualitate) poate avea, cu siguranţă, experienţe la nivelul tuturor centrilor sau chakra asupra cărora el îşi concentrează atenţia. Nu este nici un motiv să concluzionăm că locul particular al acestor experienţe ar fi, ipso facto, locul sinelui. Se povesteşte o istorie interesantă despre Kamal, fiul sfântului Kabir. Ea arată faptul că acest cap şi locul dintre sprâncene nu poate fi considerat ca sediu al Sinelui. Kabir avea o intensă devoţiune faţă de Sri Rama. El nu ezita niciodată să ofere de mâncare celor care aduceau din toată inima lor, slavă lui Dumnezeu. Totuşi, într-o zi el a constatat că nu avea suficiente provizii cât ar fi fost nevoie pentru o reuniune a credincioşilor. Nimic nu a putut totuşi să îl oprească să pregătească dinainte masa în dimineaţa următoare. Împreună cu fiul său au părăsit casa în timpul nopţii pentru a face rost de alimente. Se povesteşte, că tatăl şi fiul au luat toate proviziile unui vânzător printr-o gaură pe care au făcut-o în peretele casei acestuia. Apoi, fiul s-a întors pentru a trezi familia vânzătorului şi a le spune că ei au fost prădaţi, deoarece a anunţa acest lucru era pentru el o chestiune de principiu. Din nefericire, atunci când a vrut să se salveze fugind prin spărtura zidului, pentru a-şi ajunge tatăl care îl aştepta la celălalt colţ al casei, trupul său s-a înţepenit în acea spărtură şi i-a fost imposibil să scape de acolo. Nevrând să fie descoperit de urmăritorii săi (deoarece în acest caz i-ar fi fost imposibil să-i hrănească pe credincioşi a doua zi), Kamal l-a strigat pe tatăl său cerându-i să-i taie capul şi să i-l ia cu el, ceea ce acesta a şi făcut. Kabir a reuşit să fugă cu proviziile furate şi cu capul fiului său, pe care l-a ascuns pentru a nu fi descoperit hoţul proviziilor. Dimineaţa următoare, Kabir i-a primit pe credincioşi aşa cum fusese stabilit, fără să se îngrijoreze de loc de evenimentele din noaptea precedentă. „Dacă aceasta este voinţa lui Rama, şi-a zis el, ca fiul meu să-şi piardă viaţa, aşa să fie!" Seara, el a ieşit în oraş în procesiune cu grupul prietenilor lui, pentru a realiza un Bhajana şi toate celelalte ritualuri tradiţionale. În acest timp, vânzătorul căruia i se furaseră alimentele, s-a dus să se plângă regelui şi a arătat corpul mutilat al lui Kamal. Dar ce indiciu putea să-i aducă un corp fără cap? Pentru a descoperii identitatea cadavrului, regele a ordonat să fie expus într-un loc foarte vizibil al străzii principale în speranţa că cineva va veni să-l recunoască sau să îl ia. Într-adevăr, nici un cadavru nu putea fi abandonat fără ca părinţii şi familia sa să îl binecuvânteze. Regele spera să obţină noi informaţii de la omul care s-ar fi apropiat şi ar fi luat trupul băiatului, şi de aceea el pusese câţiva poliţişti să supravegheze acel loc. Kabir şi credincioşii, cântând Bhajana au ajuns să treacă pa stradă exact prin locul pe unde se afla corpul lui Kamal. Spre surprinderea tuturor a fost văzut atunci cadavrul ridicându-se şi începând să-şi mişte mâinile ritmic, marcând măsura Bhajanei pe care grupul o cânta. Această istorie dovedeşte că nici capul, nici locul dintre sprâncene nu sunt sediul Sinelui. Totodată s-a remarcat faptul că dacă unui luptător pe câmpul de bătălie i se taie capul printr-o lovitură

viguroasă de sabie, corpul continuă să se deplaseze şi să-şi mişte mâinile ca şi cum ar continua lupta, înainte de a cădea total lipsit de viaţa.

Discipolul: Dar corpul lui Kamal era totuşi mort de mai multe ore.
Maestrul: Ceea ce numiţi moarte nu era pentru Kamal o experienţă extraordinară. Iată ce i s-a întâmplat când era încă şi mai tânăr. În copilăria sa, Kamal a avut un prieten de aceeaşi vârstă cu care se juca adesea un joc cu bile. Ei doi au stabilit o regulă conform căreia cel care a pierdut una sau două partide trebuie să se recompenseze dând un gaj. Ei s-au despărţit într-o seară rezultatul final fiind o partidă în plus în favoarea lui Kamal. Ziua urmatoare, văzând că prietenul său nu soseşte la întâlnire, Kamal s-a dus la el pentru a-i cere gajul. Acolo, o imagine teribilă îl aştepta. Prietenul său era întins pe un pat iar familia plângea lânga el. „Ce s-a întâmplat?" Întrebă Kamal. „El s-a jucat cu mine aseară şi îmi datorează un gaj". Părinţii şi-au amplificat plânsul spunând că copilul a murit. „Nu!" A spus Kamal. „El nu este mort. El doar se preface ca să nu-mi plătească gajul pe care mi-l datorează." Membrii familiei au protestat, cerându-i lui Kamal să constate singur că nefericitul copil era mort şi avea corpul ţeapăn şi rece. „Pură comedie", a spus Kamal. „Voi afirmaţi că trupul lui este ţeapăn şi rece?" Ce dovedeşte aceasta? Şi eu pot face acest lucru. Spunând astfel, el s-a întins lângă prietenul său şi într-o clipă a devenit ţeapăn şi rece ca un mort. Săracii oameni, care până atunci plânseseră moartea propriului lor copil, au început, plini de uimire şi suferinţă, să plângă de asemenea moartea lui Kamal. Dar dintr-o dată Kamal se ridică şi spune: „Vedeţi! Am fost mort" aşa cum spuneţi voi. Totuşi, iată-mă din nou viu, plin de forţă şi ardoare. În acelaşi fel, încearcă şi el să mă păcălească, dar eu nu-l voi lăsa să o facă, căci eu nu cred în comedia asta a lui." În final, sfinţenia inerentă a lui Kamal a readus viaţa copilului mort care i-a plătit gajul pe care îl datora. Morala acestei povestiri este că moartea nu înseamnă distrugerea Sinelui. Relaţiile sinelui cu corpul nu sunt limitate la naştere şi moarte. Locul său în corpul fizic nu are nici o legătură cu experienţele resimţite într-un loc particular, ca de exemplu locul dintre sprâncene: aceste experienţe sunt datorate, într-adevăr, practicii lui Dhyana asupra acestui centru. Starea supremă a conştiinţei de Sine nu este niciodată absentă. Ea transcende cele trei stări ale mentalului, ea transcende viaţa şi moartea.

Discipolul: Deoarece Sri Bhagavan a declarat că Sinele poate să fie resimţit în oricare din centri de forţă, deşi locul său este în Inimă, nu ar fi posibil, graţie practicii lui Dhyana asupra centrului dintre sprâncene, ca tocmai acest centru să devină locul Sinelui?
Maestrul: Atâta vreme cât este vorba de o etapă în practica concentrării, în care ne fixăm atenţia asupra unui loc determinat, orice consideraţie despre locul sinelui nu poate fi decât o teorie. Voi vă gândiţi că sunteţi subiectul, cel care vede. Locul în care se concentrează atenţia voastră devine obiectul care este văzut. Este deci vorba despre ceea ce se numeşte pur şi simplu Bhavana(ideaţie). Atunci, când din contră, deveniţi Martorul, vă absorbiţi în Sine şi nu sunteţi decât una cu El. Aceasta este Inima.

Discipolul: Trebuie să practicăm neapărat concentrarea asupra locului dintre sprâncene?
Maestrul: Atunci când se practică Dhyana, oricare ar fi ea, obiectul asupra căruia sadhaka îşi fixează mintea, încetează să mai existe şi să fie distinct de subiect. Subiectul şi obiectul devine Sinele unic, Inima. Practica concentrării asupra centrului dintre sprâncene este o Sadhana ca oricare alta. Pe durata concentrării gândurile sunt disciplinate eficient.

Si iată motivul: orice gând reprezintă o activitate extrovertită a mentalului. El constituie o consecinţă directă a" vederii" fizice sau mentale. Totodată trebuie să notăm că această Sadhana specială, care constă în fixarea atenţiei între sprâncene, trebuie însoţită de Japa; într-adevăr, (în ordinea importanţei organelor de simţ), ceea ce vine imediat după ochiul fizic este urechea fizică, fie pentru a disciplina fie, din contră, pentru a dispersa mentalul. Tot astfel, după ochiul mentalului(cu alte cuvinte, vizualizarea mentală a obiectului) urmează urechea mentalului (cu alte cuvinte, articularea şi ascultarea mentală a cuvântului) care este cea mai importantă pentru a disciplina şi a reîntări mentalul, sau pentru a-l distrage şi, prin urmare, pentru a-i disipa forţele. Atunci când vă fixaţi ochiul mentalului asupra unui centru, de exemplu centrul dintre sprâncene, trebuie să practicaţi totodată articularea mentală a unui Nama (nume) sau a unei Mantra. Dacă nu, veţi pierde cu rapiditate din vedere obiectul concentrării. Sadhana, aşa cum a fost descrisă, conduce la identificarea numelui, verbului, sinelui – oricare ar fi termenul folosit – cu centrul ales pentru a ne realiza Dhyana. Cât despre Realizarea Ultimă, aceasta este Conştiinţa pură, Sinele, Inima.

Discipolul: De ce Sri Bhagavan nu ne dă anumite indicaţii privind practica concentrării asupra vreunui centru anume sau Chakra?
Maestrul: Yoga-Sutras desemnează sahasrara în zona creştetului, ca fiind sediul Sinelui. Purusha Sukta declară că este Inima. Pentru a-i permite unui sadhaka să nu fie mereu supus îndoielilor mereu posibile, îl sfătuiesc să simtă „firul conducător" al lui „Eu" sau al lui ‚Eu sunt" şi să-l urmeze până ajunge la sursa sa. Eu îl sfătuiesc astfel deoarece, în primul rând este imposibil pentru oricine să aibă cea mai mică îndoială asupra noţiunii de eu, în al doilea rând, oricare ar fi Sadhana adoptată, scopul final este realizarea sursei lui „Eu sunt", care, formează chiar premizele experienţei voastre. Dacă, prin urmare, veţi practica Atma Vichara veţi ajunge la Inima care este Sinele.

Căutarea Sinelui

pagina 1

Discipolul: Cum putem realiza Sinele?
Maestrul: Sinele cui? Găseşte-l!

Discipolul: Al meu, dar cine sunt eu?
Maestrul: Găseşte-te pe tine însuţi!

Discipolul: Nu ştiu cum să fac acest lucru.
Maestrul: Este suficient să reflectezi la această întrebare: Cine spune: "Eu nu ştiu"? Cine este "Eu' în această întrebare? Cine este cel care este necunoscut?

Discipolul: Cineva sau ceva din mine.
Maestrul: Cine este acel cineva? În interiorul cui?

Discipolul: Acesta este probabil un fel de putere.
Maestrul: Găseşte-o!

Discipolul: Pentru ce m-am născut?
Maestrul: Cine este născut? Răspunsul este acelaşi pentru toate întrebările.

Discipolul: Atunci, cine sunt eu?
Maestrul: (surâzând) Ai venit pentru a mă face să trec un examen? Tu trebuie să spui cine eşti.

Discipolul: Chiar dacă aş încerca de mii de ori nu cred că aş putea ajunge să percep acest "Eu". Nu-mi este perceptibil în mod clar.
Maestrul: Cine declară că "Eu" nu este perceptibil? Există doi "Eu" în tine în care unul nu îl discerne pe celălalt?

Discipolul: În loc să caut "Cine sunt eu" aş putea să-mi pun întrebarea: "Cine sunteţi dumneavoastră?". Mintea mea s-ar putea fixa atunci asupra dumneavoastră, căci eu vă consider ca fiind Dumnezeu, sub forma Guru-lui. Aş putea fi astfel mai aproape de scopul meu focalizându-mă asupra acestei căutări decât să mă întreb "Cine sunt eu?".
Maestrul: Oricare ar fi forma căutării tale, vei fi în final obligat să ajungi la un "Eu" unic, la Sine. Toate distincţiile care se stabilesc între "Eu" şi "voi", între Maestru şi discipol, etc., sunt simple semne ale ignoranţei. "Eul' suprem este singurul care există. A gândi altfel înseamnă a ne crea iluzii. Există în Purana povestea înţeleptului Ribhu şi a discipolului Nidagha. Ea este foarte instructivă.

Ribhu a transmis discipolului său Adevărul Suprem al lui Brahman (Supremul Absolut) Unic, fără egal. Totuşi, în pofida erudiţiei şi inteligenţei sale, Nidagha nu a simţit în el convingerea că el ar fi făcut pentru a adopta şi a urma calea Jnana (Cunoaşterii). El s-a întors în satul său natal pentru a-şi dedica întreaga viaţă respectării regulilor morale şi religiei rituale.

Dar înţeleptul îşi iubea discipolul tot atât de mult cât acesta din urmă îşi venera maestrul. În ciuda vârstei sale înaintate, Ribhu se hotărî să meargă în satul lui Nidagha pentru aşi găsi discipolul şi a vedea până la ce punct a reuşit acesta, în urma învăţăturilor primite, să transcendă ritualismul religios. Înţeleptul s-a deghizat pentru a vedea cu proprii săi ochi felul în care Nidagha se comporta atunci când nu ştia că este observat de maestrul său. Într-o zi, Ribhu, deghizat în ţăran, şi-a întâlnit discipolul care tocmai privea cu atenţie o procesiune regală. Fără a fi recunoscut de Nidagha, ţăranul a întrebat de ce este atâta agitaţie. I s-a răspuns că trecea regele.

- "O, este regele! Este în faţa procesiunii!"
- "Dar unde este?" A întrebat ţăranul.
- "Acolo, pe elefant" i-a răspuns Nidagha.

- "Spuneţi că regele este pe elefant. Da, îi văd pe amândoi, a răspuns ţăranul. Dar care este regele şi care elefantul?"
- "Ce!" A exclamat Nidagha. "Îi vedeţi pe amândoi dar nu ştiţi că omul care este deasupra este regele şi animalul de dedesubt este elefantul? Înseamnă că îmi pierd timpul vorbind cu un asemenea om!"
- "Vă rog nu vă pierdeţi răbdarea cu un ignorant ca mine, l-a rugat ţăranul. Aţi spus deasupra şi dedesubt. Ce vreţi să spuneţi cu aceasta?"

Nidagha nu a mai putut suporta:
- "Vedeţi regele şi elefantul, unul deasupra şi celălalt dedesubt şi vreţi totuşi să ştiţi ce semnifică "deasupra' şi "dedesubt!" A exclamat el. Dacă lucrurile pe care le vedeţi şi cuvintele pe care le rostesc nu vă ajuta deloc, doar acţiunea va putea să vă înveţe câte ceva. Aplecaţi-vă şi veţi vedea!"

Ţăranul s-a supus. Nidagha s-a suit pe umerii săi şi i-a spus: "'Acum veţi înţelege. Eu sunt deasupra, ca regele; tu eşti dedesubt, ca elefantul. Acum este clar?"

- "Nu, nu încă" a răspuns ţăranul liniştit. "Spuneţi că sunteţi "deasupra" ca regele şi că eu sunt "dedesubt" ca elefantul. "Regele", "elefantul", "deasupra", "dedesubt" până aici este clar. Dar vreţi să îmi explicaţi ce înţelegeţi prin "Eu" şi "Tu"?"

Atunci când Nidagha s-a găsit brusc confruntat cu o problemă atât de importantă, care consta în a defini pe "tu" în raport cu "eu", în mintea sa s-a făcut lumină. El s-a aruncat imediat la pamânt şi a căzut la picioarele maestrului său spunând: "Cine, dacă nu Ribhu, venerabilul meu maestru, ar putea smulge astfel mintea mea de la această existenţă fizică dezvelită de profunzime, pentru a o aduce la Existenţa adevărată a Sinelui? O, maestre binevoitor, îţi implor binecuvântarea!"

Deoarece scopul vostru constă în a transcende fără întârziere, graţie lui Atma-Vichara, zădarnicia acestei existente fizice, cum puteţi justifica aceste distincţii între "tu" şi "eu", care aparţîn corpului? Atunci când vă direcţionaţi mintea către interior pentru a căuta aici sursa gândurilor, unde este "tu" şi unde este "eu"? Trebuie mai întâi să căutaţi pentru a deveni în final Sinele. El cuprinde în el însuşi toate fenomenele.

Discipolul: Dar nu este ciudat faptul că "Eu-l" trebuie să caute" Eu-l"? Căutarea prin intermediul întrebării "Cine sunt eu"? nu reprezintă la urma urmelor o formulă goală? Sau este necesar să-mi pun această întrebare la nesfârşit, repetând-o ca o Mantra?
Maestrul: Căutarea Sinelui cu siguranţă nu implică o formulă goală. Este mai mult decât repetarea oricărei Mantra. Dacă cercetarea interioară bazată pe întrebarea Cine sunt eu? ar fi fost o simplă investigaţie mentală, ea n-ar fi avut o valoare prea mare. Scopul căutării Sinelui prin intermediul acestei întrebări constă în a focaliza întregul mental asupra Sursei sale. Deci nu este vorba despre un "Eu". În final, Căutarea Sinelui înseamnă mult mai mult decât o formulă goală, deoarece ea implică o activitate intensă a întregului mental pentru ca el să rămână fixat asupra purei Conştiinţe a Sinelui.
Căutarea Sinelui este singura metodă directă pentru a realiza Existenţa necondiţionată şi absolută care sunteţi voi cu adevărat.

Discipolul: De ce căutarea Sinelui prin intermediul acestei întrebări este considerată singura metodă directă ce conduce la Jnana?
Maestrul: Deoarece toate felurile de Sadhana, cu excepţia celei a lui Atma-Vichara, presupun să păstrăm mentalul ca suport al Sadhanei însaşi. Fără mental, nici o Sadhana nu poate să fie practicată în afară de cea despre care vorbeam.
Ego-ul poate lua forme diferite din ce în ce mai rafinate pe măsură ce avansăm în practica spirituală, dar el niciodată nu este distrus.
Atunci când Janaka (un străvechi rege înţelept, ce reprezintă pentru Vede un ideal, acela al armonizării dintre starea de eliberare şi eficacitate socială) a exclamat: "Acum am descoperit hoţul care nu a încetat să acţioneze pentru a mă ruina! El va fi imediat executat!", el făcea aluzie la ego, la mental.

Discipolul: Dar hoţul poate fi perceput la fel de bine şi prin alte Sadhana.
Maestrul: A încerca să distrugi ego-ul sau mentalul prin alte Sadhana decât Atma-Vichara, este ca şi cum hoţul s-ar deghiza în poliţist pentru a prinde hoţul, adică pe el însuşi. Doar Atma-Vichara poate revela adevărul că nici ego-ul şi nici mentalul nu există. Doar aceasta permite să realizăm Existenţa pură nediferenţiată: Sinele, Absolutul. Fiind realizat Sinele, nu mai ramâne nimic de cunoscut, deoarece acesta este fericirea perfectă, este Totul.

Discipolul: În această viaţă plină de limitări, aş putea realiza eu vreodată fericirea Sinelui?
Maestrul: Această fericire a Sinelui este mereu cu tine şi o vei găsi şi tu singur dacă o vei căuta cu ardoare. Cauza suferinţei nu se găseşte în viaţa exterioară. Ea este în tine şi se găseşte în ego. Tu îti creezi limite ţie însuţi şi apoi începi o luptă fără speranţă pentru a le transcende. Toate suferinţele sunt datorate egou-lui. Durerile apar din cauza sa. La ce ar fi de folos să atribui evenimentelor vieţii cauza acestei suferinţe care se află în mod real în tine? Ce bucurie aţi putea găsi în lucrurile exterioare vouă? şi chiar dacă aţi obţine-o, cât timp ar putea dura ea? Dacă negaţi ego-ul şi îl transformaţi în cenuşă negându-i existenţa, veţi fi liberi. Dacă îl acceptaţi vă va impune limitări şi vă veţi lansa într-o luptă inutilă pentru a le transcende. În acest fel hoţul a încercat să-l "ruineze" pe regele Janaka. A fi Sinele, care este adevărata voastră natură, este singurul mijloc de a realiza beatitudinea, binele vostru etern.

Discipolul: Deoarece nu am realizat acest adevăr, că doar Sinele există, n-ar fi mai bine să adopt Bakti Marga (Marga- cale) şi Yoga Marga, ca fiind mai potrivite scopurilor Sadhanei decât Vichara Marga? Realizarea fiinţei noastre absolute, adică a lui Brahma Jnana (cunoaşterea lui Brahman, Supremul Absolut) nu ar fi imposibil de atins pentru un om obişnuit ca mine?
Maestrul: Brahma Jnana nu este o cunoaştere pe care să o dobândeşti şi care să-ţi dea bucuria atunci când ai dobândit-o. Acesta este un punct de vedere fals, care va trebui abandonat. Această presupunere ignoranţa va produce chinuri fără sfârşit ca în cazul celor zece proşti care se lamentau pentru "pierderea" celui de al zecelea tovarăş care nu fusese niciodată pierdut. De unde apare în această parabolă cel de al zecelea om? S-a pierdut el vreodată? Înţelegând că el a fost întotdeauna acolo, există ceva nou de cunoscut? Cauza

tristeţii lor nu se află în pierderea unuia dintre ei ci în propria lor ignoranţă, cu alte cuvinte în presupunerea lor că unul dintre ei se înecase, deşi le era imposibil să ştie care, deoarece ei nu număraseră decât nouă persoane.
Tot astfel este şi cazul tău. Nu există în realitate nici un motiv pentru care să fi trist sau nenorocit. Tu însuţi impui limitări propriei tale naturi de fiinţa infinită şi apoi tot tu te plângi pentru că nu eşti decât o creatură finită. În acel moment realizezi o Sadhana sau o alta pentru a elimina aceste limitări care de fapt nu există.
Dar dacă Sadhana ta admite existenţa lor, cum te va ajuta ea să transcenzi aceste limitări? De aceea eu îţi spun că trebuie să cauţi ceea ce eşti cu adevărat - fiinţa pură, infinită, Sinele Absolut. Eşti mereu Sinele şi numai el. Prin urmare, nu poţi să ignori în mod real niciodată Sinele; ignoranţa ta este fără fundament, ca cea a celor zece nefericiţi care îşi plângeau tovarăşul. Ea este cea care îi făcea să sufere. Deci adevărata cunoaştere nu va crea pentru tine o nouă fiinţă. Ea va aboli pur şi simplu "ignoranta ta ignoranţă". Fericirea nu este adăugată naturii tale. Ea nu face decât să se reveleze ca fiind starea ta adevărată, naturală, eternă şi de nesfârşit. Singurul mod de a te elibera de suferinţă constă în a cunoaşte şi a fi Sinele. Cum ar putea fi aceasta în afara ta?

Cunoașterea Sinelui

1. Dacă Realitatea Ultimă nu ar fi în noi, s-ar putea ajunge la cunoaşterea fiinţei Divine? Eliberată de orice gând, Realitatea Ultimă sălăşluieşte în Inimă, fiind sursa tuturor gândurilor. O numim deci Inima. Cum am putea s-o contemplăm? A rămâne mereu în Inimă înseamnă a O contempla.

2. Cei care manifestă o teamă intensă faţă de moarte, caută refugiul la picioarele Divinului care este dincolo de moarte şi naştere. Atunci, aceşti oameni fiind morţi faţă de ei înşişi (faţă de aspectele inferioare ale ego-ului şi faţă de orice posesiune), cum ar putea să mai fie afectaţi de gândul morţii? Ei sunt nemuritori, căci Sinele este etern.

Din percepţia reală a lumii decurge acceptarea unui principiu primordial unic, cu puteri nelimitate. Imagini având nume şi forme, spectatorul şi ecranul pe care acesta priveşte imaginile, cât şi lumina graţie căreia el vede, toate acestea sunt doar El Însuşi - Principiul Unic.

Toate religiile postulează trei principii de bază: lumea, individul şi Dumnezeu. În toate acestea trei, doar Realitatea Supremă Unică se manifestă. Poţi spune: "Acestea trei sunt în mod real trei principii distincte" doar atât timp cât ego-ul subzistă. Dar, transcenzând ego-ul limitat iluzoriu şi trăind starea iluminatorie de întelegere a naturii noastre reale ultime, în care ego-ul dispare, realizăm starea perfectă în care totul ne apare ca fiind Unicul, Realitatea Supremă.

Cât este de folositor pentru noi să ne întrebăm dacă lumea este reală sau este doar o

simplă aparenţa iluzorie, dacă lumea este conştientă sau nu, dacă este bucurie sau durere?

În starea în care abandonăm punctul de vedere limitat, ridicându-ne deasupra lumii, recunoaştem Divinul şi abandonăm orice noţiune de unitate sau dualitate, de Sine sau de ego. Dacă Sinele ar avea formă, în mod corespunzător, lumea şi Dumnezeu ar părea, de asemenea, că au formă; dacă Sinele ar fi fără formă, cine ar mai putea să vadă forma lui Dumnezeu şi a lumii, şi cum? Fară ochi poate fi vazut un obiect? Sinele atotvăzător este Ochiul, iar acest Ochi este ochiul Infinitului.

Corpul este o formă compusă din cinci învelişuri, deci toate cele cinci învelişuri sunt implicate în noţiunea de corp. Poate exista lumea separată de corp? Fară corp, a putut vedea cineva lumea?

Lumea nu este nimic altceva decât o manifestare obiectivă de concepţii condiţionate de cele cinci organe de simţ. Deoarece prin intermediul acestor cinci organe de simţ un mental unic concepe existenţa lumii, lumea nu este nimic altceva decât acest mental. În afara mentalului, ar putea exista lumea?

Deşi lumea şi cunoaşterea sa rămân, răsar şi dispar împreună, totuşi lumea nu poate fi percepută decât prin intermediul cunoaşterii mentalului. Doar perfecţiunea în care lumea şi cunoaşterea se nasc şi dispar, care străluceşte fără să răsară şi să apună, este Realitatea Ultimă.

Oricare ar fi numele şi forma sub care este adorat Divinul, acestea nu sunt decât mijloace de a-L realiza dincolo de nume şi formă. Adevărata Realizare este doar aceea prin care Sinele individual se recunoaşte în Divin, atingând pacea şi realizând identitatea cu El.

Dualitatea subiect-obiect şi triada observator-observaţie-observat nu pot exista decât fiind susţinute de Realitatea Unică. Dacă ne întoarcem către interior în căutarea acestei Realităţi Ultime, toate celelalte aspecte dispar. Cei care văd aceasta, sunt cei ce cunosc înţelepciunea. Niciodată ei nu sunt supuşi dualităţii.

Cunoaşterea obişnuită este mereu însoţită de ignoranţă, iar ignoranţa este însoţită de cunoaşterea obişnuită limitată; singura adevărata Cunoaştere este aceea prin care este cunoscut Sinele. El poate fi realizat căutând să înţelegem ceea ce înglobează cunoaşterea şi ignoranţa.

A cunoaşte tot restul fără a-ţi cunoaşte Sinele esenţa individuală, deci fără a cunoaşte Cunoscătorul însuşi, nu este oare o dovadă a ignoranţei?

Atunci când este cunoscut Sinele, care este substratul cunoaşterii obişnuite şi al ignoranţei, cunoaşterea obişnuită şi ignoranţa dispar.

Adevărata Cunoaştere este doar aceea în care nu este nici cunoaştere obişnuită, nici ignoranţă. Ceea ce este cunoscut în mod obişnuit nu este Cunoaştere adevărată. Doar Sinele străluceşte şi nu există nimic altceva de cunoscut decât Sinele. El singur este

Cunoaşterea. El nu este vid.

Sinele, care este Cunoaştere adevarată, este Realitatea Unică; cunoaşterea multiplicităţii este o falsă cunoaştere. Nici chiar această falsă cunoaştere, care este de fapt ignoranţă, nu poate exista ea însăşi separată de Sine, care este Adevărata Cunoaştere. Varietatea ornamentelor din aur este ireală deoarece nici unul dintre ele nu poate exista fără aurul din care toate sunt făcute.

Dacă vorbim la persoana întâi, se manifestă, de asemenea, şi persoana a doua şi a treia. Dacă căutăm natura reală a persoanei întâi şi o recunoaştem, atunci pierderea noţiunii de "eu" antrenează pierderea noţiunii de "tu" şi "el". Starea care rezultă, ce străluceşte în Divin, este starea naturală a fiecăruia, este Sinele.

Trecutul şi viitorul nu pot exista decât în raport cu prezentul. De altfel, atunci când ele însele se manifestă, nu sunt altceva decât prezent.

A dori să determini natura trecutului şi a viitorului ignorând prezentul în sine este echivalent cu a vrea să numeri fără a cunoaşte numărul unu care exprimă începutul.

Ce ar deveni fără noi timpul şi spaţiul? Dacă ne identificăm cu corpul, vom fi supuşi timpului şi spaţiului, dar suntem noi oare corpul? Noi suntem Unicul, neschimbat acum, atunci şi pentru totdeauna, aici, acolo şi pretutindeni. Prin urmare noi suntem Sinele pur, dincolo de timp şi spaţiu.

Pentru cei care nu au realizat Sinele, ca şi pentru cei care l-au realizat, cuvântul "eu" se referă la corp. Însă pentru cei care nu au realizat Sinele, cuvântul "eu" se limitează la corp, în timp ce pentru cei care au realizat Sinele, care cuprinde şi patrunde şi corpul, cuvântul "eu" străluceşte precum Sinele nelimitat.

Pentru cei care nu au realizat Sinele, ca şi pentru cei care l-au realizat, Adevărul este limitat la forma acestei lumi, în timp ce pentru cei care l-au realizat, Adevărul străluceşte în perfecţiunea fără formă care este însăşi substratul lumii. Acestea sunt toate diferenţele între ei.

Numai cei care nu cunosc sursa ultimă a destinului şi a liberului arbitru discută, dorind să afle care dintre ele acţionează asupra celuilalt. Cei care cunosc Sinele ca sursă unică a destinului şi a liberului arbitru, sunt eliberaţi de acestea două. Cum ar mai putea ei să se lase prinşi într-o discuţie privind aceste probleme?

Cel care îl vede pe Dumnezeu fără a vedea Sinele, nu vede decât o imagine mentală. Cel care vede Sinele, îl vede pe Dumnezeu. Cel care, anihilându-şi complet simţul ego-ului, vede Sinele, l-a găsit pe Dumnezeu deoarece Sinele nu există separat de Dumnezeu.

Care este semnificaţia reală a scrierilor sacre ce afirmă că dacă ai cunoscut Sinele, l-ai cunoscut pe Dumnezeu? Cum poate fi cunoscut propriul Sine? Şi, deoarece suntem o fiinţă unică, dacă nu ar putea fi cunoscut Sinele, cum ar putea fi cunoscut Dumnezeu? De

aceea trebuie să-i devenim ofrandă dăruită în sacrificiu.

Divinul iluminează mentalul şi străluceşte în interiorul acestuia. În afară de orientarea spre interior a mentalului şi fixarea lui continuă asupra Divinului, nu există alt mijloc de a-l cunoaşte pe Dumnezeu cu ajutorul mentalului.

Nu corpul este cel care se numeşte "Eu". Nimeni nu poate susţine că în starea de somn profund, "Eu" încetează să mai existe. Acolo de unde acest "Eu" îşi are izvorul, tot restul îşi are izvorul. Cercetaţi cu luciditate mentală locul din care acest "Eu" izvorăşte.

Nu corpul fizic este cel care se autodenumeşte "Eu", şi nici Realitatea Supremă a Conştiinţei (care fiind absolută nu se manifestă). Între cele două, la limita corpului fizic, ceva izvorăşte în calitate de "Eu". Acest ceva este cunoscut sub numele de CHIT-JADA-GRANTHI (nodul dintre Conştiinţa şi materia inertă) fiind numit totodată şi suflet, corp subtil, ego, SAMSARA, mental şi aşa mai departe.

El se manifestă fiind asociat unei forme şi se menţine atâta timp cât mai există o formă. Având formă, el se hrăneşte şi creşte. Dar dacă îl cercetăm cu atenţie, acest fals spirit, care nu are formă proprie, îşi abandonează stăpânirea sa asupra formei şi se dizolvă.

Dacă ego-ul există, tot restul există de asemenea. Dacă ego-ul nu există, nimic altceva nu există în experienţa empirică. Cu siguranţă, ego-ul este totul în experimentarea lumi. Deci a căuta ceea ce este acest ego reprezintă fundamentul renunţării la tot.

Starea în care sentimentul ego-ului nu izvorăşte este starea reala de existenţă. Fără căutarea şi atingerea acestei stări de neizvorâre a sentimentului de "eu", cum s-ar putea obţine starea de anihilare a individualităţii, de unde sentimentul de "eu" nu mai poate reveni? Fără această realizare, cum poate fi atinsă adevărata stare a fiinţei, în care este realizată identitatea cu Sinele?

Precum un om care se scufundă pentru a căuta o comoara ascunsă în apă, tot astfel trebuie sa ne scufundăm în noi înşine cu ajutorul unui mental focalizat şi lucid, controlându-ne suflul şi cuvântul, pentru a găsi locul de origine a sentimentului de "eu".

Singura căutare care conduce la Realizarea Sinelui constă în a înţelege sursa setimentului de "eu", cu ajutorul unui mental interiorizat şi fără a pronunţa cuvântul "eu". Meditaţia asupra ideii" eu nu sunt acesta, "eu sunt Acela" poate fi un ajutor în căutare, dar nu poate fi căutarea însăşi.

Dacă ne punem mental întrebarea "Cine sunt eu?", eu-l individual se va nărui, confuz, în momentul în care este atinsă Inima spirituală şi imediat Realitatea Ultimă se manifestă spontan sub aspectul "Eu-Eu". Dar deşi ea se revelează sub aspectul de "Eu", aceasta nu este ego-ul, ci Fiinţa perfectă, Sinele Absolut.

Ce ar mai rămâne de realizat pentru cel care, după ce şi-a dizolvat ego-ul, este cufundat în beatitudinea Sinelui? Conştiinţa sa este în Sine şi în nimic altceva. Cine ar putea să

înţeleagă această stare?

Deşi scrierile sacre afirmă "Acela eşti tu", a medita asupra ideii "Eu sunt Acela şi nu acesta" nu este decât un semn de slabiciune mentală, deoarece noi suntem etern Acela, Sinele. Tot ceea ce avem de făcut este de a căuta Sinele care este ceea ce există cu adevărat, Martorul.

Este, de asemenea, la fel de absurd a spune "Eu nu am realizat Sinele" ca şi a spune "Eu am realizat Sinele". Ar putea exista doi "Sine", din care unul (Sinele) să fie obiectul realizării celuilalt (cel care afirma "Eu")? Adevărul accesibil experienţei spirituale a fiecăruia este că nu există decât un singur Sine.

Din cauza iluziei născute din ignoranţă, oamenii, în loc să recunoască şi să realizeze plenar Sinele, care este întotdeauna şi pentru toţi Realitatea inerentă dominând prin propria sa natură în centrul Inimii, caută sa afle dacă el există, dacă el are o formă sau nu, sau dacă este dual sau non-dual.

A căuta şi a te stabili în Realitatea Ultimă, este singura Realizare. Toate celelalte realizări (SIDDHIS) sunt asemanatoare cu cele care se derulează în vis. Ar putea ele să apară reale celui care s-a trezit din somn? Ar putea ele să îi înşele pe cei care au atins Realitatea Ultima şi s-au eliberat de MAYA (iluzie)?

Doar în cazul în care survine ideea "eu sunt corpul", meditaţia asupra ideii " eu nu sunt acesta, eu sunt Acela" ne poate ajuta să rămânem detaşaţi de corp. De ce trebuie noi să gândim mereu "eu sunt Acela"? Este necesar pentru un om să întreţină ideea "eu sunt un om"? De fapt, nu suntem noi întotdeauna Acela?

Afirmaţiile: "dualitatea în curs de a fi cucerită, nondualitatea în afara Realităţii Ultime" sunt la fel de false. Atunci când se realizează o cercetare (în dualitate), ca şi atunci când a fost găsit Sinele, cine altul realizează aceasta, dacă nu "cel de-al zece-lea om"?

Aceasta face aluzie la o povestire tradiţională despre un grup de zece proşti care plecaseră într-o călătorie. La un moment dat ei au trecut un râu şi după ce au ajuns pe celalalt mal, au vrut să se convingă că trecuseră toţi cu bine. Fiecare a început să numere membrii grupului, dar fiecare i-a numărat pe ceilalţi nouă şi a uitat să se numere pe sine însuşi. Gândind că cel de-al zece-lea om s-a înecat, au început sa-l plângă. Tocmai în acel moment trecea pe acolo un călător care i-a întrebat ce se întâmplase. El şi-a dat seama imediat de cauza greşelii lor şi pentru a-i convinge că nu s-a petrecut nimic rău, i-a pus să treacă prin faţa lui şi le-a dat, fiecăruia în parte, câte o lovitură în momentul în care treceau, cerându-le să numere loviturile.

Atâta timp cât omul acţionează ataşat, el recoltează de asemenea fructele acţiunilor sale, dar atunci când el realizează Sinele, căutând să înţeleagă cine este cel care acţionează cu adevărat, simţul său de a fi cel care acţionează dispare şi tripla KARMA este terminată. Aceasta este starea de eternă eliberare.

Atâta timp cât omul se consideră legat, gândurile de înlănţuire şi eliberare persistă. Căutând ceea ce este legat se realizează Sinele etern, desăvârşit şi liber. Când ideea de înlănţuire încetează, ar mai putea să subziste ideea de eliberare? Dacă se spune că eliberarea este de trei feluri, cu formă, fără formă, sau cu şi fără formă, atunci lăsaţi-mă să vă spun că anularea acestor trei forme de eliberare este singura, adevărata Eliberare.

Anubandham

pagina 1

INVOCAŢIE: "Acela în care toate aceste lumi se odihnesc, Acela din care ele sunt făcute, Acela care le proiectează, Acela pentru care ele există, Acela din cauza căruia ele apar în existenţă şi Acela care este ceea ce ele sunt în mod real - Acela singur este cel Real, Adevărat. Acela este comoara din Inima."

Prezenţa în preajma înţelepţilor care au realizat adevărul ne eliberează de ataşamentele simturilor; aceste atasamente, odata disparute, sunt distruse la rândul lor ataşamentele mentalului; cei la care ataşamentele mentalului sunt de asemenea distruse devin unul cu Acela (Sinele) care este imuabil. Ei ating eliberarea în această viaţă. Preţuiţi tovărăşia unor asemenea înţelepţi.

Aceasta Stare Supremă, obţinută aici şi acum prin prezenţa în preajma înţelepţilor şi prin meditaţie profundă proprie căutării Sinelui în Inimă, nu poate fi obţinută cu ajutorul unui profesor obişnuit, sau prin cunoaşterea scrierilor sfinte nici prin acţiuni merituoase şi nici prin orice alt mijloc.

Dacă ne aflăm în preajma înţelepţilor şi asimilăm în mod direct învăţătura lor, la ce ne-ar mai putea folosi diferitele discipline individuale? Spuneţi-mi ce rost mai are un evantai atunci când sufla vântul dulce şi proaspăt din sud.

Agitaţia mentală şi excitaţia corporală sunt calmate prin influenţa lunii. Mizeria şi suferinţa sunt eliminate cu ajutorul arborelui KALPAKA(1); păcatele sunt spălate prin îmbăiere în apele sacre ale Gangelui. Însă toate aceste nenorociri sunt eliminate dintr-o dată prin simplul DARSHAN (învăţături orale) al unui Înţelept fără egal.
(1) - KALPAKA = arbore celest care acordă toate favorurile solicitate spontan prin rugaciune.

Nici apa sfânta a locurilor de pelerinaj, nici icoanele şi reprezentările divine făcute din pamânt sau piatră nu ar putea fi comparate cu privirea plină de graţie a înţeleptului. Acestea nu purifică decât după un timp îndelungat, pe când simpla privire a unui înţelept este suficientă pentru a realiza spontan purificarea.

Discipolul: Cine este Dumnezeu?

Maestrul: Cel care cunoaşte mentalul.
Discipolul: Mentalul meu este cunoscut de Spiritul meu?
Maestrul: Deoarece SHRUTIS-urile (scrierile sacre) afirmă: "Cunoscătorul e Unul", tu (în calitate de cunoscător al mentalului) eşti cu adevărat Dumnezeu.

Maestrul: Cine este după părerea ta, cel ce aduce lumina?
Discipolul: Soarele este lumina zilei, lampa este lumina nopţii.
Maestrul: Care este lumina care percepe această lumină?
Discipolul: Ochiul.
Maestrul: Care este lumina care luminează ochiul?
Discipolul: Aceasta lumină este intelectul (BUDDHI).
Maestrul: Care este lumina care cunoaşte intelectul?
Discipolul: Acesta este Eul Suprem (Sinele).
Maestrul: (Deci) tu eşti Lumina supremă a (tuturor) luminilor.
Discipolul: Eu sunt Acela (Sinele) (TAT TVAM ASI).

În interiorul Inimii străluceşte numai BRAHMAN Unicul, în calitate de "Eu - Eu", ATMAN, conştient de El Însuşi. Realizaţi această stare de fuziune constantă în Sine, intrând în Inimă fie printr-o absorbire profundă în interior, prin intermediul căutării de Sine, fie printr-o cufundare în mental, realizată prin intermediul controlului respiraţiei.(2)

(2) - Această strofă a fost scrisă în urmatoarele circumstanţe deosebite: În tinereţea sa, discipolul Sri Jagadvesa Shastri l-a vizitat pe Bhagavan Ramana Maharshi în peştera de la Virupal şi a vrut să rezume învăţăturile lui Sri Ramana în câteva versuri esenţiale în limba sanskrită. El a început să scrie primele trei cuvinte: "hridaya kuhata maage", dar nu a mai putut continua şi lăsând foaia de hârtie îndoită într-o carte pe locul lui Bhagavan Ramana, a plecat să facă o baie. La întoarcere el a găsit întreaga strofă scrisă de Bhagavan.

Pura şi inalterabila conştiinţă a Sinelui în Inimă este Cunoaşterea care, prin distrugerea Ego-ului, conferă Eliberarea.

Corpul este inert precum un vas de argila. Deoarece el nu are conştiinţa lui "eu" şi deoarce în starea de somn profund, fără corp (adică atunci când nu există conştiinţa corpului fizic), noi trăim experienţa stării noastre naturale, corpul nu poate fi "eu-l". Atunci cine determină simţul "eu-lui"? De unde provine el? Celor care caută astfel şi care, ajungând să cunoască, se cufundă în Sine, Stăpânul Shiva Arunachala El însuşi îi răsplăteşte sub forma conştiinţei Divine a lui "eu sunt Acela", stabilită în lăcaşul inimii.

Cine este născut? Să ştiţi că este născut cu adevărat doar acela care căutând prin intermediul întrebării: "de unde sunt eu născut?" se naşte în sursa propriei sale fiinţe. Înţeleptul Suprem se naşte în el pentru eternitate, şi atunci fiinţa se naşte în fiecare zi şi-n fiecare clipă.

Eliminaţi ideea "eu sunt acest corp neînsemnat". Meditaţi şi realizaţi Sinele care este beatitudine eternă. A încerca să cunoşti Sinele ataşându-te totodată de corp, este ca şi cum

ai lua un crocodil drept pluta pentru a traversa un rîu.

Actele de caritate şi penitenţa, devoţiunea, yoga, mareţia Cunoaşterii, esenţa, aspiraţia, pacea, adevărul, graţia, tăcerea, Starea Supremă, "moartea fără moarte", cunoaşterea, renunţarea, eliberarea şi beatitudinea, să ştiţi că toate sunt sinonime desprinderii de conştiinţa ideii "eu sunt corpul".

Singura cale eficientă pentru KARMA, BHAKTI, YOGA şi JNANA este aceea de a căuta cine este cel care are o KARMA (acţiune), o VIBHAKTI (lipsa de devoţiune), o VIYOGA (separare) şi o AJNANA (ignoranţă). Prin intermediul acestei investigaţii, ego-ul dispare şi starea de permanentă cufundare în Sine, în care nici una dintre aceste atribute negative nu a existat vreodată, subzistă în calitate de Adevăr.

Există oameni ignoranţi care neînţelegând că ei înşişi sunt susţinuţi prin Puterea Divină, încearcă să obţină toate puterile supranaturale fără a se gândi la Divin. Ei sunt precum cei schiopi care spun: "Îmi voi putea învinge duşmanul dacă o să existe cineva care să mă ajute să stau în picioare."

Deoarece atunci când este realizată eliberarea, pacea mentală devine permanentă, cum ar putea cei care îşi ataşează mentalul de puterile paranormale - care sunt atinse doar printr-o activitate mentală - cum ar putea aceştia să se topească în beatitudinea eliberării, care face să înceteze agitaţia mentală?

Dumnezeu poartă povara lumii. Să ştiţi că ego-ul efemer care pretinde că poartă această povară este precum un personaj sculptat la intrarea unui templu care pare că îi suportă greutatea. A cui poate fi greşeala dacă un călător, în loc să-şi pună bagajul în maşina care este facută pentru a purta greutatea, îl plasează pe propriul său corp, simţindu-i el singur greutatea?

Între cei doi sâni, sub zona pieptului, deasupra abdomenului, exista 6 puncte de culori diferite. Dintre acestea, unul seamănă cu un boboc de crin şi se găseşte la doua degete depărtare de zona centrală, spre dreapta. Aceasta este Inima.(3) (3) - aceasta nu se referă la organul musculos situat în stânga, ci la centrul Inimii Spirituale, aflat în partea dreaptă a pieptului. Ea este răsturnată, iar în interior există o gaură minusculă în care se află în mod constant un întuneric fără fund, precum şi tendinţele latente, etc. Aici se găseşte suportul întregului sistem nervos. Acesta este locul forţelor vitale ale mentalului şi al luminii conştiinţei.

Această Divinitate ce străluceşte în calitate de "Eu" în lăcaşul Inimii Lotus este adorată ca fiind Stăpânul GUHESA. Atunci când, graţie unei practici intensive, BHAVANA (adică a fi în armonie cu Acela (cu Sinele), ideea "eu sunt El", adică "eu sunt acest GUHESA", este atât de ferm stabilită încât noţiunea de eu este profund înrădăcinată în minte şi atunci când se rămâne în permanenţă în fuziune cu însăşi această divinitate, ea elimină în consecinţă ignoranţa, cu alte cuvinte ideea "eu sunt corpul trecător" este disipată precum întunericul în faţa Soarelui ce răsare.

"Spune-mi despre ceea ce este descris ca Inima a tuturor oamenilor din această lume, în care, ca într-o mare oglindă, acest întreg Univers este perceput prin reflexie", l-a întrebat într-o zi RAMA pe înțeleptul VASISHTA. Acesta din urma i-a raspuns: "După o adâncă cercetare de Sine, cei înțelepți au spus că inima tuturor ființelor umane este dubla."

"Ascultă și înțelege caracteristicile celor doua inimi, una trebuind să fie reținută și cealaltă eliminată în practica spirituală. Organul numit "inimă" care este situat într-un loc special în regiunea pieptului din corpul fizic trebuie eliminat. Inima care are forma Cunoașterii absolute trebuie să fie reținută. Existând atât în interior cât și în afară, Ea este dincolo de aspectele intern și extern."

"Singură aceea este Inima Supremă și în Ea există toată această lume. Ea este oglinda tuturor obiectelor și locul tuturor bogățiilor. De aici provine cunoașterea pentru toate ființele vii și doar această cunoaștere este considerată a fi Inima. Aceasta nu este o parte a corpului trecător care este insensibil precum o piatră la aspectele ultime."

"Deci distrugerea tendințelor latente ale mentalului are loc spontan, ca efect al eforturilor realizate pentru a topi ego-ul în Inima Purității Perfecte și a Cunoașterii Absolute, eforturi conjugate la aspectele ultime."

"Rămânând continuu în Inimă prin intermediul meditației asupra ideii "Eu sunt stăpânul SHIVA care este Pură Cunoaștere, liberă de orice limitare calitativă", se elimină, O, Mare Erou RAGHAVA toate atașamentele ego-ului."

"Cercetând cu detașare cele trei stări (de veghe, vis și somn profund) și stând neclintit în Inima ta în starea Supremă, care este deasupra lor, fiind eliberat de iluzie, joacă-ți rolul în lume, o erou RAGHAVA! Tu ai găsit în Inimă ceea ce este substratul real care apare apoi în lume sub toate aparențele. Deci, fără a abandona vreodată acest punct de vedere, joacă-ți rolul în lume așa cum îti va place."

"Precum cel care mimează entuziasmul și fericirea, excitarea și ura, precum cel care se preface că ia o inițiativă și simulează efortul, tot astfel joacă-ți rolul în lume, o, erou RAGHAVA!"

Cel care și-a cucerit simțurile prin starea de înțelepciune este singurul adevărat JNANI, ferm stabilit în cunoașterea de sine. Numiți-l Foc al Cunoașterii, Stăpân al Luminii Cunoașterii și Eroul care a învins Moartea.

Să știți că strălucirea, inteligența și forța se dezvoltă prin ele însele la cei care au realizat Adevărul, la fel cum frumusețea și lumina împodobesc natura odată cu venirea primăverii.

Mentalul care este eliberat de tendințele latente nu este în mod real angajat în manifestare, chiar dacă el realizează acțiuni, la fel ca persoanele care ascultă o poveste în timp ce mentalul le umblă aiurea. Mentalul care este subjugat de tendințele latente este în mod real angajat în manifestare, chiar dacă el nu realizează acțiuni, precum o persoană

care în vis ascensionează un munte şi cade într-o prăpastie, deşi corpul său rămâne imobil în pat.

Pentru JNANI (eliberat) care este detaşat de corpul grosier, stările de activitate, de somn şi de SAMADHI nu semnifică altceva decât înaintarea, oprirea şi deshămarea calului unei căruţe pentru călătorul care este adormit în ea.

A Patra Stare, care este dincolo de cele trei stări, este singura Realitate. Ea este cunoscută ca fiind starea transcendentă de "somn conştient". Cele trei stări aparente nu există în mod real, dar să ştiţi că cea de-a patra, transcenzându-le, este Realul Absolut.

A spune că SANCHITA (KARMA acumulată în trecut şi care trebuie să fie consumată în viitor) şi AGAMI (KARMA acumulată în prezent şi care trebuie sa fie consumată în existenţele viitoare) nu pot fi acumulate de JNANI, dar ca PRARABDHA (KARMA care se acumulează în viaţa prezentă) se ataşează totuşi de el nu este decât o afirmaţie pur formală, un răspuns la o întrebare pusă de cei ignoranţi. Să ştiţi că tot astfel cum, după moartea soţului, nici una dintre soţiile sale nu se poate să nu fie văduvă, tot astfel, după distrugerea agentului, nici una dintre cele trei KARMAS-uri nu poate subzista ca atare.

Pentru bărbaţii cu o slabă putere de înţelegere, femeia, copiii şi celelalte constituie familia. Să ştiţi că tot astfel pentru intelectuali există o familie în mentalul lor formată din nenumăratele cărţi şi cunoştinţe care reprezintă de fapt un obstacol în Yoga. La ce-ar folosi ştiinţa celor care nu încearcă să descifreze (literele) destinului(4) prin întrebarea: "De unde provine naşterea noastră, a noastră - cei care nu ne cunoaştem destinul?" Ei au decăzut la nivelul unei maşini vorbitoare. Ce altceva ar putea fi ei, O, ARUNACHALA?

(4)Această afirmaţie evocă concepţia conform căreia literele destinului unui om sunt scrise pe fruntea sa. A şterge literele înseamnă a transcende destinul sau KARMA proprie.

Cei care nu sunt instruiţi ating Realizarea Ultimă mai repede decât cei al căror ego nu a dispărut, în pofida ştiinţei lor. Cei inculţi sunt salvaţi de acţiunea implacabilă a demonului infatuării; ei nu sunt prinşi în cursa spre îmbogaţire. Aceasta înseamnă pentru ei mai mult decât înlăturarea unei mari nenorociri.

Chiar dacă ar renunţa la lumea întreagă şi ar dobândi întreaga cunoaştere, i-ar fi foarte greu să se elibereze celui care este căzut sub dominaţia acestei josnice prostituate care este lingușirea.

Ce altceva poate exista în afară de Sine, fără a ne îndepărta de această stare şi fără (a ne individualiza) vreodată pentru a ne diferenţia de alţii? Ce importanţă are dacă ceilalţi vorbesc despre noi? Ce contează dacă eşti lăudat sau denigrat?

Păstrează în inimă simţul nondualităţii, dar nu-l exprima niciodată în acţiune. O, fiule, simţul nondualităţii poata să se aplice celor trei lumi, dar să ştii că în raport cu maestrul nu va trebui să fie niciodată trăit.

Într-adevăr, eu afirm chintesența concluziilor proclamate de filosofia VEDANTA, cu alte cuvinte: când ego-ul este distrus, el devine Acela și atunci ramâne doar Sinele, sub forma Conștiinței Absolute.